C:\Users\Plazma\Desktop\304\Burroughs_E_R-Tarzan-21.pdb

PDB Name: Tarzan 21
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Tarzan velkolepý

Edgar Rice Burroughs

Daleko od minulosti
Skutečnost bývá často pozoruhodnější než fantazie.
Pokud se vám tento příběh bude zdát místy neuvěřitelný,
mějte to, prosím, na paměti.

Horké sluneční paprsky spalovaly vyprahlou planinu kdesi nedaleko rovníku. Muž, oděný do rozedrané košile a kalhot potřísněných nahnědlými skvrnami zaschlé krve, zavrávoral a poté se svezl k zemi, neschopen pohybu. Jeho počínání sledoval obrovský lev, ukrytý ve stínu řídkého porostu na vzdáleném vrcholku skalnatého útesu.
Taková je Afrika.
Vysoko nad nehybným tělem neznámého opisoval široké kruhy po blankytné obloze Ska, sup. A nedaleko odtud putoval na sever jiný muž. Nejevil sebemenší známky únavy. Pod zdravou, bronzově opálenou pokožkou se vlnily provazce mohutných svalů. Pevným a klidným krokem připomínal leoparda. Kráčel beze strachu, opravdový pán džungle. Na sobě měl toliko bederní roušku z antilopí kůže. Přes rameno mu viselo lano a toulec se šípy a za pasem měl dýku. V ruce pak nesl oštěp a luk. Bujná kštice plavých vlasů mu padala do čela, tu a tam zakrývajíc pronikavé šedomodré oči, v nichž se odrážel třpyt letní oblohy a blýskalo ostří šermířova rapíru.
Syn divočiny byl na cestách daleko od domova. Přesto mu tento kraj nebyl neznámý. Již mnohokrát jej navštívil. Věděl, kde je voda i hojnost zvěře. Putoval na sever po dohodě s místním vládcem, aby zjistil, nakolik je pravdou, že jistá evropská velmoc se snaží získat jeho lidi na svou stranu pomocí úplatků. Jako by ve vzduchu cítil nebezpečí války. Ale snad půjde jen o plané zvěsti. Člověk však není prorokem. Jakkoli sám věří ve šťastný konec, nezřídka vede jeho počínání k pravému opaku. Jen čas rozhodne.
Ubíraje se planinou, neslyšel žádný podezřelý zvuk ani neviděl žádný podezřelý pohyb. V dáli na skále spatřil lva, nad nímž po obloze kroužil Ska, sup, jako by se měl v příštím okamžiku snést na kořist.
Ve všem, co viděl, slyšel a cítil, dokázal Tarzan rozpoznat, co se děje či událo. Divočina pro něho byla knihou plnou strhujících příběhů. A tam, kde normální smrtelník rozuměl sotva slovu, četl pán džungle celé kapitoly.
Náhle před sebou uviděl cosi bílého. Byla to lidská kostra. Když přišel blíž, zjistil, že patří dospělému muži. Zastavil se, aby si ji prohlédl. Nešťastníkem byl černoch, jenž tu zřejmě skonal před mnoha lety. Na tom nebylo nic zvláštního, neboť toto místo bylo pusté a prázdné. Nevěděl, jak ten muž zemřel, leč soudil, že se tak mohlo stát následkem vyčerpání a žízně. A pak zahlédl cosi, co leželo muži u ruky, zpola zakryto pískem. Byl to balíček z olejované hedvábné tkaniny. Látka byla vybledlá a seschlá. Zdálo se, že se po doteku rozdrolí, ale taková byla jen vnější vrstva.
Tarzan smotek rozbalil a nalezl to, co očekával - dopis. Byl napsán anglicky, neobyčejné vypsanou rukou. Syn divočiny se do něho začetl se zájmem, umocněným datem v pravém horním rohu. Zpráva byla stará dvacet let. Po celou tu dobu zde ležela vedle svého doručitele jako mlčenlivý svědek věčného koloběhu života a smrti. Stálo v ní:

Tomu, kdo přijde.
Posílám tento dopis bez valné naděje, že kdy opustí zdejší končiny nebo že jej dostane do ruky běloch. Pokud se tak stane, spojte se, prosím, s koloniálními úřady a požádejte je o pomoc. Já a moje žena jsme prováděli výzkum severně od Rudolphova jezera. Zabloudili jsme však příliš daleko. Naši lidé propadli panice. Báli se divokého kmene, jenž měl obývat tamní území. Na soutoku řek Mafa a Neubari jsme se ocitli v roklině. A odtehdy jako bychom byli přitahováni nějakou nadpřirozenou silou. Pak nás zajaly divoké ženy kmene Kaji. O rok později se nám narodila dcera a žena zemřela. Divošky z Kaji ji zabily, neboť neporodila syna. Chtěly bílé muže. Proto nezabily ani mě, ani spoustu dalších bílých zajatců.
Země Kaji leží na rozlehlé planině u vodopádů řeky Mafa. Je téměř nedostupná. Dostat se k ní dá toliko roklí Mafy a Neubari.
Abychom s dcerou mohli být vysvobozeni, bude třeba silné výpravy bělochů, neboť černoši se Kaji vyhýbají. Ženy z Kaji bojují jako muži. Pomáhá jim k tomu záhadná síla neznámé povahy. Viděl jsem tam věci, jež vypadají neuvěřitelné, ale doopravdy existují.
V sousedství této tajemné země nežije žádný domorodý kmen. Proto se toho o Kaji tak málo ví. Ale o podivných

obřadech, které se tu konají, kolují četné pověsti. Proto se každá safari těmto končinám raději vyhne.
Bílí lidé se tajemství Kaji patrně nikdy nedovědí, neboť okolní obyvatelé se je bojí prozradit. Mají strach z černé magie. Proto kdykoli se některá z výprav přiblíží k městu, najatí černoši uprchnou.
Pokud by se někomu podařilo Kaji dobýt, bude štědře odměněn. Je tu uložen velký diamant. Odkud pochází a kým byl nalezen, lze těžko říci, zdá se však, že tu byl od nepaměti. Viděl jsem Cullinan, který měl více než tři tisíce karátů. A jsem si jist, že drahokam z Kaji má nejméně jednou tolik. Jakou má skutečnou hodnotu, nevím, ale srovnám-li jej s brazilským kamenem, známým jako Hvězda Jihu, docházím k částce dvou miliónů dolarů.
Nevím, zda tento dopis kdy opustí Kaji. Aby se to podařilo, podplatil jsem jednoho z otroků, který občas drží stráž za městem. Dá-li Bůh, najde svého adresáta včas.

Mountford

Tarzan pročetl zprávu ještě jednou. Mountford! Pokud se pamatoval, bylo zmizení lorda a lady Mountfordových opředeno tajemstvím a stalo se v divočině legendou. Vyskytly se i domněnky, že oba dosud žijí, i když tomu málokdo věřil. Nikdo ale nedokázal říci, kam vlastně zmizeli. Mohli být kdekoli - od Súdánu až po Rhodesii. Konečně tedy vyšla pravda najevo, leč bylo již pozdě. Lady Mountfordová byla dvacet let mrtva, a stejný osud patrně potkal i jejího manžela. A také dcera už zřejmě nebyla mezi živými - nezdálo se, že by v Kaji dlouho přečkala drsné zacházení.
Pro syna divočiny, který vyrostl mezi šelmami, byla smrt samozřejmostí, jež v něm nikdy nezanechala stopu lítosti či smutku. Mohl by při první příležitosti zanést dopis na nejbližší koloniální úřad - ostatně víc se ani dělat nedalo. Tarzan však zatím pokračoval v cestě. Mnohem více jej teď zajímalo počínání supa, jenž kroužil nad nějakou bytostí, která je dosud naživu.
Když dospěl k místu, nad nímž dravec nalétával, spatřil Numu, lva, jak seskakuje z útesu a plíží se k neznámému. Ačkoli šelma Tarzana zahlédla, nevěnovala mu valnou pozornost. A ani syna divočiny nevyvedla přítomnost krále zvířat nikterak z míry. Jejich kroky teď směřovaly ke stejnému cíli.
Ledva Tarzan dorazil blíž, uviděl neznámého muže. Numa byl od něho v té chvíli necelých sto yardů. Náhle se muž pohnul. Nebyl mrtev. Zvedl hlavu a uviděl lva. Pokusil se vstát, leč byl příliš slabý, a tak dokázal toliko pokleknout. Tarzana, který stál za ním, neviděl.
Lev zavrčel. Bylo to pouhé varování, nikoli znamení útoku. To syn divočiny okamžitě poznal. Věděl, že Numa je více zvědavý než hladový. Měl plné břicho. Leč muž nic takového netušil. Domníval se, že se blíží jeho konec. Byl bezmocný a neměl zbraň, a lev byl sotva pár kroků od něho.
Náhle ubožák zaslechl za sebou pronikavé zavrčení. Otočil se a spatřil bílého obra, jak míří přímo k němu. Nechápal, co se děje, neboť nikde neviděl další šelmu. Pak se zavrčení ozvalo znovu - a k mužovu údivu vyšlo z hrdla cizincova! Numa je též zaslechl a zastavil se. Pohodil hlavou a odpověděl týmž způsobem. Tarzan dál kráčel k neznámému. Před případným útokem Numy nebylo úniku. Nikde žádný strom, v jehož větvích by bylo možno najít útočiště. Syn divočiny teď musel spoléhat jen na svou sílu a mrštnost. Dobře věděl, jak si v takové situaci počínat. Zvedl hlavu a vydal pronikavý skřek vítězného opího samce. Muž se roztřásl po celém těle. Numa znovu zavrčel, pak se otočil a majestátním krokem odcházel.
Tarzan se sklonil nad nešťastníkem.
"Jste zraněn?" zeptal se. "Máte hlad a žízeň?"
Zvířecí skřek, jenž se před několika okamžiky vydral z hrdla cizincova, nepřekvapil muže o nic víc než to, že jej vzápětí slyšel mluvit anglicky. Nevěděl, má-li se bát, či nikoli. Vytřeštěnými zraky sledoval vzdalující se šelmu. Avšak kdo je tento bílý obr, jenž ji dokázal zahnat?
"Rozumíte anglicky?" pokračoval Tarzan.
"Ano," odpověděl muž. "Jsem Američan. Nejsem raněn. Několik dní jsem neměl v ústech."
Tarzan se sehnul a zvedl bělocha ze země, aby si jej vzápětí posadil na ramena.
"Najdeme jídlo i pití," řekl. "A pak mi povíte, co děláte sám v těchto končinách."
Podivuhodný příběh
Nesa muže do bezpečí, Tarzan záhy usoudil, že nešťastník ztratil vědomí, neboť se ani nepohnul. Tu a tam cosi zamumlal, ale po většinu cesty nejevil sebemenší známky života.
Když dorazili k napajedlu, Tarzan uložil neznámého do stínu nízkého stromu. Zvedl mu hlavu a vlil mezi rty několik doušků vody. Konečně muž promluvil - byly to však toliko útržky vět, pronášené jakoby v šíleném vytržení.
"Je to ďábel... Je krásná... Bože, jak krásná!" Pak na okamžik umlkl, a tehdy mu Tarzan zkropil tvář chladnou vodou. Otevřel oči a hleděl na syna divočiny.
"Diamant!" zvolal. "Vzal jste ho? Je obrovský! Musel ho zplodit sám ďábel!... Obrovský... jako... jako... Na vlastní oči jsem ho viděl! Ďábel... Deset miliónů dolarů! Je obrovský! Jako lidská hlava!"
"Uklidněte se," řekl Tarzan. "A odpočiňte si. Přinesu jídlo."
Když se vrátil, muž spal. Nadešla noc. Tarzan rozdělal oheň a dal se do přípravy křepelky a zajíce, které nedaleko ulovil. Křepelku obalil hlínou a vložil do řeřavého uhlí, zajíce pak napíchl na rožeň.
Když byl hotov, pohlédl na muže a zjistil, že ten se probudil a dívá se na něho. Tvářil se klidně, leč značně překvapeně.
"Kdo jste?" zeptal se. "Co se stalo? Nemohu si na nic vzpomenout."
"Našel jsem vás u cesty, úplně vyčerpaného," vysvětlil Tarzan.
"Ach, ano!" ožil neznámý. "Vy jste ten muž, co zahnal lva. Už vím. Donesl jste mě sem a připravil jídlo. Měl byste i trochu vody?"
"Ovšem. Pár kroků odtud je pramen. Jste dost silný, abyste tam došel?"

Muž se otočil a spatřil bystřinu. Připlazil se k ní a zhluboka se napil.
"Nepijte příliš," radil syn divočiny.
Když se posilnil, neznámý se vrátil ke svému dobrodinci.
"Kdo jste?" opakoval. "Proč jste mě zachránil?"
"A kdo jste vy?" odpověděl syn divočiny otázkou. "A co tu děláte sám? Co tu vůbec děláte?"
Jeho hlas byl přísný a rozhodný. Ptal se a zároveň přikazoval. Cizinec cítil, že je to hlas muže, jehož je radno poslechnout. Kdo může ten záhadný obr být? Opravdový pán džungle! Nikoli legenda, ale člověk z masa a kostí!
"Možná byste se měl nejprve najíst," pokračoval Tarzan, "a pak teprve odpovědět na mé otázky."
Na ta slova vyňal z ohně chuchvalec do černa opálené hlíny, prořízl jej nožem a vyloupl z něho propečenou křepelku. Napíchl porci na klacek a podal ji neznámému.
"Je horká," upozornil.
Cizinec však byl natolik hladov, že naráz pozřel několik soust, pramálo dbaje, že si spálí jazyk. Jako by v životě nejedl nic chutnějšího! Když se nasytil, ulehl na záda, zjevně spokojen.
"Jmenuji se Wood," začal své vyprávění. "Píši cestopisy. Mám sklony k pohodlnosti a tuláctví. Psaní mi dává víc než kterákoli jiná práce. Mám dost, abych mohl podniknout výpravu, jež by stála víc než cesta zaoceánským parníkem. Našel jsem námět na cestopis, jaký dosud nikdo nenapsal. Viděl jsem věci, o kterých lidé nemají potuchy. A také jsem viděl patrně největší diamant na světě. Ba co víc, dokonce jsem ho držel v rukou. Seznámil jsem se s nejkrásnější ženou. Myslel jsem, že bude moje. Miloval jsem ji. A miluji ji dosud, jakkoli jsem ji ve svých snech proklel. Láska a nenávist jsou si velmi blízké. Můj rozum ji nenávidí, ale mé tělo a duše ji milují. Ale měl bych začít od začátku. Slyšel jste někdy o záhadném zmizení manželů Mountfordových?"
Tarzan přikývl. "Kdo by neslyšel?"
"A o tom, že dosud žijí? Dvacet let poté, co zmizeli? Jejich příběh mě lákal. Celá léta jsem myslel na to uspořádat výpravu, která je půjde hledat, aby dokázala, že to vše je buď pravda, nebo bohapustý výmysl. Buď Mountfordovy najdu, nebo se aspoň dovím o jejich osudu.
Měl jsem dobrého přítele. Byl to mladý muž, který zdědil značné jmění. Jmenoval se Robert van Eyk a pocházel ze staré newyorské rodiny."
Tarzan se zdržel komentáře. Toliko poslouchal. Neprojevil pochyby, ale ani zájem. Stanley Wood byl však natolik pln zážitků, že by je v oné chvíli byl schopen vyprávět komukoli.
"Svěřil jsem Bobu van Eykovi své plány. Byl do té věci celý žhavý. Naléhal, abychom vyrazili hned. Slíbil, že se na všem bude finančně podílet. To znamenalo dokonalé vybavení a velkou naději na úspěch.
Rok jsme pátrali v Anglii i Africe. Nakonec jsme došli k přesvědčení, že lord a lady Mountfordovi zmizeli u řeky Neubari, severozápadně od Rudolphova jezera. Dali jsme dohromady výpravu a vzali s sebou dva bílé lovce, kteří znali Afriku, přestože ve zdejších končinách nikdy nebyli. Všechno šlo hladce, dokud jsme nedorazili k Neubari. Žili tu divoši. O tom, co nás dál čeká, jsme se od nich nedověděli. Přesto naši nosiči dostali strach a počali nám utíkat. Pokusili jsme se vymáčknout něco z těch, kteří zůstali, ale marně. Byli bez sebe hrůzou a nemysleli na nic jiného než při nejbližší příležitosti následovat své soukmenovce. Situace byla opravdu vážná. Byli jsme v zemi, o níž jsme nic nevěděli. Měli jsme kvalitní vybavení a spoustu zásob, ale nedostatek nosičů...
Nakonec mi jeden z předáků prozradil, z čeho mají strach. Domorodci jim vyprávěli, že u řeky Neubari žije kmen, který zabije nebo zotročí každého černocha, jenž vstoupí na jeho území. Ovládá jakousi černou magii, před níž není úniku. A pokud se to někomu podaří, pronásleduje ho a zabije. Vyprávěli, že příslušníky onoho kmene nelze přemoci, neboť nejde o normální smrtelníky. Jsou to démoni, kteří přijali ženskou podobu.
Řekl jsem Trollovi a Spikeovi, dvěma bílým lovcům, oč jde. Mysleli, že si tropím žerty. Vypadalo to, že se budeme muset vrátit, protože naši nosiči tu nechtěli zůstat. Jedné noci všichni utekli. Když jsme se probudili, zůstali jsme čtyři - Bob van Eyk, Spike, Troll a já. Čtyři běloši, sami v divočině, s nákladem pro padesát nosičů.
Spike a Troll se vydali zběhům po stopě, aby alespoň některé z nich přivedli zpátky. Nenašli však ani jednoho. Zdálo se, že nezbude než se doopravdy vrátit. Už jsem zažil v životě leccos - byl jsem sám mezi lovci lebek v Ecuadoru, zajali mě kanibalové v Guinei, stál jsem před popravčí četou při revoluci ve Střední Americe. Takové situace jsou pro cestopisce, který je zároveň tak trochu cvok, úplný ráj. Ale tentokrát to bylo něco jiného. Zvláštní, tísnivý pocit, že jste ve dne v noci sledován. A navíc podivné zvuky. Nedokáži je popsat. Nebyly to ani lidské, ani zvířecí hlasy. Byly to zvuky, při nichž tuhne krev v žilách.
Když se Spike a Troll vrátili, učinili jsme válečnou poradu. Zpočátku se mi smáli, ale pak si uvědomili, že cítí totéž. Nakonec souhlasili s tím, že nejlépe uděláme, vydáme-li se na zpáteční cestu. Rozhodli jsme se vzít s sebou jen pušky, revolvery, munici a jídlo. Příští ráno jsme měli vyrazit. Posnídali jsme, zabalili a vydali se proti proudu Neubari. Putovali jsme pralesem, vstříc novým potížím. Bez účasti našeho vědomí jsme odbočili k řece Mafě. Snažil jsem se opanovat svou vůli a obrátit krok opačným směrem, ale nešlo to. Jakási neznámá moc byla silnější než já a vedla mě dál. Bylo to hrozné. A pak jsme narazili na člověka, který ležel na stezce. Byl to běloch. Měl prošedivělé vlasy, ale nevypadal staře. Byl zdravý a silný. A nezdálo se, že by trpěl hladem a žízní. Když jsme se nad ním sklonili, otevřel oči a pohlédl na nás.
‚Vraťte se!' radil. Zdálo se, že mluvit mu působí bolest. Měl jsem s sebou láhev brandy a dal jsem mu napít. To jej trochu postavilo na nohy.
‚Proboha, vraťte se,' opakoval. ‚Je vás málo. Pochytají vás, jako chytili před dvaceti lety mě. Odtamtud se nedostanete! Sám jsem čekal léta na příhodnou chvíli. A podívejte se! Dostali mě! Ač se to nezdá, umírám. Mají strašnou moc! Vyšlou ji za vámi, a ona vás zničí! Vraťte se a přiveďte armádu! Neberte s sebou černochy! Černoši do jejich země nikdy nevstoupí. Když se vám podaří zabít jejich kouzelníka, jste zachráněni. To on má v sobě onu záhadnou sílu.'
‚Kdo je to?' zeptal jsem se.

‚Mafka,' odpověděl. ‚Je všemocný. Je víc než čaroděj. Kdysi byl vyznavačem magie. Provádí věci, jaké žádný šaman nedokáže. Je to ďábel!'
‚Kdo jste?' zeptal jsem se.
‚Mountford,' odpověděl.
‚Lord Mountford?!'
Přikývl."
"Řekl vám o diamantu?" vmísil se Tarzan do Woodova vyprávění.
Američan vytřeštil oči překvapením. "Jak to víte?!"
"Když jste blouznil, cosi jste naznačil. Je opravdu dvakrát větší než Cullinan?"
"Cullinan jsem nikdy neviděl. Ale diamant z Kaji je obrovský. Troll tvrdil, že by stál víc než deset miliónů. Mountford mi o něm řekl. Proto se Troll a Spike rozhodli vydat do Kaji. Nic, co Mountford říkal, je neodradilo. Ať tak či onak, stejně jsme se nemohli vrátit."
"A Mountford?" chtěl vědět Tarzan. "Co se stalo s ním?"
"Chtěl nám cosi říci o nějaké dívce. Mluvil z cesty. Jeho poslední slova byla ‚Zachraňte ji! Zabijte Mafku!' A pak zemřel. Nikdy jsme se nedověděli, jakou dívku měl na mysli. Žádnou zajatkyni jsme v Kaji neviděli. Pokud tam byla, ukryli ji. A také jsme nikdy neviděli kouzelníka Mafku. Žije prý v pevnosti, která byla postavena před mnoha staletími, snad Portugalci. Van Eyk se domníval, že pochází z křižáckých výprav. Co by však křižáci pohledávali v těchto končinách? Jisté bylo jen to, že ženy kmene Kaji ji nepostavily. Jen ji obnovily a udržují. Právě tam je uložen velký diamant. Střeží ho bojovnice ve službách královny. Ženy z Kaji mu připisují veškerou moc, jíž vládne Mafka. Proto jej střeží jako oko v hlavě. Činí tak v úctě ke královně. Spojení mezi ní a diamantem nerozumím. Je to nádherná žena, nejkrásnější, jakou jsem kdy viděl. Ale zároveň vyvolává pochyby o tom, je-li zcela zdráva. Jednou je to křehké a zranitelné stvoření, podruhé krutá a nelítostná šelma. Nazývají ji Gonfala, a diamant Gonfal. To ona mi dopomohla k útěku. Musela však za to učinit pokání."
"Co se stalo s ostatními?" zeptal se syn divočiny.
"Jsou dosud v Kaji. Napadlo mě dát dohromady armádu bělochů a osvobodit je," vysvětloval Wood.
"Myslíte, že ještě žijí?"
"Ano. Ženy z Kaji o ně budou pečovat a pak je ožení. V Kaji muži nežijí. Původně byly zdejší ženy černé, ale zatoužily po tom stát se běloškami. A tak se vydávaly jen za bělochy. Činí tak po celé generace, a proto se mezi nimi nyní míšenky a černošky nevyskytují. Barva jejich pleti je hnědá či bílá. Gonfala má navíc světlé vlasy. Zdá se, že v jejích žilách již nekoluje ani kapka černošské krve. Narodí-li se černé dítě, je usmrceno. A stejný osud čeká i dítě mužského pohlaví."
"Pokud zabíjejí chlapce, odkud berou bojovníky?"
"Ženy samy bojují. Prý jsou silné a divoké. Přišli jsme do jejich země v míru a nechtěli jsme se s nimi střetnout. Lovce zajímal jen diamant. Van Eyk toužil po dobrodružství a já po námětu pro svou knihu.
To bylo před šesti měsíci. Bob měl své zážitky, já látku k psaní. Troll se Spikem sice neměli diamant, zato ale každý dostal šest žen, které jim vybrala sama Gonfala. Jí však byl sňatek nadosmrti odepřen.
Poznali jsme ji dobře. Zdálo se, že si mě a Boba docela oblíbila. Já jsem se do ní zamiloval, a miloval jsem ji i poté, co jsem se dověděl pravdu.
Ráda naslouchala našemu vyprávění o ostatním světě. Trávila s námi spoustu času. A člověk není ze dřeva. V její blízkosti jsem zapomínal na zločiny, jimž dala své požehnání. Dokonce jsem jí je promíjel. Nakonec jsem jí vyjevil své city. Kdybyste ji znal, pochopil byste, jak troufalé bylo mé počínání. Byla víc než královnou. Byla božstvem, které všichni uctívali.
‚Láska,' řekla mi tehdy. ‚Co je to vlastně?' Ale pak se opanovala a byla znovu panovnicí.
‚Víš, cos provedl?' zeptala se mě.
‚Zamiloval jsem se,' odpověděl jsem. ‚Nic víc, nic míň.'
‚Neříkej to!' poručila. ‚Už to nikdy neříkej! Měla bych tě dát zabít. Takový je trest pro každého, kdo se něčeho podobného opováží. Gonfala nesmí nikdy milovat, ani se provdat. Což nevíš, že není pouhou královnou, ale je i bohyní?'
‚Nemohu si pomoci,' přiznal jsem. ‚A nepřestanu tě milovat, dokud ty nepočneš milovat mě.'
Byla překvapena. V očích měla podivný výraz. Možná strach. Udeřil jsem hřebík na hlavičku. Ano, také ona mě milovala! Dosud si to neuvědomovala. Nevěděla, co se s ní děje. Teď to pochopila a bála se toho. Nepopřela to. Řekla mi jen, že jestli se to doví Mafka, oba zemřeme strašnou smrtí. Měla hrůzu z kouzelníka i jeho černé magie.
A tehdy se rozhodla pomoci mi k útěku. Soudila, že jedině tak mě může zachránit. Pro mě pak to znamenalo naději, že budu moci vysvobodit své přátele. Tak jsem se dostal z Kaji. A zbytek už víte."
Všemocný Mafka
Syn divočiny pozorně naslouchal Woodovu vyprávění. Nevěděl, nakolik mu může věřit. Neznal toho muže a život jej naučil nedůvěřovat lidem do chvíle, kdy se sám nepřesvědčil, že mluví pravdu. Nicméně onen člověk jej zaujal a instinkt obyvatele pralesa mu napovídal, že nelže.
"Co teď budete dělat?" zeptal se.
Muž beznadějně svraštil obočí. "Nevím," přiznal. "Jsem přesvědčen, že Mafka zjistil, že jsem pryč, a počal mě pronásledovat svou magickou silou. Možná mu o mně řekla Gonfala. Je to Jekyll a Hyde v jedné osobě. Chvíli žena, chvíli démon. Pokud jde o to, co bude dál, mám zlé tušení, že o tom nerozhodnu sám."
"Jak to myslíte?"
"Mám pocit, že od jisté chvíle tu s námi někdo je, dívá se na nás a naslouchá. Tak se projevuje Mafka. Jsme v jeho

moci. Půjdeme, kam si usmyslí, a uděláme, co poručí."
Na rtech syna divočiny pohrál sotva znatelný úsměv.
"Od chvíle, co jsme tady, jsem viděl, slyšel a cítil spoustu věcí. Není tu nic, čeho bychom se měli bát."
"Neznáte Mafku," namítl Wood.
"Znám Afriku a sebe sama," odvětil Tarzan. V jeho hlase byla neochvějná jistota. To na Američana zapůsobilo.
"Jste jako Tarzan," pravil.
Pán džungle mu pohlédl do očí. Viděl, že ten muž nemá nejmenší tušení, s kým mluví. Byl spokojen. Chtěl zůstat zatím nepoznán.
"Mimochodem," pokračoval Wood. "Neřekl jste mi své jméno. Viděl jsem tu už spoustu neuvěřitelných věcí, takže mě polonahý běloch uprostřed divočiny nepřekvapuje o nic víc než cokoli jiného. Rád bych jen věděl, kdo jste a co tu děláte."
Náhle se zarazil a zadíval se na svého společníka. Jako by měl v očích strach.
"Řekněte, poslal vás Mafka?!" zvolal. "Jste jedním z jeho služebníků?"
Tarzan pohodil hlavou. "Ať vám řeknu cokoli, je na vás, budete-li mi věřit, nebo ne."
Wood se usmál. "Dobrá rada nad zlato," opáčil.
Pak pokrčil rameny.
"Jsme na stejné lodi. Nevíte o mně víc než já o vás. Mohl jsem vám vyprávět báchorky. Možná to tak i vypadalo. Ale aspoň jsem vám prozradil své jméno. Vy jste mi o sobě neřekl nic. Nevím, jak vás oslovovat."
"Jmenuji se Clayton," představil se syn divočiny. Stejně tak mohl říci "Lord Greystoke" nebo "Tarzan z rodu Opů", ale neučinil tak.
"Myslím, že se odtud chcete dostat," pokračoval, "a pomoci svým přátelům."
"Ano. Ale teď už není naděje."
"Proč?"
"Mafka... A Gonfala."
"Nemohu vás odvést hned," navázal Tarzan. "Chcete-li, můžete se mnou k jezeru Tana. Rozhodněte se sám."
"Půjdu s vámi," řekl Wood. "Ale k jezeru Tana se nedostaneme."
Umlkl a upřel zraky do šera.
"Tam!" zašeptal. "Tam vzadu! Dívá se na nás! Neslyšíte ho? Necítíte ho?" Z jeho hlasu bylo patrné napětí.
"Nic tam není," opáčil syn divočiny. "Máte jen pocuchané nervy."
"Chcete říci, že nic neslyšíte?! To sténání a vzdechy?"
"Slyším vítr."
"Ten slyším také. Ale je tu ještě něco jiného."
Tarzan se usmál. "Možná," připustil. "Jděte spát. Potřebujete si odpočinout. Zítra nic takového neuslyšíte."
"Říkám vám, slyším to!!! A jako bych to viděl. Podívejte! Tam, mezi stromy! Stín něčeho, co nemá tělo!"
Tarzan pokrčil rameny.
"Pokuste se spát," opakoval. "Budu hlídat."
Wood zavřel oči. Přítomnost jeho ochránce jej uklidnila. Přesto byl přesvědčen, že cosi strašného se skrývá v temnotě a sleduje ho. Nakonec přece jen usnul.
Tarzan seděl dlouho do noci a přemýšlel. Neslyšel nic, jen obvyklé zvuky noční džungle. Ale co když Američan opravdu slyšel něco jiného? Ten muž byl přece inteligentní a zkušený! Nezdálo se, že by trpěl stihomamem. Zřejmě byl pod vlivem naléhavé představy, že kouzelník Mafka působí svou mocí na velkou vzdálenost. Vše, co se za posledních pár hodin událo, bylo podivné. Mrtvola Mountfordova posla, Wood, objevený nedaleko odtud, a především záhadná lordova smrt... Mafka měl zřejmě opravdu zvláštní moc! Tarzan se jí však neobával. Byl příliš často svědkem čárů a kouzel kmenových šamanů, aby se jich bál. Podobně jako šelmy, necítil jejich účinek. Proč, to nevěděl. Snad proto, že nepoznal strach. A snad i proto, že často uvažoval víc jako obyvatel pralesa než jako člověk. Takto přemýšleje, ulehl do porostu a usnul.
Slunce bylo již na obloze, když se Wood probudil. Byl sám. Záhadný bílý obr zmizel Američan nebyl příliš překvapen. Proč by na něho měl onen muž čekat? Proč by se měl nechat zdržovat někým, koho nezná? Přesto cítil, že s ním mohl zůstat alespoň do chvíle, kdy se probudí, a nenechat ho na pospas dravé zvěři. A pak - bál se Mafky. Není náhodou onen člověk pouhým nástrojem v rukou šamana z Kaji? Už to, že popřel, že slyší záhadné zvuky a vidí záhadné stíny, v něm vyvolalo podezření. Musel to přece slyšet a vidět! Možná ale, že to není Mafkův služebník, nýbrž jeho oběť! Odlákat jej bylo přece pro Mafku hračkou! Pro Mafku bylo všechno snadné! Mohl cizince odvést, stejně jako jej nechat zemřít hlady!
Wood nikdy kouzelníka neviděl. Znal toliko jeho jméno. I tak byl pro něho skutečnou bytostí. Představoval si ho jako starého, divoce vyhlížejícího černocha, shrbeného a vrásčitého, s řídkými zuby a krví podlitýma očima.
Tam! Co je to? Šramot ve větvích! Kdosi nebo cosi se blíží! Wood nebyl bojácný, ale nadpřirozené věci od nepaměti znepokojují i ty nejstatečnější. Něco jiného je stát k nebezpečí čelem, a něco jiného být neustále pronásledován čímsi neviditelným, co nelze nahmatat!
Američan vyskočil na nohy, upřeně zíraje do porostu.
"Pojď dolů!" vykřikl. "A bojuj jako muž!"
Z listoví se zvolna snesla do trávy mohutná postava. Byl to Tarzan. Přes plece měl přehozenou antilopu.
Rozhlédl se kolem. "Co se děje?" zeptal se. "Nikoho jsem neviděl." Přes tvář mu přelétl úsměv. "Ještě to pořád slyšíte?"
Wood vydechl úlevou. "Myslel jsem, že mě dostal."

"Zapomeňte na to," vyzval jej syn divočiny. "Teď se najíme. Hned se budete cítit líp!"
"To vy jste zabil toho samce?"
"Ano, proč?"
"Musel jste ho zabít šípem. Normálnímu smrtelníkovi to trvá celé hodiny. Vystopovat antilopu, přiblížit se, a pak ji zastřelit."
"Nepoužil jsem šíp," opáčil pán džungle.
"Tak jak jste to zvíře zabil?"
"Nožem. Škoda šípu!"
"A pak jste ho přinesl po větvích na ramenou! Takhle to přece dělá Tarzan! Jak jste se to naučil?"
"To by byla dlouhá historie. Teď bychom se měli najíst a vyrazit na cestu."
Když dojedli, Tarzan vyzval Američana, aby vzal s sebou několik porcí.
"Než znovu něco ulovím, budete potřebovat maso," řekl. "Zbytek je pro Danga a Unga."
"Danga a Unga? To jsou nějací černoši?"
"To je hyena a šakal," vysvětlil Tarzan.
"Kde se vzala ta jména? Nikdy jsem je neslyšel, i když se obstojně vyznám ve zdejších dialektech."
"Touhle řečí nemluví žádný z domorodců," ujistil Američana syn divočiny. "Není to řeč lidí."
"A čí tedy?!" zeptal se Wood.
Nedostalo se mu odpovědi, a tak více nenaléhal. Ten muž měl v sobě cosi záhadného! Byl vůbec plně při smyslech? Wood slyšel o bílých lidech, žijících o samotě jako divoká zvířata. Ti však nebyli zcela normální. Jeho společník normálně rozhodně vypadal. Ne, v tom musí být něco jiného! Ať tak či onak, byl jiný než ostatní. Silou a majestátním krokem připomínal lva. Skrýval v sobě dokonale ovládanou divokost šelmy. Alespoň tak to Wood cítil. A také se svého průvodce trochu bál.
Kráčel mlčky za bronzově opáleným obrem do údolí. Sotva se přiblížili k hranicím Kaji, jako by znovu cítil, jak Mafkova moc sílí a přitahuje jej k sobě.
Konečně dorazili k soutoku Mafy a Neubari. Menší řeka se tu vlévala do větší a stezka šplhala vzhůru úzkým kaňonem. Tarzan šel několik yardů před Woodem. Ten viděl, jak bílý obr stoupá dobře značenou pěšinou ke křižovatce obou toků. Nebude dlouho trvat, a stočí své kroky ke Kaji! Mafkova moc zlomí jeho vůli a on se jí podrobí! Leč nic takového se nestalo a Tarzan pokračoval dál proti proudu Neubari. Což Mafka nebere jejich příchod na vědomí?
Náhle pocítil radost. Dokáže-li se Mafkovi vzepřít jeden, dokáže to jistě i druhý! Snad mají přece jen naději vyváznout z kouzelníkovy moci! Možná se dostanou do bezpečí a on bude moci dát dohromady výpravu na záchranu svých přátel! Ale dokáže to?
Konečně se ocitl na rozcestí. Sebral všechny síly následovat Claytona, leč samovolně zabočil na cestu k Mafě. A tehdy zavolal na svého společníka.
"Nejde to!!!" vykřikl zoufale. "Musím do Kaji! Mafka mě ovládá! Vy můžete dál, svedete-li to!"
Tarzan se otočil. "Opravdu chcete se mnou?"
"Ano, ale nemohu. Chtěl jsem přejít tuhle začarovanou křižovatku, ale nedokáži to! Nohy mě neposlouchají!"
"Mafka je mocný," usmál se syn divočiny. "Ale myslím, že ho přemůžeme!"
"Ne!" volal Wood. "Nikdo ho nepřemůže!!!"
"Uvidíme!" opáčil Tarzan. Vrátil se, zvedl Wooda ze země, a přehodiv si jej přes mohutné plece, vykročil na stezku k Neubari.
"Nic jste necítil?!" divil se Američan. "Necítil jste sílu, která by vás táhla k Mafě?"
"Cítím jen zvědavost," opáčil pán džungle. "Chci vidět ty lidi. A hlavně Mafku."
"Nikdy ho neuvidíte," ujišťoval jej Wood. "Nikdo ho neuvidí! Je dobře hlídán. Kdyby se ho někomu podařilo zabít, moc Kaji bude zlomena. Všichni by mohli odejít. Ve městě je asi padesát bílých zajatců. Nebýt Mafky, dávno by byli na svobodě!"
Tarzan mlčel. Mířil dál na sever, kráčeje lehce, jako by živé břemeno ani necítil. Přemýšlel o příběhu, který mu jeho svěřenec vyprávěl. Existuje skutečně síla, schopná ovládat jiné lidi? A jsou ženy z Kaji opravdu takové bojovnice? Sám Wood přiznal, že je nikdy bojovat neviděl. Proti komu vlastně vedou války? S tou otázkou se obrátil na Američana.
"Na východě, u horního toku Mafy, je ještě jeden kmen," vysvětloval Wood. "Jmenuje se Zuli. Kdysi tvořily Kaji a Zuli společnou říši, jež měla dva šamany. Ti na sebe tak dlouho žárlili, až došlo k rozkolu. Muži z kmene se přidali na obě strany. Strhla se bitva. Během ní ukradl jeden z kouzelníků jménem Woora posvátný fetiš a uprchl s ním. Druhým fetišem je Gonfal, velký diamant z Kaji. Spojeny mají mimořádnou moc. Ale pokud jsou odděleny, jejich síla slábne. A tak Kaji a Zuli spolu často bojují, snažíce se získat jeden od druhého ukradený fetiš. Právě Gonfalino vyprávění o nájezdech a bitkách mě utvrdilo v tom, že zdejší ženy jsou udatné bojovnice. Některé historky jsou možná příliš divoké, ale jizvy na tělech žen, stejně jako trofeje lidských hlav, které visí v Gonfalině paláci, svědčí o tom, že nejde o výmysly. Záhadná je historka o fetiši Zuli - zeleném kameni, stejně velkém jako Gonfal! Je to smaragd. Ale považte! Smaragd, vážící šest tisíc karátů! Pro něj už stojí za to bojovat! A to ani nevědí, jakou má cenu!"
"A vy?"
"Ne úplně přesně. Snad dvacet miliónů dolarů."
"Co to pro vás znamená? Blahobyt? Moc? Ženy z Kaji sotva něco vědí o blahobytu. Možná se domnívají, že jim kámen přinese sílu. Mohou se mýlit, stejně jako vy. Ale jisté je, že v jejich rukou napáchá méně zla než v civilizovaném světě, kde se jeden neštítí okrást druhého o poslední penny."
Wood se usmál. Tohle byla nejdelší řeč, jakou od svého tajemného společníka slyšel! Zdálo se, že tenhle muž dává

přednost divočině před civilizací.
Konečně jej Tarzan postavil na vlastní nohy.
"Snad už dokážete jít sám!" řekl.
"Zkusím to. Pojďme!"
Tarzan tedy vykročil, míře na sever. Wood váhal. V očích a soustředěném výrazu jeho tváře bylo možno číst odhodlání. Pak ale bolestně vzdychl a vydal se opačným směrem. Syn divočiny se otočil a vyběhl za ním. Wood se dal na útěk. Nyní váhal Tarzan. Ten muž pro něho nic neznamenal a byl mu spíše přítěží. Proč ho tedy nenechat jít? Pak si ale vzpomněl na hrůzu, kterou četl v jeho pohledu, a uvědomil si, že Mafkova výzva patří vlastně i jemu. Proto se rozběhl za prchajícím Američanem. V několika příštích okamžicích byl uprchlík dostižen a děkoval pánu džungle, že ho zachránil.
"Je to silnější než já," řekl. "Myslíte, že se někdy zbavím toho ďábla?"
Tarzan pokrčil rameny. "Možná. Kdo ví? Znal jsem obyčejné čaroděje, kteří dokázali zabít na dálku, a Mafka, zdá se, není obyčejný čaroděj."
Té noci se utábořili na břehu Neubari. Když se ráno syn divočiny probudil, Stanley Wood byl pryč.
Odsouzen k smrti
Sotva si Tarzan uvědomil, že Američan zmizel, bylo mu jasné, že je to dílem Mafkovy tajemné moci. Teď již ani na okamžik nepochyboval, že kouzelník z Kaji přinutil Wooda k útěku.
Nemohl než obdivovat sílu, jež dokázala něco podobného. A věděl, že sám není schopen ji zmařit. Když uléhali ke spánku, uvázal jeden konec svého liánového provazce muži ke kotníku a druhý si omotal kolem zápěstí. Spoléhal na své svaly.
Wood se určitě neodvázal sám. Jeho útěk měl tedy na svědomí šaman z Kaji. A právě tento počinek byl pro pána džungle výzvou. Vydal se tedy na cestu k jihovýchodu. Zdejší hory totiž tvořily jakýsi ochranný val tajemnému městu. Musel překonat četné rokliny a útesy. Trvalo celé tři dny, než dorazil k hornímu toku Mafy, několik hodin pochodu od města. Předpokládal, že Mafka se domnívá, že oba muži cestují společně, a bude je chtít zaskočit v místě, kde by se nemohli bránit. Proto se rozhodl vstoupit do Kaji z neočekávané strany. Spoléhal na svou sílu a rychlost, ale především odolnost vůči šamanovým čárům a kouzlům. Přesto jej cosi znepokojovalo. Mafka už o něm jistě ví. A co když dokáže číst Woodovy myšlenky? Pak by plán jeho osvobození mohl být prozrazen!
Bylo pozdě odpoledne třetího dne, když syn divočiny stanul na vrcholku horského hřebene. Přistoupil ke kraji a shlédl dolů. Kaňonem pod ním se vinula horská bystřina. Směřovala na západ, kde v mlhavé dáli Tarzan spatřil úzkou rozsedlinu. Musela to být roklina řeky Mafy, vedoucí k soutoku s Neubari. Stál tedy na rozhraní území kmenů Kaji a Zuli.
Z údolí sem vanul svěží vítr a k Tarzanovým citlivým nozdrám zanesl pach četných obyvatel džungle - Tongani, paviána, Sheety, leoparda, vlka a buvola. Syn divočiny však netušil, že zpoza skal jej sleduje dvanáct párů očí. Byly to oči divokých válečníků. Sedm jich bylo bílých a pět černých. Všichni měli na sobě bederní pásy z kůží šelem. Nesli luky, toulce se šípy a krátké těžké oštěpy. Všichni černoši a někteří z bělochů byli ověšeni různými cetkami - náhrdelníky ze zvířecích zubů, náramky a sponami. Výzbroj doplňovaly nevelké štíty z buvolí usně.
Sledovali pána džungle, jak sestupuje roklí k Mafě. Viděli, jak pije a poté se pouští do jídla. Bedlivě pozorovali každý jeho pohyb. Občas spolu šeptem prohodili pár slov.
Jeden z nich, zřejmě předák, mluvil více než ostatní. Byl to běloch s prošedlými vlasy na skráních a hustým vousem. Měl urostlou postavu, vysoké čelo a pronikavé oči, prozrazující značnou inteligenci. Jeho kumpáni ho oslovovali Lord.
Tarzan byl unaven. Tři dny zdolával skaliska, sestupoval do strží a šplhal na jejich vrcholy. Poslední noci jej z odpočinku vytrhlo několik leopardů na lovu, kteří zachytili jeho pach a vydali se mu po stopě. Jednoho, který jej napadl, zabil. Ostatní zůstávali na dohled, nedopřávajíce mu klidu.
Slunce bylo již vysoko, když ulehl pod křovisko na stráni nad Mafou, aby se prospal. Cítil únavu a nic by jej v té chvíli nedokázalo vyrušit. Když se probudil, stáli kolem něho v kruhu neznámí bojovníci s napřaženými oštěpy. Rozhlédl se. Viděl nevraživé pohledy divokých očí. Mlčel. Věděl, že proti takové přesile nemá naději.
Jeho klid útočníky zarazil. Domnívali se, že projeví strach a vzrušení. On však jen nehybně ležel a díval se na ně.
"Dobrá, Kaji," řekl Lord konečně. "Dostali jsme tě."
Tarzan mlčel. Více než to, co mu muž řekl, jej zajímalo, v jakém jazyce to řekl. Neznámý vypadal jako Anglosas, leč v jeho řeči se mísil jazyk Gallů s africkými dialekty.
Lord přešlápl z nohy na nohu. "Nuže, Kaji," pokračoval. "Co na to pravíš?"
"Nic," zněla Tarzanova odpověď.
"Vstaň!" nařídil Lord.
Tarzan se zvedl a protáhl údy, jako když lev opustí svůj brloh.
"Vezměte mu zbraň!" pokynul Lord svým soukmenovcům. A pak dodal anglicky, více pro sebe: "U Jova, je to obr!"
Tarzana ti lidé zaujali. Byl snad jejich předák Angličan?
"Kdo jsi?" zeptal se ho. "Jak víš, že jsem Kaji?"
"Protože ty víš, že my jsme Zuli," odpověděl muž. "A protože v těchhle horách jiní lidé nežijí."
Na ta slova se obrátil ke svým druhům. "Svažte mu ruce za zády!"
Vedli jej mezi útesy a dál deltou. Cestou se setmělo, takže neviděl, kudy jdou. Věděl jen, že se ubírají dobře značenou stezkou, jež klesala skalnatou strží do údolí a odtud se vinula podél řeky.
V roklině panovala téměř úplná temnota. Konečně dorazili na otevřenou pláň. Ač tu bylo vidět lépe, nikde kolem nebyl žádný záchytný bod. Toliko vpředu blikalo jakési světlo. Zanedlouho byli na místě. Tarzan seznal, že je to zář ohně za městskou hradbou.

Když došli k bráně, Lord zavolal na stráže a vzápětí se všichni ocitli v labyrintu kamenných příbytků s doškovými střechami. Světlo od ohniště uprostřed hlavní ulice ozařovalo toliko její část. Zbytek byl ponořen do tmy.
Po chvíli stanuli před dvoupatrovou budovou, rovněž z kamene. U brány stálo několik žen, oděných a ozbrojených podobně jako muži, kteří zajali Tarzana. Ve světle ohně vypadaly jako bělošky. U vchodů do chýší a kolem ohniště postávaly další. S nimi tu bylo i mnoho bílých mužů. Všichni si Tarzana zálibně prohlíželi.
"Kaji!" volali na něho. "Brzy zemřeš!"
"Škoda, že je Kaji," soudila jedna z žen. "Byl by to dobrý manžel."
"Možná ti ho Woora dá," dodala druhá. "Pokud ho nepředhodí lvům."
"Myslím, že to neudělá. Ten muž vypadá dobře. Takových se Woora nezbavuje."
Lord zatím vedl zajatce ke vchodu. Tady je jedna z bojovnic zastavila a namířila proti nim kopí. Lord se okamžitě zastavil.
"Řekni Woorovi, že přivádím zajatce z Kaji," oznámil.
Žena se obrátila na jednu ze svých spolubojovnic. "Jdi a vyřiď Woorovi, že Lord zajal muže z Kaji," opakovala. A pak si počala syna divočiny se zájmem prohlížet.
"Vypadá dobře, že?" řekl Lord. "Byl by to pro tebe dobrý muž, Lorro."
Žena povzdechla. "Ano," souhlasila. "Vypadá dobře, ale je poněkud tmavý. Myslíš, že je to opravdu běloch? Ale co na tom. Je to Kaji, a to je jeho konec."
Od svého zadržení pronesl Tarzan sotva pár slov. Nehodlal své uchvatitele přesvědčovat, že není tím, za koho jej pokládají, ani že nemá v úmyslu uprchnout. Byl zvědavý a chtěl se o Zuli něco dovědět. Možná mu to pomůže osvobodit oba Američany a jejich přátele a zbavit je Mafkova kouzla.
Zatímco čekal před branou Woorova paláce, přemýšlel o tom, co jej potkalo, hledě přitom na dívku jménem Lorro. Mohla to být míšenka, nebo běloška s opálenou pletí. Její rysy rozhodně v ničem nepřipomínaly černošskou rasu. Nebýt černých vlasů, vyhlížela by jako Skandinávka. Byla to ztepilá žena atletické postavy. V každé společnosti by beze vší pochyby platila za krásku.
Tarzanovy úvahy byly náhle přerušeny návratem bojovnice, již Lorro poslala k šamanovi se zprávou o novém zajatci.
"Lord má odvést vězně k Woorovi," oznámila. "Dohlédněte, ať nemá zbraň a je dobře svázán. Stráž nechť ho ihned doprovodí na místo."
Na ta slova se eskorta chopila zajatce a všichni zamířili do potemnělého sálu, ozářeného mihotavým plamenem knotu na mělké nádobě, který vydával více sazí a kouře než světla. Po obou stranách tu byly vchody přepažené závěsy z buvolích kožešin. Jedny nezakryté dveře vedly do komnaty plné bojovnic. Některé odpočívaly na pohovkách, jiné seděly v kruhu na podlaze, zabrány do jakési hry. Stěny pokoje byly ověšeny kopími, štíty, luky a toulci. Byla to zřejmě místnost pro stráže. Chodba za ní končila masivními vraty, střeženými párem bojovnic. Zdálo se, že příchozí jsou očekáváni, neboť sotva se přiblížili, dveře se otevřely a zajatec i s doprovodem mohl vstoupit.
Ocitli se v rozlehlé místnosti, kde na vyvýšeném pódiu seděla mužská postava. Komnatu ozařovalo několik luceren. Po stěnách byly rozvěšeny kůže, zbraně, koberce, hedvábné závěsy a kartouny - bylo to jakési muzeum trofejí z nejrůznějších válečných výprav. Ale tím nejpozoruhodnějším byly bezesporu mumifikované hlavy žen, jež tu shlížely ze stěn i očazeného stropu, visíce za vlasy.
Tarzan se zadíval na postavu na trůnu. Měla neobvykle velkou hlavu, pokrytou řídkými chomáči prošedivělých vlasů, a notně zkrabatělé čelo. Muž byl oděn do bederní roušky a vyhlížel velmi odpudivě. Kůže v jeho obličeji se podobala svitku pergamenu. Byla to tvář živoucí mrtvoly, z níž na svět hleděly dvě pronikavé oči, tmavé jako brány do pekel.
Na stole před kouzelníkem ležel obrovský smaragd, jenž v blescích odrážel matné světlo lamp. Více než drahokam však Tarzana zaujal muž na trůnu. Woora nebyl černoch. A ač měl žlutou pleť, nic nenasvědčovalo tomu, že jde o Číňana. Jako by nepatřil k žádné rase.
Chvíli seděl bez hnutí, prohlížeje si zajatce. Ve tváři měl zmatek a překvapení. Konečně promluvil.
"Jak se má můj bratr?" zeptal se skuhravým hlasem, připomínajícím zvuk zrezivělých pantů.
Tarzan se tvářil klidně a netečně, jakkoli jej otázka udivila.
"Neznám tvého bratra," odpověděl.
"Cože?!" vykřikl Woora. "Chceš říci, Kaji, že neznáš toho krále lhářů, zbabělce a vraha?"
Tarzan pokrčil rameny. "Neznám ho," potvrdil. "A nejsem Kaji."
"Nejsi?!" vybuchl šaman, měře tentokrát přísným pohledem Lorda. "Tohle není Kaji? Cožpak jsi mi nevzkázal, žes lapil Kajiho?"
"Chytili jsme ho u řeky Mafa. A kdo jiný než Kaji by se tam dostal?"
"Není to Kaji, hlupáku!" opáčil Woora. "Tušil jsem to od začátku. Je jiný než ostatní. Můj ničemný bratr nad ním nemá žádnou moc! Jsi hlupák, Lorde! A takové zbůhdarma krmit nebudu! Zemřeš! Lorro, vezmi mu zbraně! Od této chvíle je i on zajatcem!"
Pak se obrátil k Tarzanovi. "Co děláš v zemi Zuli?"
"Hledám jednoho člověka, který se tu ztratil," odpověděl syn divočiny.
"Myslíš, že ho najdeš?"
"Nešel jsem do tvé země. Šel jsem do Kaji."
"Lžeš!" soudil Woora. "Nemohls dojít k hornímu toku Mafy, aniž bys prošel Kaji. Jinudy cesta nevede!"
"Šel jsem jinudy," trval na svém Tarzan.
"Nikdo nedokáže přejít hory a rokle, které obklopují naše města. A jinou cestou než proti proudu Mafy se jít nedá!!!"
"Přešel jsem hory a rokle," opakoval Tarzan.
"Už to mám!" zvolal náhle stařec. "Nejsi Kaji, ale sloužíš mému ničemnému bratrovi! Poslal tě, abys mě zabil! Dobrá,"

usmál se. "Uvidíme, kdo je mocnější! Uvidíme, jestli dokáže zachránit svého služebníka před Woorovým hněvem! Dáme mu čas!"
Na ta slova se obrátil k ženě jménem Lorro.
"Odveď je oba!" nařídil. "A dohlédni, ať neutečou! Zvláště tenhle muž! Je nebezpečný! Ale tak jako Lorda, i jeho čeká smrt!"
Černý panter
Tarzana a Lorda odvedli do místnosti ve druhém poschodí Woorova paláce. Byla to nevelká kobka s jediným oknem, překlenutým mřížemi. Dveře byly masivní a pevné, a také ony byly zvenku opatřeny mříží. Když stráže zamkly a odešly, Tarzan přikročil k oknu a vyhlédl ven. Vyšel měsíc a bělavé mraky odpluly. V slabém světle spatřil pod oknem jakýsi výběh, obehnaný ze všech stran zdí. Uchopil tyče a vyzkoušel jejich pevnost. Pak se otočil k Lordovi.
"Říkal jsem ti, že nejsem Kaji. Kdybys mi uvěřil, nemuseli jsme se dostat až sem."
Lord potřásl hlavou. "Byla to jen záminka," řekl. "Woora pouze čekal na příležitost. Bojí se mě. Tady jsou muži mocnější než v Kaji. Smějí nosit zbraně a bojovat. Woora ví, že odtud není úniku. Jediná cesta vede přes Kaji. A tam by nás zabili, nebo zotročili. Woora slyšel, že se několik mužů chystá utéci. Součástí jejich plánu je Woorova smrt a loupež smaragdu, který je pokládán za zdroj jeho síly. Kámen, po kterém Mafka touží víc než po čemkoli jiném na světě, by nám mohl otevřít cestu z Kaji. Woora věří, že spiknutí jsem zosnoval já, a chce mě zabít. Doufá, že postupně dopadne všechny spiklence a jednoho po druhém odstraní."
"Odkud to všechno víš?" divil se Tarzan.
"Dokonce i tady se občas vyskytne láska," zněla překvapivá odpověď. "Jedna z žen, sloužících Woorovi, miluje mého přítele. Woora s ní vedl dlouhý hovor - to je vše. Domnívá se, že ovládá i skryté lidské touhy, ale není tomu tak. Teď je však již pozdě. Ostatní se bojí. Neudělají nic."
"Ty jsi Angličan, že?"
"Byl jsem Angličan, ale jen Bůh ví, kdo jsem teď. Jsem tu už dvacet let. Původně mě chytili v Kaji. Ale při jednom z nájezdů mě Zuli unesli."
"Myslel jsem, že Woora zabije každého z Kaji," řekl Tarzan. "I mě chtěl nechat zabít, protože mě pokládá za muže odtamtud."
"Teď by zabil každého. Mužů máme dost. Ale tehdy byl mužů nedostatek. Uživíme jen určitý počet lidí. Máme hojnost masa, zato zeleniny a ovoce se nám nedostává. Je nás moc. Proto je spousta dětí usmrcena. A také se dbá na to, aby všechny ženy byly bílé."
"Proč chtějí být bílé?" divil se pán džungle.
"Bůh ví. Nikdy nikoho jiného neviděly, a asi ani neuvidí. Skutečný důvod leží kdesi v minulosti. Možná že Woora s Mafkou ho znají. Říká se, že jsou tu odedávna a že jsou nesmrtelní. Vím, že je to nesmysl. Jsou to dvojčata. Přišli před mnoha lety z Kolumbie a přinesli s sebou drahokam. Jak ho získali, nevím. Že ovládají černou magii, o tom není pochyb. Vědí, že jejich moc pochází z velkého diamantu z Kaji a smaragdu ze Zuli. Pokud o ně přijdou, jejich síla zmizí. Ale spolehlivější je oba zabít. Zatím k tomu nebyla příležitost. Pokusili jsme se zbavit Woory, ale teď je po všem. Mě předhodí lvům a ty zemřeš na mučidlech."
"Proč máme každý zemřít jinak?" nechápal Tarzan.
"Lvi by tě mohli roztrhat na kusy. A Woora zřejmě chce tvůj mozek."
"K čemu mu bude?"
"Aby ho snědl."
"Myslí si, že pak bude moudřejší? To jsem už zažil. Bojovník snědl srdce statečného nepřítele, aby byl sám odvážnější, nohy rychlého běžce, aby byl rychlejší, a ruce šikovného řemeslníka, aby byl zručnější."
"Je to všechno nesmysl," uzavřel Lord.
"To vím," potvrdil syn divočiny. "Žiji v Africe od narození. Je tu spousta věcí, které lze těžko vysvětlit. Prostě jim nerozumím. Ale tentokrát k ničemu nedojde."
"Jak to?"
"Myslím, že Woora nesní můj mozek. A ty nemusíš skončit mezi lvy. Stačí uprchnout."
"Uprchnout?" vybuchl Lord. "Odtud není úniku!"
"Možná ne," připustil Tarzan. "Jen jsem uvažoval nahlas. Netvrdil jsem, že to jde."
"Jak bychom mohli utéci?" pokračoval Lord. "Podívej se kolem. Vidíš ty mříže v okně? A pak..."
"Panter," doplnil Tarzan.
"Jak víš, že je tam panter?" žasl Lord.
"Jeho pach je velmi pronikavý," vysvětlil pán džungle. "Když jsem vstoupil do téhle místnosti, věděl jsem, že pod oknem je leopardí výběh."
Lord pohodil hlavou. "Nevím, jak jsi to zjistil, ale je to tak," řekl.
Tarzan přistoupil k oknu a vyzkoušel mříže. "Jsou k ničemu," upozornil.
"K ničemu?"
"Podívej!" A Tarzan uchopil mříž a vytrhl ji i s rámem ze zdi. Pak obojí položil na zem pod okno.
Lord vypískl obdivem. "Člověče!" zvolal. "Máš sílu jako býk! Ale nezapomeň na pantera a stráže! Možná žes je probudil!"
"Připravíme se na ně," opáčil Tarzan. Pak vylomil zbylý rám. Uchopil dvě tyče, tvořící mříž, a jednu podal Lordovi.
"Budou to dobré zbraně," řekl.
Chvíli čekali, ale žádná stráž se neobjevila. Jen panter byl neklidný a vrčel. Sotva se přiblížili k oknu, zastavil se uprostřed výběhu a zvedl zraky vzhůru. Byla to obrovitá šelma s hustou černou srstí.

Tarzan se obrátil na svého spoluvězně.
"Dokážeš odejít, dostaneme-li se z města?" zeptal se. "Nebo má Woora tutéž sílu ovládat své oběti jako Mafka?"
"Je tu jistý háček," připustil Lord. "Proto jsme se rozhodli ho zabít."
"A co Zuli? Jsou na jeho straně?"
"Drží je v područí jen strachem. Mají z něj hrůzu a nenávidí ho."
"I ženy?"
"Ano, všichni."
"A co se stane, až zemře?"
"Běloši i černoši se chtějí vrátit domů. Ženy ze Zuli hodně slyšely o světě, kde nikdy nebyly. Také ony chtějí odtud. Od bílých mužů se dověděly, že pokud prodají smaragd, budou bohaté. Ač nemají sebemenší představu o penězích, vědí, že drahokam může splnit každé jejich přání. Třeba více mužů. Každý běloch tu má nejméně sedm žen. Mužů je tu málo. Každá žena Zuli si přeje mít manžela sama pro sebe."
"Proč tedy neodstraní Wooru samy?" nechápal Tarzan.
"Bojí se jeho nadpřirozené moci. Nejen že by ho nezabily, dokonce ho chrání. Ale kdyby byl mrtev, bylo by to jiné."
"Kde je?" zeptal se syn divočiny. "Kde má ložnici?"
"Hned za trůnním sálem," odvětil Lord. "Proč? Snad nechceš..."
"Půjdu a zabiji ho. Jiného nezbývá."
Lord pokrčil rameny. "To se nepodaří. Je silný a vševědoucí. Ale - proč to chceš udělat?"
"Jeden z mých krajanů je vězněn v Kaji. S pomocí Zuli bych mohl osvobodit jeho i ostatní zajatce. Sám bych to sotva dokázal. Není snadné se k Mafkovi dostat. Je opatrnější a bázlivější než Woora."
"K Woorovi se nedostaneš jinak než se svázanýma rukama," mínil Lord.
"Dá se do jeho komnaty dostat jinudy než trůnním sálem?"
"Existuje cesta, ale nedá se použít. Woorova ložnice má okno do výběhu. Panter střeží jeho i vězně. Kdybys chtěl tajně vniknout k Woorovi, musel bys právě tudy."
"To bych mohl způsobit hluk," soudil Tarzan. "Až bych vylamoval mříže, Woora by se vzbudil."
"Tam mříže nejsou."
"Ale je tam panter. Proč nikdy nenapadl samotného Wooru?"
"Woora ovládá i jeho."
"Opravdu tam nejsou mříže?"
"Nejsou. Okno navíc zůstává otevřené, aby Woora mohl pantera zavolat, pokud by byl ohrožen."
"Dostanu se dovnitř oknem."
"A co panter?"
"Toho se nebojím. Řekni mi raději něco o Woorovi. Kdy vstává? Kde jí? Kdy chodí do trůnního sálu?"
"V ložnici bývá sám. Pokud vím, snídani mu podávají výklenkem ve zdi. Vstává časně ráno. Ve třech místnostech má šaty. Co tam dělá, ví Bůh. Občas do některé z nich vstoupí žena. Žádná však neřekne, co viděla, či co se dělo uvnitř. Příliš se bojí. Po snídani Woora odchází do trůnního sálu. Tady se radí se svými pobočníky. Mluví hlavně o válečných výpravách a pracích na polích. Pak se vrací do svých komnat, kde zůstává do večeře. Tak to chodí každý den, pokud se nestane něco mimořádného."
"Dobrá," shrnul Tarzan. "Vše odpovídá mému plánu."
"A co panter?" opakoval Lord.
"Uvidíme," pravil Tarzan. Přistoupil k oknu a vyhlédl ven. Panter se líně rozvaloval ve stínu. Syn divočiny chvíli naslouchal a pak se obrátil ke svému spoluvězni.
"Spí," řekl a přehodil nohu přes okenní rám.
"Nemůžeš dolů!" varoval Lord.
"Proč ne? Je to jediný způsob, jak se k Woorovi dostat. A panter spí."
"Nebude spát dlouho."
"To vím. Stačí, když zůstane spát, dokud nebudu dole."
"To je sebevražda," mínil Lord. "Nikdy to nedokážeš."
"Uvidíme," odpověděl obvyklým způsobem Tarzan. Pak přehodil přes římsu druhou nohu a položil se na břicho. V jedné ruce držel tyč, již vytrhl z mříže. Obezřele a tiše se spouštěl dolů. Lord jej sledoval vytřeštěnými zraky. Viděl, jak Tarzan došlápl na pevnou zem a otočil se čelem k šelmě. Panter se však ani nepohnul.
Syn divočiny se plížil k němu, podoben stínu. Byl již téměř u cíle, když se šelma náhle probudila. Tarzan bez váhání zaujal bojovou pozici. V okně nad ním Lord zatajil dech. Obdivoval svého spoluvězně, zároveň však cítil, že je s ním konec. A pak panter zaútočil.
V pasti
Žádná z velkých koček není tak divoká jako panter. Jeho zuřivost je nezkrotná, úskočnost nevyzpytatelná a útok nezadržitelný. Leč to vše syn divočiny věděl a byl dokonale připraven. V duchu vážil svou šanci a doufal, že šelmu udolá.
Černý ďábel zaútočil s plnou silou a tiše, bez jediného zavrčení. Tarzanův spoluvězeň shlížel z okna, nechápaje, kde v sobě bílý obr sebral tolik šílené odvahy, aby se pustil do nerovného zápasu. A zpoza jiného okna sledovaly strhující podívanou dvě pronikavé, uhrančivé oči kouzelníka Woory.
Tarzan sevřel tyč a počal jí nad hlavou opisovat širpký kruh, skláněje ruku stále níž. Měl v úmyslu zasáhnout šelmu v co nejpříhodnější okamžik. Dříve než se mohutné tesáky zaryly do protivníkova těla, kleslo zvíře k zemi s roztříštěnou lebkou. Kolem zavládlo mrtvolné ticho.

Lord zhluboka vydechl. Ačkoli vše viděl na vlastní oči, nemohl tomu uvěřit. Zíral do arény jako u vytržení. Také starý šaman nemohl odtrhnout zrak. V jeho pohledu byl strach i nenávist.
Tarzan nakročil na mrtvolu zvířete a zvedl tvář k měsíci. Chvíli tak stál, upustiv tentokrát od vítězného skřeku opího samce, jenž zahání nepřítele na útěk. A pak zvolna zamířil k oknu, vedoucímu do kouzelníkovy ložnice. V té chvíli oči pozorovatele zmizely v černé tmě. Tarzan se u okna zastavil, naslouchal a větřil. Jeho uši zachytily klapot sandálů po podlaze a citlivé nozdry rozpoznaly pach člověka. Naskočil na římsu a tiše vklouzl do místnosti. Tady zůstal chvíli stát, tyč připravenu k úderu. Neslyšel však nic, ba ani pravidelný dech spáče. Usoudil, že Woora jej viděl a opustil komnatu. Určitě se teď obklopí spoustou stráží!
Od Lorda věděl, že Woorův příbytek má tři místnosti, k nimž navíc přiléhá trůnní sál. Do kterého pokoje se však šaman uchýlil? Šel pro pomoc? To se zdálo velmi pravděpodobné, jakkoli bylo všude ticho.
Slabé měsíční světlo matně ozařovalo pokoj. Tarzanovy oči velice rychle přivykly temnotě. Rozhlédl se kolem a uviděl dvoje dveře - jedny přímo před sebou, druhé ve stěně napravo. Ty zřejmě vedly do trůnního sálu. Tarzan k nim přistoupil a nahmatal petlici. Tiše je otevřel, drže se za nimi, aby byl kryt před případným útokem. V místnosti bylo pusto a prázdno. Chvíli pozorně naslouchal, ale neslyšel nic. Jeho nos mu prozradil, že Woora tu nedávno byl, leč ihned se vzdálil. Možná bude v další komnatě!
Syn divočiny tedy vstoupil dovnitř. A v téže chvíli cosi ucítil pod nohama. Jako by někdo napjal těsně nad zemí provazy. To bylo podezřelé! Připadal si jako šelma vlákaná do pasti. Pokusil se vrátit, bylo však již pozdě. Provazy se daly do pohybu. Podrazily mu nohy. Upadl. A pak cítil, jak se kolem něho omotávají. Snažil se vyprostit, ale byly všude. Ocitl se v jejich spleti jako moucha v pavoučí síti.
Dveře třetí komnaty se otevřely a dovnitř pronikl pruh světla. Na prahu stál Woora, drže v ruce lampu. Jeho mrtvolně žlutý obličej byl zkřiven v divokém úšklebku. Za ním bylo vidět do místnosti podobné laboratoři středověkých alchymistů a plné lidských lebek, jež tu visely od stropních trámů. Pokoj byl osvětlen řadou luceren. Na stole uprostřed ležel velký smaragd, vyzařující tajemným a zlověstným jasem.
"Čeká tě ještě hroznější smrt, než o jaké jsme původně rozhodli," zavrčel šaman.
Pán džungle neodpověděl. Přemýšlel o tom, do jaké pasti byl lapen. Byla to pevná síť z vláken ze surové kůže. Bylo zřejmé, že místnost, v níž se ocitl, sloužila ke kouzelníkově ochraně. Každá z obětí, jež sem vkročila, uvízla beznadějně v osidlech a byla okamžitě zabita.
Spokojen s tím, jak snadno vlákal cizince do pasti, byl Woora v dobrém rozpoložení. Strach byl ten tam. Nyní si zajatce se zájmem prohlížel.
"Spřádal jsi proti mně intriky," řekl. "Nechám tě tu, abych tě podrobil zkoušce. Možná budeš hladový a žíznivý, ale ten, kdo brzy zemře, nepotřebuje příliš jíst a pít. Budeš mít čas přemýšlet o své smrti. Měla by být krutá, neboť jsi zabil jediného tvora, kterého jsem doopravdy miloval. A to je horší, než kdybys chtěl zabít mě nebo ukrást smaragd. Ale ušetřím tě pohledu na tvůj konec. Dobře mě sleduj!"
Na ta slova přistoupil k jakémusi stojanu, kde v kovové pánvi hořelo dřevěné uhlí. Uchopil dlouhou tyč s ostrou špicí a zaostřený konec vložil mezi řeřavé uhlíky. Pak se znovu obrátil ke svému zajatci.
"Lidské hlavy na stěnách a mučidla - to vše by tě mohlo děsit a působit ti utrpení. Proto se postarám, abys je neviděl."
Tarzan mlčel a jen se díval na skrčenou postavu starého šamana a jeho laboratoř, ozářenou svitem velkého smaragdu - místo, kde prováděl své čáry a kouzla. Přemýšlel snad o útěku? Znovu se pokusil vymanit ze sítě, ale marně.
Woora se usmál. "Ani sloní býk by ji nepřerval," řekl.
Hlavu skloněnou na stranu, zálibně sledoval svou oběť. Náhle mu úsměv ztuhl na rtech a stařec cosi zavrčel. Pak se sklonil k železné tyči, nepřestávaje cosi mumlat. Kovový hrot mučidla byl rozpálen do ruda.
"Ještě se naposledy podívej," vyzval syna divočiny. "Za chvíli neuvidíš nic!"
Vytáhl tyč z ohně, přistoupil k zajatci a zvedl její rozpálenou špici k očím. A pak se pokusil bodnout. Tarzan tyč odrazil, byť jej přitom spálila na ruce. Woora svůj pokus opakoval ještě několikrát, ale vždy se stejným výsledkem.
Vida, že jeho snaha je marná, propadl záchvatu šíleného hněvu. Křičel a láteřil, tančе kolem oběti s pěnou u úst. Trvalo hodnou chvíli, než se znovu uklidnil. Tehdy vložil tyč zpátky do pánve a odebral se kamsi na druhý konec místnosti. Když se vracel, znovu se usmíval.
"Tentokrát bude železo ještě žhavější," řekl. "A tentokrát ti už nic nepomůže."
Vzal provaz a utáhl na něm smyčku. Pak počal Tarzana poutat na rukou, aby se nemohl bránit. Vrátil se ke koši a vyňal z něho tyč. Její rozpálený hrot vrhal do přítmí komnaty rudé blesky.
S mučidlem v ruce kradl se šaman ke své oběti, jako by chtěl prodloužit její utrpení. Leč Tarzan nedal najevo sebemenší strach. Věděl, že je bezmocný, a čekal na smrt se vztyčenou hlavou.
Náhle byl Woora zachvácen novým návalem zuřivosti.
"Tváříš se, že se nebojíš!" ječel. "Ale já už tě přinutím žadonit o milost!!!"
Přistoupil blíž, míře žhavým koncem tyče Tarzanovi do očí. Tarzan slyšel, jak se za ním otevírají dveře. Viděl, jak Woora ustoupil o krok zpět, maje ve tváři nepřítomný výraz. V příští chvíli po něm skočil muž s dřevěnou latí v ruce. Byl to Lord. Woora se pokusil o útěk, leč Lord jej dostihl a zasadil mu mocný úder do hlavy. Šaman se otočil, snaže se bránit rozžhaveným železem. Volal o pomoc, ale žádná nepřicházela. Lord mu vyrazil zbraň z ruky a pak jej znovu udeřil. Woora se zapotácel a s roztříštěnou lebkou padl k zemi mrtev.
Lord se otočil k Tarzanovi. "Bylo to na poslední chvíli," řekl.
"Ano," potvrdil Tarzan. "Nezapomenu ti to."
"Viděl jsem, jak jsi zabil pantera," připomněl Lord. "Proboha! Nevěřil bych, že je něco takového možné! Pak jsem čekal, co bude dál. Nevěděl jsem si rady. Měl jsem o tebe strach. Vím, jaký ten starý ďábel dokázal být. Šel jsem tedy za tebou - a udělal jsem dobře."

Vyňal z pochvy dýku, přeťal Tarzanovi pouta a přeřezal síť. Pak společně prohledali místnost. V rohu stála nevelká pec a po stole před ní se povalovalo několik baněk a křivulí. Na policích byly rozmanité láhve a nádoby, a také spousta knih o okultismu a černé magii. V nevelkém výklenku stála křišťálová koule. Ale všemu vévodil velký smaragd na podstavci uprostřed.
Lord se rozhlížel kolem, neskrývaje úžas.
"To všechno má cenu alespoň dva milióny liber," řekl. "A máme to na dosah ruky! Do rozednění je ještě daleko. A bude trvat možná celé dny, než někdo zjistí, že Woora je mrtev a drahokam zmizel. Nikdy nás nechytí!"
"Zapomínáš na své přátele," upozornil syn divočiny.
"Každý z nich by udělal totéž, kdyby měl tu možnost," hájil se Lord.
"A co Kaji? Jak se chceš dostat přes jejich území?"
Lord svraštil obočí. "Máš pravdu," přiznal. "Nedostaneme se odtud, leda s armádou ozbrojených mužů."
"A kdo ví, zda bychom i pak unikli Mafkovi," namítl Tarzan. "Viděls, jakou má moc. Woora nebyl ani zdaleka tak silný."
"Co tedy uděláme?"
"Půjdu napřed a pokusím se Mafku odstranit."
"Dobrá. Půjdu s tebou."
Tarzan potřásl hlavou. "Musím jít sám. Mafka dokáže sledovat každého na velkou vzdálenost. Na mě ale jeho kouzlo nepůsobí. Proto půjdu sám. Jinak by zjistil, co mám v plánu." Na ta slova vzal z podstavce smaragd a zabalil jej do svitku kůže, který odřízl ze závěsu.
Lord vytřeštil oči. "Co to děláš?"
"Vezmu kámen s sebou. S ním mě Mafka přijme."
Lord se ušklíbl. "Myslíš, že s ním odejdeš? Máš mě za hlupáka?"
Tarzan znal hrabivost lidí. Proto měl raději divoké šelmy.
"Jestli se o něco pokusíš," řekl, "jsi opravdu hlupák. Viděl jsi, co jsem provedl s panterem!"
"Co chceš dělat se dvěma milióny liber? Je tu dost pro nás pro oba!"
"Nechci peníze," vysvětlil Tarzan. "Mám vše, co potřebuji. Chci smaragd použít k tomu, abych osvobodil své přátele. Až se tak stane, je mi lhostejné, co s ním bude dál."
Převázal váček s drahokamem a zavěsil si jej na krk. Pak sebral se stolu nůž a vložil jej do pochvy. Nakonec smotal lano a hodil si je přes plece. Lord se tvářil nevraživě. Věděl, že na mužově rozhodnutí nemůže nic změnit.
"A teď půjdu," pravil syn divočiny. "Počkej den a pak přijď za mnou. Vezmi s sebou každého, kdo chce odtud. Sami ale nic nepodnikejte. Jen po Mafkově smrti máte naději dostat se ven. Pokud se mi můj plán zdaří, ukryji smaragd u řeky Neubari nedaleko soutoku s Mafou a půjdu svou cestou. Do tří týdnů se vrátím a odevzdám ho Zuli."
"Zuli?!" vykřikl Lord. "A co já?! Smaragd patří mně! Chceš mě o něj připravit? Proto jsem ti zachránil život?!"
Tarzan pokrčil rameny. "To se mě netýká," řekl. "Nezáleží mi na tom, kdo smaragd získá. Myslel jsem, že má pomoci Zuli. Nevěděl jsem, že chceš zradit své přátele!"
Lord sklopil zraky a zrudl. "Někdo na vše musí dohlédnout! Co oni vědí o obchodu? Za pár dní by o všechno přišli!"
"Tak tedy za tři týdny na soutoku Neubari a Mary," opakoval Tarzan. Pak se otočil a opustil místnost.
Sotva se vyhoupl na okenní římsu sousedního pokoje a seskočil do výběhu, kde dosud ležel mrtvý panter, Lord proběhl trůnním sálem a zamířil do příbytku pro stráže, hnán přesvědčením, že cizinec chce uloupit smaragd a zmizet.
Zelené kouzlo
Stráže byly Lordovým příchodem v tak pozdní hodinu notně překvapeny. Ženy vyskočily na nohy a chopily se zbraní. A pak příchozího oslovila Lorro.
"Co se děje, Lorde?" zeptala se. "Co tu děláš? Jak ses dostal z cely? Co to má znamenat?"
"Velký smaragd!!!" křičel Lord. "Kaji zabil Wooru a uloupil velký smaragd!"
"Zabil Wooru?!" ozvalo se jednohlasně z ženských úst. "Woora je mrtev?"
"Ano," potvrdil Lord. "Ale smaragd je pryč! Copak to nechápete?"
"Woora je mrtev!!!" pištěly ženy. A pak se rozběhly do ulic zvěstovat tu radostnou novinu.
Tarzan zatím spěchal odtud. Za ním se hnaly bojovnice Zuli se svými bílými muži a černými otroky. Lordovi se konečně podařilo přesvědčit své soukmenovce, že Woorova smrt neměla valného smyslu, pokud přijdou o smaragd. A tak měl syn divočiny záhy v patách hordu pomstychtivých divochů a divošek, pronásledujících jej horkou africkou nocí.
K jeho citlivým uším doléhal hluk jejich kroků. Pokud ho dostihnou, sotva odolá jejich přesile! Byli rozlícení a odhodlaní s uprchlíkem skoncovat.
Kličkuje stezkou, jež vedla podél bystřiny k soutoku obou řek, měl najednou pocit, že není sám. Někdo či něco je mu v patách, tak blízko jako vlastní stín. Zastavil se a naslouchal. Jako by slyšel čísi dech. Nasál vzduch - ne, nikdo tu nebyl. Byla to záhada. Snažil se sám sebe přesvědčit, že se stal obětí přeludů. Ale na něco podobného přece nikdy nevěřil! Slyšel, jak pronásledovatelé spěchají po stezce. Nijak se nesnažili utajit svou přítomnost. Byli si jisti, že uprchlík jim nemůže uniknout. Konečně spatřil čelo zástupu. Vedl jej Lord. S ním bylo asi padesát mužů, většinou bělochů, a velké množství bojovnic. A právě na ně soustředil Tarzan svou mysl.
"Vraťte se zpátky!" snažil se jim vnutit svou vůli. "Vraťte se zpátky!"
K žádnému přenosu myšlenek však nedošlo a ženy pokračovaly v cestě. Tehdy Tarzan rozbalil svitek a vyňal z něho smaragd. Sevřev jej v dlaních, cítil po celém tele chvění, jako by jím procházel elektrický proud. Byla to jakási neznámá, tajemná síla. A pak znovu v duchu oslovil ženy, vyzývaje je k návratu. Tentokrát cítil, že jej uslyší.
Ženy se zastavily a otočily.
"Co se děje?" zeptal se jeden z mužů.
"Vracíme se zpátky," odpověděla nejbližší žena.

"Proč?!" nechápal muž.
"Nevím. Ale musím se vrátit. Nevěřím, že Woora je mrtev. Volá mě zpátky. Volá nás všechny!" vysvětlila žena.
"Nesmysl," ohradil se Lora. "Woora je mrtev! Viděl jsem ho."
"Ať tak či onak, vracíme se zpátky."
Na ta slova se ženy jedna po druhé vydaly na zpáteční cestu. Muži tu stáli, jako by v té chvíli nevěděli, co dělat.
"Nechte je jít," řekl Lord. Muži se ani nepohnuli, sledujíce své spolubojovnice, jak jim mizí z očí za nejbližší zátočinou.
"Je nás padesát," pokračoval Lord. "Nepotřebujeme je. Až získáme smaragd, nebudeme se s nimi muset dělit."
"Ještě ho nemáme," upozornil kdosi.
"Měli bychom zloděje lapit, než dorazí do Kaji. Je to silák, ale padesát nás nepřemůže," připojil další.
Tarzan, skryt za balvanem, všechno slyšel a usmál se.
"Pojďme," vyzval své soukmenovce Lord. "Půjdeme dál!" Ale nehýbal se z místa. Ani ostatní se nehýbali.
"Proč nejdeme?" lekl se jeden z mužů.
Lord zbrunátněl ve tváři. Zdálo se, že má strach.
"Proč nejdeš?!" zeptal se muže.
"Nemohu," přiznal tázaný. "A ani ty nemůžeš! Víš dobře, co to je! To je Woorova síla. Ta žena měla pravdu. On není mrtev! Proboha! Všechny nás potrestá!"
"Říkám ti, že je mrtev!" trval na svém Lord.
"Pak je to jeho duch," napadlo muže. Hlas se mu chvěl jako list ve větru.
"Podívejte!!!" vyjekl náhle jiný muž a ukázal před sebe.
Všichni naráz pohlédli oním směrem. Kdosi se pokřižoval, jiný počal odříkávat modlitbu. Lord zaklel. Zpoza velkého kamene u cesty vycházelo v zářivých paprscích jasně zelené světlo. Muži stáli jako přikovaní a vytřeštěnými zraky zírali na zázrak, jenž se před nimi zjevil. A pak z temna vyšel bronzově opálený obr, oděný toliko do bederního pásu.
"Kaji!!!" vykřikl Lord.
"A velký smaragd!!!" dodal další muž.
Nikdo nepozvedl zbraň. Nikdo neučinil jediný krok. Všichni byli bezmocní proti síle tajemného drahokamu.
Tarzan jim vyšel vstříc.
"Je vás mnoho," řekl. "Půjdete se mnou do Kaji. Několik mých lidí je tu vězněno. Osvobodíme je. Pak se vydáme každý svou cestou."
Neptal se. Pouze jim oznámil, co se bude dít. Věděl, že moci zeleného kamene nelze odolat.
"A co drahokam?" zeptal se Lord. "Slíbils, že se rozdělíme."
"Ještě před chvílí byste mě zabili," opáčil Tarzan. "Tak jste pozbyli práva na svůj podíl. Objevil jsem tajemství smaragdu. Je nebezpečný. V rukou lidí, jako jste vy, by mohl přivodit zkázu. Uložím ho u řeky Neubari, kde ho nikdo nenajde."
Lord povzdechl. "Proboha!" zvolal. "To neuděláš! Přece nezahodíš dva milióny liber! Ne, neříkáš pravdu! Nechceš se dělit, tak je to! Chceš si nechat kámen jen pro sebe!"
Tarzan pokrčil rameny. "Mysli si, co chceš," řekl. "Na tom nezáleží. Teď prostě půjdete se mnou."
A skutečně - jako jeden muž jej následovali stezkou, vedoucí k deltě Neubari a odtud do země Kaji.
Navečer příštího dne Tarzan konečně spatřil tajuplné město, nedobytnou tvrz kouzelníka Mafky. Stálo na vzdálené straně údolí, přiléhajíc ke skalnatému valu. Zdálo se, že je větší než Zuli. Syn divočiny se zastavil a chvíli se mlčky díval. Pak se obrátil k mužům.
"Putovali jste dlouho a odpočívali málo. Jistě budete unaveni. Raději vyrazíme až po setmění. Do té doby zůstaneme tady."
Vzal jednomu z mužů oštěp a nakreslil jeho ostřím do písku čáru.
"Nikdo ji nepřekročí," nařídil. Na ta slova vrátil kopí majiteli a ulehl opodál do porostu, svíraje v dlani smaragd.
Zanedlouho již tvrdě spal. Ostatní, šťastní, že si konečně odpočinou, okamžitě následovali jeho příkladu. Až na jednoho. Lord zůstal vzhůru, nespouštěje vzácný kámen z očí a přemýšleje o bohatství, jež by mu přinesl.
Nadešla noc. Jen zelený svit smaragdu ozařoval temnotu. Lord seděl nedaleko Tarzana a díval se na drahokam. Díval se a čekal. Znal kouzlo záhadného kamene a věděl, jak užitečný může být tomu, kdo jej vlastní. Měl plán. Vyčkával pravou chvíli.
Tarzan se ve spánku náhle pohnul a ruka se mu svezla ze smaragdu. Tehdy Lord vstal, sevřel oštěp a zamířil k nic netušícímu spáči. Syn divočiny dlouho předtím nezamhouřil oka, a tak spal velmi tvrdě. Těsně před čarou se Lord zastavil a na okamžik váhal. Ale pak bez obav vkročil do zakázaného území. Bylo mu jasné, že ve chvíli, kdy se cizinec přestal kamene dotýkat, pozbyl jeho síly. Celá léta sledoval Wooru a věděl, že k tomu, aby šaman využil tajemné moci drahokamu, musel jej držet v ruce. Cítil, že nadešla jeho chvíle.
Přistoupil ke spícímu Tarzanovi, třímaje oštěp v dlani. Na okamžik nad ním zůstal stát, pak se sehnul a zvedl smaragd.
Nechtěl Tarzana zabít. Neměl v úmyslu nic jiného než se zmocnit drahokamu. Odplíživ se stranou, zmizel v temné noci.
Leopardí jáma
Konečně se Tarzan probudil. Měsíc ozařoval ležení. Hned věděl, že spal příliš dlouho. Ruku měl prázdnou. Počal smaragd hledat, ale mamě. Byl pryč. Vyskočil na nohy a rozhlédl se. Také Lord zmizeli Zbylých mužů bylo padesát. Bez drahokamu proti nim neměl šanci. Byli to nepřátelé. Potichu obešel tábor, hledaje stopu po zloději. Byla tam, kde ji očekával - vedla údolím Mary k deltě Neubari.
Nevěděl, jaký má Lord náskok. Možná dvě hodiny, možná víc. Ale i kdyby byl na cestě třeba týden, nebylo by mu to nic platné. Pánu džungle nikdo neunikne!
Putoval nocí, veden neomylnými smysly. Krajina tu byla otevřená a měsíc jasně svítil. Syn divočiny postupoval rychle

- mnohem rychleji než Lord. Netrvalo dlouho, a v dáli před sebou zahlédl pronikavé zelené světlo. Zrychlil krok. Náhle se země pod ním propadla a on se zřítil do jakési díry. Spolu s ním spadlo i množství větví a zeminy, a tak zůstal nezraněn.
Když se znovu postavil, zjistil, že pohyb v jámě nebude snadný. Pohlédl vzhůru a viděl, že na vrchol nedosáhne. K čemu asi tahle past slouží? Bude to zřejmě leopardí jáma, do níž domorodci chytají obávanou šelmu zaživa. Tarzan znovu zvedl zrak vzhůru. Ne, z téhle pasti žádné zvíře neunikne!
Nezbývalo než čekat. Domorodci sem jistě brzy zavítají. A pak ho zajmou nebo zabijí. Bylo jasné, že teď za ním žádný leopard nespadne, neboť past nebyla ničím zakryta. Přemýšlel o Lordovi a o tom, co všechno se může přihodit, pokud se odtud dostane i se smaragdem. Ale nedalo se nic dělat. Co se stalo, stalo se. Udělal, co bylo v jeho silách. Nelamentoval ani nepropadal trudnomyslnosti. Očekával věcí příštích, odhodlán jim čelit. Nebyl na sebe pyšný, jen věřil ve své schopnosti.
Jelikož byla dosud noc, ulehl opět ke spánku. Klidně a bez obav. Usnul okamžitě. Slunce bylo již vysoko, když se probudil. A pak uslyšel zvuky. Byly to zvuky chodidel, našlapujících v porostu. Blížily se. Vzápětí se k nim přidaly lidské hlasy. A když ti lidé přišli, divili se, koho ulovili.
"Skvělý leopard!" zvolal jeden.
"Mafka bude rád, že má nového bojovníka," připojil druhý.
"Ale jak se sem dostal? Jak unikl strážím?" podivoval se třetí.
"Vytáhnete ho! Hej, ty! Chop se lana!" A nato se k němu snesl pevný provazec.
"Držte pevně!" opáčil Tarzan. "Vyšplhám nahoru!"
Rozhodl se vzdát. Měl k tomu dobré důvody. Odpor by znamenal jistou smrt. A pak - jako zajatec se dostane k Mafkovi a možná bude moci osvobodit Wooda a ostatní! Nepochyboval o tom, že by sám dokázal uprchnout. Nikdy předem neztrácel naději.
Drže se lana, vyšplhal nahoru s hbitostí malé opičky. Sotva stanul na pevné zemi, mířilo na něho několik oštěpů. Byli tu muži i ženy. Všichni byli bílí.
Ženy měly zbraně, muži vlekli těžkou síť. Bojovnice si jej zvědavě prohlížely.
"Kdo jsi?" zeptala se jedna.
"Lovec."
"Co tu děláš?"
"Byl jsem na cestě k Neubari, když jsem spadl do jámy."
"Šel jsi odtud?"
"Ano."
"Ale jak ses dostal sem? Do země Kaji vede jediná cesta, a ta je střežena. Jak si prošel kolem stráží?"
"Nepřišel jsem tou cestou," vysvětlil Tarzan.
"Jiná tu není!" trvala na svém bojovnice.
"Přesto jsem přišel jinudy. Z východu. Mířil jsem na sever. Šlo to ztěžka. Hledal jsem snazší cestu k Neubari. Teď, když jsem venku, půjdu po svém."
"Ne tak zhurta!" okřikla jej žena. "Půjdeš s námi! Jsi zajatec!"
"Dobrá," souhlasil syn divočiny. "Osm oštěpů je silnějších než jeden nůž."
I ten mu však odebrali. Zato mu nesvázali ruce. Několik jich kráčelo vpředu, několik za ním. Nepomýšlel na útěk. Byl zvědavý na Kaji. Ženy mezi sebou živě rozmlouvaly. O svých soukmenovkyních, o účesech a oblecích, a také o tom, které kůže jsou nejlepší a nejtrvanlivější. Muži se snažili navázat hovor se zajatcem. Jeden z nich byl Švéd, druhý Polák, třetí Němec a čtvrtý Angličan.
Mluvili v řeči Kaji - podivné směsici nejrůznějších jazyků. Nebylo snadné se vzájemně domluvit. Tarzan se většinou obracel na Angličana. Jmenoval se Troll a syn divočiny si vzpomněl, že Wood o něm mluvil jako o jednom ze svých bílých lovců. Byl malý, štíhlý, ale svalnatý, měl kulatá záda a dlouhé ruce. Tarzan jej zahrnul přívalem otázek.
"Byl jste s Woodem a van Eykem?" začal.
"Vy je znáte?" neskrýval Troll překvapení.
"Znám Wooda. Chytili ho?"
Troll přikývl. "Z tohohle proklatýho místa se nedostanete! Mafka vás vždycky přitáhne zpátky! Woodovi se to skoro podařilo..." Náhle se odmlčel. "Vy ste Clayton?"
"Ano."
"Wood o vás vyprávěl. Poznal sem vás."
"Žije?"
"Jo. Mafka ho ještě nezabil. Ale měl strašnou zlost. Předtím se nikdy nikdo nepokusil utéct. Tomu starýmu ďáblovi to nahnalo do kalhot, i když žádný nenosí! Chtělo by to bílou armádu - třeba jeden anglickej pluk! Sakra! Jak rád bych je viděl pochodovat!"
"A co Gonfal?" změnil Tarzan téma. "Nezastavil by je?"
"To nikdo neví. Ale myslím, že ne. Proč by se Mafka jinak bál, že mu někdo uteče?"
"Myslíte, že Mafka chce Wooda zabít?"
"To je jistý. Neštve ho jen to, že se pokusil utéct, ale hlavně to, že poplet hlavu královně Gonfale. Ta ženská je navíc černoška!"
"Wood říkal, že je bílá."
"Je bělejší než vy, ale podívejte na ty kolem! Vypadaj jako bělošky, jenže v sobě maj černošskou krev. Nikdy jim to ale nepřipomínejte! Prostě chtěj bejt bílý. Bůh ví proč. Nikdo je stejně neuvidí. A nám je jedno, jakou maj barvu. Co se mě

týče, můžou bejt třeba zelený. Mám jich šest. Dělám za ně všechnu práci, zatímco ony spolu tlachaj o tom, jak se učesat a co si vzít na sebe. K čertu! Nemůžu to tu vystát! Kdysi jsem v Anglii jednu ženskou opustil. Myslel sem si, že nestojí za nic. A teď sem spad z bláta do louže. Místo jedný mám teď zrovna takovejch šest!"
Troll mluvil celou cestu. Zdálo se, že má víc potíží než pokladna v obchodě drobných.
Město Kaji bylo chráněno vápencovým skaliskem, k němuž z jedné strany přiléhalo. Také stavby byly z vápence. Měly jedno či dvě poschodí. Toliko Mafkův palác se svými čtyřmi patry čněl nad své okolí. Byl však, podobně jako většina domů, značně starý a vypadal omšele.
Na ulicích byla spousta lidí - černochů, bílých bojovnic i bojovníků. Na slunci si hrálo několik dětí - samá děvčata. Všem se pod nohy pletly volně pobíhající kozy. To vše Tarzan zaujatě sledoval, veden k příbytku kouzelníka Mafky. Slyšel, jak si o něm ženy povídají, jako trhovkyně o svém zboží. Mnohé soudily, že by měl značnou cenu.
Již na kraji města byli muži propuštěni a dál syna divočiny doprovázely pouze bojovnice. Před branou paláce, hlídanou početnou stráží, museli zastavit a vyčkat, až jim bude dovoleno vstoupit. Konečně eskorta i zajatec stanuli uvnitř.
Vnitřek Mafkova sídla připomínal Tarzanovi palác Woorův. Byl jen o poznání honosnější. Mafka zřejmě dokázal více vytěžit z nájezdů a loupežných výprav. Jako by Woora neuloupil téměř nic.
Kráčeli dlouhou chodbou ke dveřím. Odtud byli uvedeni do rozlehlé komnaty. Na samém jejím konci seděla na stolci přihrbená mužská postava. Tarzan si ji prohlédl - a téměř vykřikl údivem. Byl to Woora! Po jeho boku si na dalším trůnu hověla půvabná mladá dívka. To musí být královna Gonfala! Ale kde se tu vzal čaroděj ze Zuli? Tarzan před sebou viděl muže, kterého na vlastní oči spatřil umírat! Je snad černá magie schopna oživit mrtvého?!
Když byl předveden ke stolci, čekal, že ho Woora pozná a vzpomene si, že mu odcizil smaragd. Leč stařec se rozhodně netvářil tak, jako by syna divočiny už někdy viděl.
Naslouchaje zprávě o Tarzanově zadržení, nespustil zajatce z očí. Zdálo se však, že je rozladěn a otráven. Když bylo hlášení u konce, neklidně pohodil hlavou.
"Kdo jsi?" zeptal se.
"Angličan. Byl jsem na lovu."
"Proč?"
"Potřeboval jsem jídlo."
Během rozmluvy položil kouzelník ruku na drahokam, stojící na podstavci před ním. Byl to Gonfal, velký diamant Kaji, jenž svému majiteli dával stejnou moc a sílu jako zulijský smaragd.
Dívka na druhém trůnu zachovávala mlčení a dívala se na vězně. Byla oděna do zlatého pancíře. Suknici měla z leopardích koží, měkkou a přiléhavou. Obuta byla do lehkých sandálů. Kotníky a zápěstí zdobilo množství náramků ze zlata a mědi. Do plavých vlasů byla vetknuta drobná korunka.
Dívka byla pravým obrazem panovnické moci. Ale Tarzan věděl, že skutečnou mocí vládne groteskní postava po jejím boku, oděná toliko do staré a odřené bederní roušky.
Stařec se zavrtěl. "Odveďte ho!" nařídil.
"Nemám mu vybrat ženy?" zeptala se Gonfala.
"Ještě ne," rozhodl kmet. "Mám své důvody, abych si zajatce na čas ponechal. Možná bude lépe ho zabít než oženit! A teď pryč s ním!"
Eskorta odvedla syna divočiny do jedné z místností v horním poschodí. Tady ho nechali o samotě a zamkli za ním dveře. Kromě dvou lavic byla kobka prázdná. Několik nevelkých oken, obrácených do ulice, sloužilo k chabému osvětlení a větrání. Do boční stěny byl proražen masivní krb, kde se však sotvakdy topilo.
Tarzan počal zkoumat své nové vězení. Okna byla příliš vysoko, aby se tudy dalo uniknout. A Tarzan neměl provaz.
Místnost byla rozlehlá, podobná jeskyni. Působila velmi tísnivým dojmem. Nikde žádné světlo ani úniková cesta. Jakou úlohu tu však hrálo ohniště? Mělo sloužit toliko jako stavební doplněk? To se zdálo nepravděpodobné, neboť je netvořilo nic jiného než otvor ve zdi.
Jaký tedy mělo účel? Tahle otázka zaměstnávala nyní Tarzanovu mysl. Možná tu byla větrací šachta, jež ale stěží končila komínem. Navíc okolní stěny nebyly ani trochu očazené - krb nebyl zřejmě nikdy využit.
Vlezl dovnitř, natáhl se, avšak na strop nedosáhl. Zato nahmatal jakýsi výstupek. Když se mu podařilo na něj vylézt, narovnal se a vztyčil paži, jak nejvýše dovedl. Konečně ucítil chlad stropního kamene. Otvor v něm byl asi tři stopy široký. Syn divočiny se pokusil zjistit, jak je zároveň hluboký, leč ruka marně pátrala v prázdnu. Když se posléze vtáhl dovnitř, seznal, že je v jakémsi vodorovném světlíku. Tajemství krbu bylo odhaleno. Kam ale tenhle tajný tunel vede? Všude byla tma. Světlík mohl kdykoli končit. Možná že jsou tu ještě jiné takové chodby. Pak by nebylo divu, kdyby se v jejich labyrintu ztratil. Proto levou rukou neustále hmatal po zdi. Postupoval zvolna, váže každý krok.
Urazil sotva pár stop, když chodba náhle uhýbala doleva. Vzápětí před sebou spatřil slabé světlo, vycházející z otvoru v podlaze. Přitiskl se k ní a shlédl dolů. Pod sebou viděl kamenné dlaždice, tvořící vnitřek dalšího ohniště. Tajná chodba tedy spojovala jeden falešný krb s druhým!
Chvíli pozorně naslouchal, leč neslyšel víc než cosi, co připomínalo lidský dech. Zvuk byl příliš slabý, než aby rozpoznal, co znamená. Jeho citlivé nozdry však vzápětí zachytily vůni - vůni ženy.
Na chvíli váhal, ale pak se tiše spustil dolů. Nevydal přitom hlásku, nezpůsobil sebemenší hluk. Ocitl se v nádherné komnatě. U okna na protější straně stála zlatovlasá dívka a dívala se na město. Tarzan jí nemusel vidět do tváře, aby hned poznal, že je to Gonfala.
Na konci chodby
Tiše vklouzl dovnitř a zamířil rovnou ke dveřím. Chtěl se k nim dostat dřív, než jej dívka uvidí. Byl by raději, kdyby nevěděla, že objevil tajnou chodbu. Na dveřích byla masivní závora. Tarzan došel nepozorován až k nim a opatrně ji odsunul. Pak ustoupil a vykročil k oknu, kde stála dívka, hluboce zamyšlena. Vypadala sklíčeně a smutně.

Tarzan byl již skoro u ní, když si jej všimla. Neslyšela ho. Ale cítila, že není sama. Otočila se od okna. Jen výraz v očích a hluboký vzdech prozrazovaly její překvapení. Nevykřikla, ani se nepočala dovolávat pomoci.
"Nebojte se," řekl. "Nepřišel jsem vám ublížit."
"Nebojím se," ujistila jej. "Mám kolem dost ochránců a stačí zavolat. Ale - jak jsi se sem dostal?"
Pohlédla ke dveřím a viděla, že není zamčeno. "Asi jsem zapomněla zaklopit závoru. Ale jak jsi prošel kolem stráží?"
Tarzan neodpověděl. Stál bez hnutí, dívaje se na ni. Od chvíle, kdy ji viděl v trůnním sále, se změnila. Nebyla to královna, nýbrž křehká a bezbranná dívka.
"Kde je Stanley Wood?" otázal se.
"Co víš o Stanleyi Woodovi?!" vyhrkla Gonfala.
"Je to můj přítel. Kde je? Co s ním udělají?"
"Ty jsi jeho přítel?" neskrývala dívka překvapení. "Ale co na tom záleží! I kdyby měl sebevíc přátel, nic ho nezachrání."
"Byla byste ráda, kdyby byl zachráněn?"
"Ano."
"Tak proč mu nepomůžete? Máte moc."
"Nemohu. Tomu bys nerozuměl. Jsem královna. To já musím vynést rozsudek smrti!"
"Vždyť jste mu již jednou pomohla k útěku," nechápal syn divočiny.
"Ne tak nahlas!" lekla se královna. "Mafka má podezření. Kdyby to věděl jistě, bojím se pomyslet, co by se mnou i s ním udělal! Vím, že mi nevěří. Proto mě nechal hlídat v téhle místnosti. Říká, že je to pro mou ochranu, ale já vím, co za tím vězí."
"Kde je Mafka? Rád bych ho viděl," prohlásil Tarzan.
"Viděl jsi ho. Stál jsi před ním v trůnním sále."
"To byl Woora," namítl pán džungle.
Pohodila hlavou. "Ne. Jak tě to mohlo napadnout? Woora je v Zuli!"
"Tak to je tedy Mafka!" nevycházel Tarzan z údivu. A pak si vzpomněl, co mu říkal Lord. Woora a Mafka jsou přece dvojčata!
"Myslel jsem, že Mafku nesmí nikdo vidět," dodal.
"To ti řekl Stanley Wood?" zeptala se královna. "Myslí si to. Mafka svou totožnost dlouho tajil. Měl strach, že toho někdo využije a zabije ho. Ale tebe chtěl vidět. Chtěl vidět muže, který se dostal do Kaji nepozorován. Sama tomu nerozumím. Vím, že když s tebou mluvil, byl velmi rozrušen. Kdo jsi? Jak ses dostal do mého pokoje? Máš snad podobnou moc jako Mafka?"
"Možná," nechal Tarzan dívku na pochybách. Neuškodí, bude-li si myslet, že dokáže totéž co kouzelník! Mluvil tiše, nespouštěje ji z očí.
"Možná byste šla ráda se Stanleyem Woodem," pokračoval. "Proč mi nepomůžete?"
Nechápala. "Jak ti mohu pomoci?"
"Pomozte mi dostat se k Mafkovi, až bude sám. Řekněte mi, kde ho najdu?!"
Zachvěla se. Bylo vidět, že má strach.
"Dobrá," zašeptala. "Povím ti to. Jestli..." Zarazila se. Zachmuřila tvář a oči jí pohasly. Najednou vypadala tak, jak ji viděl poprvé. Vzpomněl si, co o ní říkal Wood. Jednou byla andělem, podruhé ďáblem. Ale co je toho příčinou?
"Nuže? Jestli..." navázal na její slova.
"Stráž! Stráž!" vykřikla znenadání. "Pomoc!!!"
Tarzan přiskočil ke dveřím, uchopil závoru a zasunul ji do původní polohy. Gonfala tasila dýku a vyrazila za ním. Než stačila zasadit smrtící ránu, Tarzan jí sevřel zápěstí a vytrhl zbraň. Stráže se zatím dožadovaly vstupu. Syn divočiny stiskl dívku silněji.
"Řekněte jim, že je vše v pořádku," nařídil. "Řekněte jim, ať odejdou!"
Zavrčela a pokusila se jej kousnout do ruky. A pak znovu zavolala o pomoc. Na opačné straně komnaty byly ještě jedny dveře. K nim teď Tarzan odtáhl křičící Gonfalu. Otevřel je a stanul na prahu další místnosti. Odstrčil dívku a zatáhl za ní závoru.
Z chodby se zatím ozývalo mocné bušení. Tarzan vyrazil ke krbu, vyhoupl se na obrubu a vkročil do tajné chodby právě v okamžiku, když stráž vtrhla do královniny komnaty. Zůstal na místě a naslouchal. Slyšel, jak Gonfala křičí na hlídku.
"Chytili jste ho? Máte ho?"
"Koho? Nikdo tu není!"
"Vězně, kterého jste přivedli!"
"Nikdo tu není!"
"Jděte a řekněte Mafkovi, že uprchl," nařídila Gonfala. "Někdo ať prohledá celu, kde byl vězněn, a zjistí, kudy zmizel! Jděte! Několik vás tu zůstane! Co kdyby se vrátil?!"
Tarzan dál nečekal a tunelem prošel do svého původního vězení. Sotva se spustil dolů ohništěm a ulehl na lavici, ozvaly se zvenku kroky. Pak se dveře otevřely a stráž vběhla dovnitř.
"Kdes byl?!" zeptala se jedna z bojovnic.
"Kam bych mohl jít?" opáčil syn divočiny.
"Byls v královnině komnatě!"
"A jak bych se tam dostal?!"
"To právě chceme vědět!"
Tarzan pokrčil rameny. "Někdo se pomátl," řekl. "Když myslíte, že jsem tam byl, proč se nezeptáte královny?"

Bojovnice potřásaly hlavami. "K čemu to všechno?" uvažovala jedna z nich nahlas. "Je tady. Víc nevíme. Ať tu záhadu vyřeší Mafka!"
Na ta slova stráže odešly a Tarzan osaměl. Po chvíli se dveře znovu otevřely a vstoupila ozbrojená žena. Vyzvala vězně, aby vstal. Doprovázeni eskortou, zamířili dlouhým koridorem do místnosti na témže poschodí. Byla to jedna z komnat, přiléhajících ke královnině ložnici. Patřila Mafkovi. Krčil se za stolem, na němž leželo cosi zabalené v kusu látky, a také Gonfal, velký diamant Kaji. Kouzelník se jej lehce dotýkal pravou rukou.
Tarzan cítil krev. A krev byla i na látce. Čí krev? Co onen svitek skrývá? Stál před šamanem s rukama podél těla a díval se na něho klidným pohledem. Chvíli oba mlčeli, zabráni do myšlenek. Mafka se snažil zjistit, o čem vězeň přemýšlí. Tarzan to věděl, leč zůstával klidný. Věděl, že kouzelník nad ním nemá žádnou moc.
Mafka byl znepokojen. Něco takového dosud nezažil. Myšlenky muže, který stál před ním, byly zapečetěnou obálkou. Dokonce cítil strach, ale zvědavost byla silnější. Chtěl neznámého poznat. Chtěl onu zapečetěnou obálku rozbalit. Bylo to cosi neznámého a nového. Věděl, že nebude mít klid, dokud nezjistí, proč tomu tak je.
"Jak ses dostal do královniny komnaty?" zeptal se.
"Kdybych byl v královnině komnatě, kdo by o tom věděl lépe než Mafka?" odpověděl syn divočiny otázkou. "A kdo jiný by věděl lépe, jak jsem se tam dostal?"
Šaman byl zmaten. Zlostně pohodil hlavou.
"Jak ses tam dostal?" opakoval.
"Jak víš, že jsem tam byl?" opáčil pán džungle.
"Gonfala tě viděla."
"Ví jistě, že jsem to byl já, nebo se jí to jen zdálo? Není to tak, že v ní takovou představu vyvolal sám velký Mafka?"
"Nic takového jsem neudělal," hájil se kouzelník.
"Možná to udělal někdo jiný!" pokračoval Tarzan.
Teď si byl jist, že šarlatán neví o tajné chodbě, jíž se dostal do Gonfaliny ložnice. Jistě byla postavena dřív, než se narodil! Proč ale neprozkoumal krby, v nichž se nikdy netopilo? Vždyť ony místnosti navštívil, a to jistě ne jedinkrát!
Náhle se na něho kouzelník obrátil s další otázkou.
"Kdo jiný by mohl mít takovou moc jako já?" V jeho hlase bylo více pochyb než sebejistoty.
Tarzan neodpověděl. Mafka se více neptal. Jen ostrým pohledem zkoumal záhadného vězně. Tarzan se zatím rozhlížel kolem. Otevřenými dveřmi viděl do jakési další místnosti. Navlas se podobala Woorově laboratoři. Bylo jasné, že právě tady tráví Mafka svůj volný čas.
A pak čaroděj znovu promluvil. "Jak ses dostal do Zuli, aniž by tě moje stráže viděly?"
"Jak víš, že jsem byl v Zuli?"
"Zabils mého bratra. Ukradl jsi smaragd. A přišel jsi zabít i mě. Ptáš se, kdo mi řekl, žes byl v Zuli. Ten, kdo mi řekl mnohem víc. Tento muž!" A strhl látku, jež zakrývala cosi objemného. Sotva tak učinil, objevila se uťatá hlava nešťastného Lorda a vedle ní velký smaragd.
Šaman sledoval zajatce, čekaje, jak se zachová. Byl však zklamán. Výraz ve tváři bílého obra zůstával chladný a netečný.
Chvíli bylo ticho a pak Mafka pokračoval.
"Tak končí Mafkovi nepřátelé," řekl. "Tak zemřeš i ty a všichni, kdo budou spřádat intriky proti Kaji."
Nato se obrátil ke strážím. "Odveďte ho! Zavřete ho k ostatním provinilcům. Zemřou společně. Byl to pro ně osudný den, kdy vstoupili do Kaji!"
A tak Tarzana znovu odvedli do jeho cely. Tak, jak pravil Mafka, očekával, že tu najde ostatní zajatce. Byl však sám. Přistoupil k oknu a díval se ven. Stál tak hodnou chvíli a snažil se promyslet plán útěku. Měl jistou představu, potřeboval se však o něčem ujistit.
Uvažuje o tom, zda by nebylo dobré vrátit se do Gonfalina pokoje a požádat dívku o pomoc, zaslechl náhle kroky, směřující chodbou k jeho vězení. Vzápětí zaskřípaly veřeje a do místnosti vkročili čtyři muži. Jakmile byli uvnitř, dveře se za nimi okamžitě zavřely. Jedním z nich byl Stanley Wood. Když spatřil Tarzana, nemohl se ubránit překvapení.
"Clayton!!!" vykřikl. "Jak jste se sem dostal? A co tu proboha děláte?"
"To co vy - čekám na smrt."
"Jak vás chytili?" divil se Wood. "Myslel jsem, že na vás ta jejich kouzla nepůsobí."
Tarzan vypověděl o své nehodě v leopardí jámě. Pak mu Wood představil ostatní vězně. Byli to Robert van Eyk, Woodův společník, a Troll se Spikem, bílí lovci, kteří doprovázeli výpravu. Troll Tarzana hned poznal.
"Nemohl sem o vás Woodovi říct," vysvětloval. "Byl už ve vězení, když mě přivedli. Neměl sem ponětí, co se mnou udělaj."
"Řeknu vám, co s námi zamýšlejí," pravil Tarzan. "Všechny se nás chystají zabít. Řekl mi to kouzelník. A také mi řekl, že jste spiklenci."
"Jací spiklenci?!" vmísil se van Eyk. "Copak můžete něco dělat, když ten starý ďábel ví, co si myslíte, dřív než si to vůbec myslíte?"
"Nedostali bysme se sem, kdyby se Wood nezabouch do ty mladý dámy," zavrčel Spike. "Dát se dohromady s barevnejma nemůže přinést nic dobrýho! A on si musel začít s černou holkou!"
"Zavřete hubu!" okřikl jej Wood. "Nebo to udělám za vás!"
Učinil ke Spikeovi několik kroků a chystal se jej udeřit. Van Eyk skočil mezi ně.
"Nechte toho!" zvolal. "Máme už tak dost potíží, abychom se rvali mezi sebou!"
"Moje řeč," dodal Troll. "Příště srovnáme každýho, kdo by se o něco podobnýho pokusil, na místě a hned!"
"Dobrá," uklidnil se Wood. "Ale buď se Spike omluví, nebo ho při první příležitosti zabiji."

"Omluvte se, Spiku," radil van Eyk.
Lovec hleděl zamračeně zpod hustých brv. Troll se k němu naklonil a cosi mu pošeptal.
"Jo," zavrčel Spike. "Omlouvám se. Nic zlýho sem tím nemyslel."
Wood přikývl. "To je v pořádku," řekl. "Přijímám vaši omluvu."
Pak se otočil a přidal se k Tarzanovi, který stál u okna a díval se ven. Chvíli mlčel a pak pohodil hlavou.
"Potíž je v tom," poznamenal, "že Spike má vlastně pravdu. Ta dívka v sobě určitě má černošskou krev. Všichni ji mají. Ale na tom nezáleží. Prostě jsem se zamiloval - to je vše. Kdybyste ji viděl, pochopil byste."
"Viděl jsem ji," řekl pán džungle.
"Cože?!" vykřikl Wood. "Viděl jste ji? Kdy?"
"Hned jak mě přivedli," vysvětlil Tarzan.
"Přišla za vámi?"
"Viděl jsem ji v trůnním sále."
"Mluvil jste s ní?"
"Mluvil - v jejím pokoji. Našel jsem cestu, jak se tam dostat."
"Co říkáte?! Jak se jí daří? Neviděl jsem ji od chvíle, kdy jsem se vrátil. Bál jsem se, že se jí něco stalo."
"Mafka ji podezírá, že vám pomohla k útěku. Drží ji pod zámkem v její ložnici."
"Říkala něco o mně?" naléhal Wood.
"Ano. Chce vám pomoci. Zpočátku se chovala přátelsky, ale pak, bez jakéhokoli důvodu, na mě zavolala stráže."
"Je taková. Chvíli něžná a milá, chvíli krutá a bezcitná. Nikdy to nepochopím. Myslíte, že není úplně zdravá?"
Tarzan pohodil hlavou. "Myslím, že je. Vysvětlení je jinde. Ale na to teď není čas. Musíme se dostat odtud. Ať uděláme cokoli, mělo by to být hned. Jen tak můžeme Mafku překvapit."
"Jak bychom ho mohli překvapit?" nechápal Wood. "Zamčeni a hlídaní strážemi?"
Tarzan se usmál. "Vím jak," řekl. "Povězte mi, mohli bychom počítat s pomocí ostatních vězňů? Přidají se k nám?"
"Ano - pokud budou moci. Ale co zmůžeme proti Mafkovi? Zničí nás, dřív než začneme. Kdybychom se tak zmocnili Gonfalu! To z něho čerpá svou moc!"
"Mohli bychom to udělat," souhlasil pán džungle.
"To je nemožné," oponoval Wood. "Co myslíš, Bobe?" obrátil se na van Eyka.
"Naděje je jedna k miliónu," opáčil tázaný. "Hlídá ten kámen ve dne v noci a nosí ho všude s sebou. A jeho pokoj je stále zamčený a hlídaný. Všude je plno stráží. Ne, něco takového se nám nepodaří!"
Tarzan se obrátil na Wooda. "Kdysi jste naznačil, že o kámen příliš nepečují. A že jste se ho téměř zmocnil."
Wood se usmál. "Myslel jsem si to, ale když jsem se vrátil, jedna žena mě vyvedla z omylu. Mafka je něco jako alchymista. Má svou laboratoř, kde provádí pokusy a věnuje se černé magii. Objevil způsob, jak vyrobit falešný diamant. A tak vytvořil napodobeninu Gonfalu. Právě tu jsem získal. Říká se, že nepravý diamant nechává na viditelném místě a pravý na noc ukrývá. Určitě ho bude mít blízko u sebe, protože jinak by byl proti vetřelci bezmocný."
"Jediná šance, jak se kamene zmocnit, je dostat se v noci do Mafkovy ložnice," vmísil se van Eyk. "A to není možné."
"Je jeho komnata vedle královniny?" zeptal se Tarzan.
"Ano, ale dveře jsou přes noc zamčené. Nikomu nedovolí vstoupit - ani Gonfale."
"Myslím, že se do Mafkovy ložnice dostaneme," prohlásil syn divočiny.
"Rád bych věděl jak," opáčil Wood.
"Dejte pozor, ať mě nikdo nesleduje," požádal Tarzan. "Vrátím se."
Oba Američané se tvářili pochybovačně, když Tarzan vlezl do krbu a zmizel.
"Proboha," ulevil si van Eyk. "Kdo je ten muž?"
"Angličan. Jmenuje se Clayton. To je všechno, co o něm vím. Sám mi o sobě nic neřekl."
"Kdyby tu teď někde mohl být Tarzan, řekl bych, že je to on," mínil van Eyk.
"Totéž si myslím od chvíle, kdy jsem ho potkal. Skáče po stromech jako Tarzan, loví pomocí luku, šípů a kopí, a spí ve větvích."
"A teď... Zmizel jako..."
"Jako dým," doplnil Wood. "Ale on se vrátí, kdežto dým ne."
Tarzan zatím postupoval chodbou až k otvoru, vedoucímu do Gonfalina pokoje. Pak se o pár kroků vrátil a zjistil, že tunel se v těch místech rozdvojuje. Vydal se tudy a záhy se ocitl před dalším otvorem. Ten vedl do ložnice kouzelníka Mafky. Pohlédl do krbu. Byla noc a zezdola vycházelo zelené světlo. Syn divočiny je okamžitě poznal.
Naslouchal. Slyšel pravidelný dech spáče. Byl sám, nebo s ním byl v pokoji ještě někdo jiný? Odpověď mu daly jeho citlivé nozdry. Dýku v ruce, svezl se na dno ohniště a potichu vkročil do místnosti.
Na svobodu
Stanul v prostorné komnatě s jedinými dveřmi, zavřenými na petlici. Ten, kdo tu spal, neměl klidný spánek. Byl to Mafka. Krčil se na nízké pohovce. Na stolku vedle lůžka ležel velký diamant a také smaragd ze Zuli, dýka a mačeta. Tytéž zbraně pak stály opřeny o zeď, tak aby na ně spáč kdykoli dosáhl. Místnost ozařovala jediná lampa.
Tarzan se připlížil k lůžku a zmocnil se zbraní. Pak sebral diamant a smaragd a odnesl je do tajné chodby. Když se vrátil, kouzelník dosud spal. Syn divočiny se pohyboval tiše jako stín. Přistoupil k šamanovi a vzal jej za rameno. Mafka se okamžitě probudil.
"Zůstaň tiše a nic se ti nestane," řekl pán džungle. Jeho hlas zněl klidně a rozhodně. Mafka se rozhlédl komnatou. Jako by hledal pomoc, ale nikdo tu nebyl.
"Co chceš?!" zeptal se roztřeseným hlasem. "Vezmi si to, ale nezabíjej mě."
"Nezabíjím starce, ženy a děti. Nemusíš se bát o život."

"Tak proč jsi přišel? Co tedy chceš?"
"Nic, co bys mi mohl dát."
Pak svázal Mafkovi ruce a nohy, do úst mu vložil roubík, aby nemohl volat o pomoc, a přes oči mu převázal pásku. Jakmile byl hotov, vrátil se do tajné chodby a zamířil ke Gonfalině ložnici, zanechav oba drahokamy v úkrytu. Věděl, že sem nikdo nevkročí, neboť obyvatelé města neměli o tunelu ani tušení.
Před otvorem, vedoucím do krbu jednoho z královniných pokojů, zbystřil pozornost. Zdálo se, že dole nikdo není. Spustil se ohništěm a rozhlédl se. Místnost byla skutečně prázdná. Na stole skomíral plamen jediné lampy. Dveře na opačné straně byly pootevřené. Vykročil k nim a otevřel je.
Sotva tak učinil, ve vedlejší místnosti se Gonfala zvedla z pohovky a vzápětí jej uviděla.
"Vrátil ses! Myslela jsem si to. Zvolil jsi příhodnou chvíli."
"Ano," souhlasil Tarzan. "Spí."
"Víš to?"
"Myslím si to."
"Ale proč ses vrátil?"
"Wood a jeho přátelé jsou ve vězení. Čeká je smrt."
"Ano, vím. Je to podle mého rozkazu." Zdálo se, že to neříká ráda.
"Můžete jim pomoci. Uděláte to?"
"Nebude to k ničemu. Mafka je přivolá zpátky a jejich trest bude ještě horší. Je to beznadějné."
"Kdyby nebylo Mafky, poslechly by vás ženy?"
"Ano."
"Kdybyste jim řekla, ať odejdou z Kaji, udělaly by to?"
"Ano."
"A vy, kdybyste mohla, odešla byste?"
"Ano."
"Kam?"
"Do Anglie."
"Proč tam?"
"Jeden člověk, který mě měl rád, ale dnes je již mrtev, mi řekl, abych odešla do Anglie. Dal mi dopis, který bych měla vzít s sebou."
"Dobrá. Vezměte dopis a připravte se. Dostanete se odtud. Vrátíme se pro vás - Wood, jeho přátelé a já. Ale budete nám muset pomoci. Poručíte svým ženám, aby nás nechaly odejít."
Pohodila hlavou. "To nebude k ničemu. Všechny nás dostane!"
"Nemějte strach. Jen mi slibte, že uděláte, oč vás žádám."
"Slibuji. Ale bude to znamenat vaši i moji smrt."
"Připravte se," opakoval Tarzan. "Zanedlouho jsem zpátky!"
Opustil dívčinu ložnici a vrátil se do tajné chodby. Za několik okamžiků již stanul před Woodem a jeho spoluvězni. Mluvil k nim šeptem, vyzývaje je, aby ho následovali. Netrvalo dlouho a všichni byli v tunelu. Syn divočiny je vedl k Mafkově komnatě. Na cestu jim svítily oba drahokamy. Konečně dorazili k ústí koridoru, odkud se linula tajemná záře.
Spike vydechl údivem. "Hrome!" zvolal. "Velkej kámen!!!"
Troll zíral před sebe jako u vytržení. "To musí bejt smaragd ze Zuli! Sou tu voba! U ďasa! Musej stát milióny!"
Chtěl se jich dotknout, ale na poslední chvíli odtáhl ruku. Znal jejich moc a měl z ní strach.
Tarzan se zatím spustil na dno krbu. Ostatní jej vzápětí následovali. Sotva stanuli u šamanova lůžka, nevycházeli z údivu, když jej nalezli spoutaného.
"Jak jste to dokázal?" divil se Wood.
"Nejprve jsem odnesl drahokamy. Jeho síla je v nich. Jedině takhle máme naději dostat se odtud."
Van Eyk přikývl. "Máte pravdu," řekl. "Co uděláme s tím starým ďáblem?"
Troll uchopil jednu z mačet. "Ukážu vám, co s nim uděláme!"
Tarzan jej chytil za ruku. "Pomalu!" zavelel. "Uděláte, co vám řeknu!"
"Kdo se opovažuje?!" zaujal Troll výhružný postoj.
Tarzan jej uchopil a smýkl jím o stěnu. Troll se s námahou zvedl. "To mi zaplatíte!!!" zavrčel.
"Mlčte a udělejte, co vám říkám," opakoval Tarzan s ledovým klidem v hlase. Nato se otočil k Woodovi.
"Vy s van Eykem vezměte drahokamy. Troll se Spikem ponesou Mafku," rozhodl.
"Kam jdeme?" zeptal se van Eyk. Věděl, že v chodbě před Mafkovou ložnicí bude spousta stráží.
"Do jedné z královniných komnat," vysvětlil pán džungle. "Je spojena s Mafkovým pokojem."
"Dá jim vědět a všichni jim padnem do rukou," namítl Spike.
"S Gonfalou si nedělejte starosti," uklidnil jej Tarzan. "Udělejte, co říkám. Zbraně můžete vzít s sebou. Ty se hodí vždycky."
Wood a van Eyk snesli z tajné chodby drahokamy, Troll a Spike se chopili starého šamana. Stařec se třásl hrůzou. Všichni pak následovali Tarzana ke dveřím. Prošli přilehlou místností do dalšího sálu a tím pak do Gonfaliny ložnice. Dívka stála uprostřed pokoje. Byla připravena na cestu, oděna do koženého obleku a sandálů. Zlaté vlasy měla sepnuty hedvábnou stuhou. Sotva spatřila Mafku, svázaného, s roubíkem v ústech a páskou přes oči, vyděšeně uskočila stranou. Pak ale uviděla Wooda a rozběhla se k němu.
Sevřel ji v náručí. "Neboj se, Gonfalo," zašeptal. "Odvedeme tě odtud. Pokud chceš jít s námi."
"Ano. Půjdu s tebou kamkoli. Ale co on?! Co uděláme s ním?!" Ukázala na šamana. "Všechny nás přitáhne zpět, ať

budeme kdekoli, a zabije nás. Zabije každého, kdo se pokusí utéci!"
Spike si odplivl.
"Měli bysme ho vodstranit rovnou," procedil skrz zuby.
Van Eyk pohlédl na Tarzana. "Souhlasím se Spikem," řekl. "Proč to neuděláme? Buď on, nebo my!"
Tarzan pokrčil rameny. "Nevíme, jak se zachovají ženy z Kaji. Tenhle muž je pro ně něco jako bůh. V něm vidí svou sílu. Bez něho budou bezbranné. Pro nás má větší cenu živý než mrtvý."
Wood přikývl. "Myslím, že Clayton má pravdu," potvrdil.
Jejich rozhovor byl náhle přerušen jakýmsi hlukem na chodbě před oběma komnatami. A pak se ozvaly údery na dveře a vzrušené hlasy, volající starého kouzelníka.
Tarzan se obrátil k dívce.
"Svolejte několik svých velitelek a zeptejte se, co chtějí. My počkáme ve vedlejší místnosti. Pojďme!"
Gonfala se odebrala ke dveřím a třikrát udeřila do bubnu, jenž stál u stěny. Pak odstranila závoru, dveře se otevřely a vstoupila bojovnice, poklekajíc na kolena.
"Co je to za hluk v chodbě?" zeptala se Gonfala. "Proč v tuto časnou hodinu volají Mafku?!"
"Zuli přicházejí, královno. Chtějí bojovat. Poslali otroka, aby vyžádal velký smaragd. Je jich mnoho. Potřebujeme Mafkovo kouzlo, aby Zuli oslabilo a my jsme je mohly vyhnat."
"Nemají žádnou moc. Woora je mrtev a my máme smaragd. Řekni bojovnicím, že já, královna Gonfala, nařizuji, aby vyrazily proti nepříteli a pobily jej!"
"Zuli jsou už u bran města. Naše bojovnice se bojí, že Mafka jim nedal sílu. Kde je Mafka? Proč nevyslyšel prosby svého lidu?"
Gonfala dupla nohou. "Udělej, co přikazuji! Nejsi tu proto, abys kladla otázky! Jděte k bráně a hajte město! Já dám svým bojovnicím sílu, aby zvítězily!"
"Chceme vidět Mafku!" trvala na svém žena.
Gonfala uvažovala rychle. "Dobrá," svolila. "Zjisti, zda mé rozkazy jsou splněny. Pak se vrať do trůnního sálu. Tam uvidíš Mafku. A velitelky vezmi s sebou."
Žena odešla a dveře se za ní zavřely. Hned nato vstoupil do komnaty Tarzan.
"Slyšel jsem všechno. Co máte v úmyslu?"
"Získat čas," odpověděla Gonfala.
"Nechcete tedy, aby viděly Mafku?"
"Ne. To by byl náš konec. Kdyby ho viděly spoutaného, zabily by nás. A když ho pustíme, zabije nás on."
"Získat čas je opravdu to jediné, co můžeme udělat," potvrdil pán džungle. "Když se teď pokusíme o útěk, nevyhneme se boji. Nerad bojuji s ženami. Myslím, že existuje jiné řešení. Víte, kde je nepravý Gonfal?"
"Ano."
"Přineste ho! Zabalte ho do kůže. Nikomu o tom neříkejte. Víme to jen my dva."
"Co chcete dělat?"
"Počkejte a uvidíte. Udělejte, oč žádám."
"Zapomínáš, že jsem královna!" vzpamatovala se dívka.
"Vím jen, že jste žena, která chce odejít z Kaji s mužem, kterého miluje."
Gonfala zrudla ve tváři, leč odpověď zůstala Tarzanovi dlužná. Vyšla z komnaty a zamířila k Mafkovu pokoji. Za okamžik se vrátila, nesouc v ruce falešný drahokam, zabalený v kůži. Bez rozmýšlení jej podala Tarzanovi.
"Jsme připraveni," řekl syn divočiny. "Povedete nás do trůnního sálu."
Svolal ostatní a pak se znovu obrátil na Gonfalu.
"Existuje k němu samostatný vchod?" zeptal se.
Gonfala přikývla. "Tudy! Pojďte za mnou!"
Vedla je do Mafkovy komnaty, kde otevřela nízké dveře, za nimiž následovalo schodiště. Po něm pak sestoupili k dalším dvířkům přímo nad pódiem.
Trůnní sál byl prázdný. Velitelky dosud nedorazily. Na Tarzanův pokyn položil Wood drahokam na piedestal vedle stolce. Troll a Spike posadili Mafku, dosud svázaného a s roubíkem v ústech, na jeden z trůnů. Na druhý pak usedla Gonfala. Tarzan se postavil za stůl, ostatní k židlím. Van Eyk schoval smaragd pod kůži, kterou sňal z pódia.
Mlčky čekali. Všichni byli neklidní. Všichni - až na Tarzana. Konečně zaslechli kroky, znějící z přilehlé chodby. Pak se dveře otevřely a velitelky vstoupily dovnitř.
Kráčely v předklonu, vzdávajíce poctu panovnici i velkému mágovi. Ledva došly k pódiu a zjistily, že Mafka je spoután a umlčen, neskrývaly překvapení a hněv.
Jedna z nich předstoupila před Gonfalu.
"Co to znamená, královno?!" zeptala se.
Byl to však Tarzan, kdo odpověděl.
"To znamená, že Mafkova moc je zlomena. Měl vaše životy ve svých rukou. Nutil vás bojovat. A patřily mu všechny trofeje vašich vítězství. Držel vás tu jako vězně. Bály jste se ho a bojíte se ho dosud."
"Dával nám sílu!" opáčila bojovnice. "Pozbyl-li své moci, jsme ztraceny!"
"Síla nezmizela, jen Mafka jí už nevládne."
"Zabijte je!" zvolala náhle jedna z velitelek.
Odpověď zněla jako z jedněch úst.
"Zabijte je! Zabijte je!" hřmělo trůnním sálem. S divokým jekotem vyrazily bojovnice k pódiu.
Tarzan položil ruku na drahokam. "Stát!" zavelel. "Poklekněte před královnou!"

Jeho hlas nevyzýval, nýbrž přikazoval. Ženy okamžitě uposlechly.
Vzápětí Tarzan pokračoval.
"Vstaňte! Vraťte se k hradbám a přiveďte velitelky ze země Zuli! Přivedte je a boj bude zastaven!"
Pak se obrátil ke svým společníkům.
"Ať je onou silou cokoli, je skryta v Gonfalu a velkém smaragdu," řekl. "Oba kameny mají stejnou moc. V rukou špatného člověka působí zlo. Ale možná že jich bude možno využít i k dobrému."
Gonfala pozorně naslouchala. Ryk bitky slábl. A pak v chodbě znovu zazněl dusot kroků.
"Přicházejí," zašeptala dívka.
Do trůnního sálu vstoupilo padesát bojovnic. Polovina jich byla z Kaji, polovina ze Zuli. Byla to divoká horda. Některé ženy byly zkrvavené od ran. Hleděly na sebe nevraživými pohledy.
Tarzan je oslovil.
"Teď jste volné. Woorova a Mafkova moc je zlomena. Mafka učiní, co vy poručíte. Když mu vezmete Gonfal, je bezmocný. Opustíme vaši zemi. Gonfala půjde s námi. A s ní mohou odejít i zajatci a otroci. Až budeme v bezpečí, vrátíme diamant jedné z vás, která nás doprovodí. Blíží se den. Půjdeme hned. Tady je Mafka."
Zvedl starého šamana a položil jej k nohám bojovnic.
Za hrobového ticha opustili bílí lidé a Gonfala trůnní sál. Tarzan nesl drahokam tak, aby jej všichni viděli. Van Eyk pak odnášel smaragd, zabalený v kůži.
Na hlavní ulici je čekala skupina lidí. Byli to otroci a zajatci.
"Odcházíme," řekl jim Tarzan. "Můžete s námi."
"Mafka nás zabije," namítl jeden, jako by dosud pochyboval.
Náhle z paláce zazněly divoké výkřiky, v nichž se mísily hněv a nenávist.
"Mafka už nikoho nezabije!" pravil syn divočiny.
Zrada
V klidu a míru prošli zemí Kaji, chráněni mocí velkého diamantu. Zajatci a otroci se dlouho nemohli zbavit neklidu. Stále ještě nevěřili zázraku, který je vyrval ze spárů kouzelníkových. Stále ještě očekávali, že budou přivábeni zpět, mučeni a zabiti. Ale nic takového se nestalo.
Konečně dorazili do údolí Neubari.
"Tady vás opustím," řekl Tarzan. "Jděte na jih, já půjdu na sever." Podal Gonfal van Eykovi. "Nechte si ho do rána. Pak ho dejte jedné z těchto žen," a ukázal na tři bojovnice, které karavanu doprovázely na cestě z Kaji. Nakonec se obrátil k ženám.
"Vezměte diamant zpátky. A použijte ho ve jménu dobra, a ne zla. Woode," oslovil Američana, "svěřte smaragd Gonfale. Doufám, že jí přinese štěstí. Ale ještě více bych jí přál, aby k němu žádný drahokam nepotřebovala."
"Kam deme?" zeptal se Spike.
Tarzan zavrtěl hlavou. "Každý svou cestou," pravil. "To je mnohem víc, než v co jste ještě před pár týdny mohli doufat."
"Chcete říct, že dáte velkej kámen černejm a my vyjdem naprázdno?! To není správný. To nemůžete udělat."
"Už se stalo," opáčil pán džungle.
Spike se obrátil k ostatním. "Vám se to líbí?" zvolal, pln hněvu. "Ty dva velký kameny patřej všem. Vemem je do Londýna, prodáme a prachy si rozdělíme."
"Mně stačí, že žiji," řekl van Eyk. "Myslím, že Gonfala má na jeden z nich právo. A druhý poslouží oběma městům."
"Myslím, že bysme měli kameny rozdělit," vmísil se Troll. "Díl patří nám."
Někteří běloši souhlasili. Jiní tvrdili, že jim stačí, vrátí-li se domů svobodní. S kameny nechtěli mít nic společného.
"Jsou dílem ďábla," soudil jeden. "Nikomu nepřinesou nic dobrého!"
"Já to s nima klidně zkusím," opáčil Spike.
Tarzan jej přeměřil chladným pohledem. "Nedostanete ho. Řekl jsem vám, co máte dělat. Udělejte to. I když teď půjdu dál na sever, včas se dovím, jestli jste se dopustili nějaké nepravosti! Hleďte, ať se tak nestane!"
Nadešla noc. Karavana rozbila tábor a připravila večeři. Černí otroci ochotně přijali úlohu nosičů a sluhů. Wood a van Eyk se stali pobočníky muže jménem Clayton. Ten nyní stál uprostřed ležení a udílel pokyny.
Nejprve se obrátil k Woodovi. "Povedete s van Eykem výpravu. Spike bude možná dělat potíže. Hlídejte ho. Tři dny cesty odtud najdete domorodce, kteří se k vám budou chovat přátelsky. Pak už vše půjde snadno."
Poté ještě prohodil s každým pár slov, otočil se a zmizel v temné noci.
"Moc řečí nenadělá," poznamenal van Eyk.
Wood pokrčil rameny. "Je prostě takový," řekl.
Gonfala upřela pohled do tmy. "Odešel? Myslíte, že se nevrátí?"
"Až udělá to, co pokládá za nutné, možná že přijde. To už odtud budeme venku."
"Když byl s námi, cítila jsem se bezpečněji," svěřila se dívka. "I s tebou se tak cítím," ujistila Wooda, "ale on... byl prostě částí Afriky."
Muž přikývl a objal ji. "Postarám se o tebe. Vím, jak se cítíš. Cítil jsem se také tak. Nemám sebemenší smysl pro odpovědnost, dokonce ani sám za sebe. Spoléhal jsem prostě na něj."
"Pořád mi nejde z hlavy," přiznal van Eyk. "Kdo je to, odkud přišel, a co dělá tady v Africe. Ledaže..."
"Ledaže?!"
"Ledaže by to byl Tarzan."
Wood se usmál. "Taky mě to napadlo. Ale nikdo takový není. Nicméně Clayton se mu opravdu podobá."
Černý chlapec, pověřený přípravou večeře, zavolal ostatní k jídlu. Nebylo ho mnoho, ale všichni se utěšovali, že Troll

se Spikem příštího dne něco uloví.
Náhle se Wood zarazil. "Ale jak? Máme oštěpy a nože. Kdo z nás tím dokáže zabít zvíře?"
Van Eyk přikývl. "Máš pravdu," potvrdil. "Co budeme dělat? Potřebujeme jídlo. Cestou k domorodcům se bez masa neobejdeme."
"Jestli objevíme nějaké zvíře, budeme muset vyslat honce s oštěpy. Jiná možnost není."
Van Eykovi přelétl po tváři úsměv.
"Jestli nějaké objevíme, zabije ho naše nadšení," řekl. A pak se náhle rozjařil. "Mám to!!!" zvolal, lusknuv prsty. "Luky a šípy! Někteří černoši je určitě budou umět vyrobit a zacházet s nimi! Hej, Kamudi! Pojď sem!"
Jeden z domorodců vstal.
"Ano, bwana. Volal jste mě?" zeptal se.
"Řekni, dokáže některý z tvých chlapců zabít zvíře lukem a šípem?"
"Ano, bwana."
"A co je vyrobit?"
"Ano, bwana. Každý to umí."
"Výborně! A pruty - rostou tady?" planul van Eyk dychtivostí.
"Dole u řeky."
"Dobrá. To je skvělé! Až skončí s večeří, vezmi je s sebou a přineste dostatek prutů na luky a šípy. Pár jich udělejte ještě v noci! Když je nebudeme mít, jsme zítra o hladu. Jasné?"
"Ano, bwana. Po večeři," opakoval černoch.
Noc byla teplá a příjemná. Měsíc v úplňku ozařoval tábořiště. Na ohništích bledly poslední řeřavé uhlíky. Černoši vyráběli luky a šípy. Několik bělochů spolu živě rozmlouvalo. Pro Gonfalu byl zbudován skrovný přístřešek. Wood s van Eykem a dívkou odpočívali na kožešinách a rozvažovali o budoucnosti.
Gonfala snila o zázracích, které ji čekají v civilizovaném světě. Chystala se do Londýna. Muži hovořili o Americe, o svých rodinách a přátelích, kteří je možná dávno pokládají za mrtvé.
"Se smaragdem se staneš velmi bohatou ženou, Gonfalo," poznamenal Wood. "Budeš mít přepychový dům, róby a kožešiny, automobil a spoustu sluhů. A také mnoho obdivovatelů."
"Proč bych měla mít hodně obdivovatelů? Chci jen jediného."
"Ale oni budou chtít tebe a tvé peníze."
"Budete muset být velmi opatrná," dodal van Eyk. "Mnozí se vás pokusí získat."
Dívka pokrčila rameny. "Nemám strach," ujistila je. "Stanley se o mě postará, že?"
"Když mi to dovolíš. Ale..."
"Co ale?"
"Neznáš muže. Možná potřebuješ někoho, kdo..." Wood zaváhal.
"Někoho, kdo..."
"Kdo bude lepší než já."
Gonfala se usmála. "Nemám strach," odpověděla.
"Ale já ano," přiznal Wood.
"Nemusíš se bát." Dívčiny oči zjihly oddaností.
"Jsi tak mladá a nezkušená! Nemáš ani ponětí, s jakými muži se můžeš setkat!"
"Jsou tak špatní jako Mafka?"
"Někteří jsou ještě horší!"
Van Eyk vstal a protáhl se. "Půjdu spát," řekl. "Měli byste udělat totéž. Dobrou noc!"
Opětovali jeho přání. Pak se dívka obrátila k Woodovi.
"Nebojím se," opakovala. "Ani ty se nemusíš bát. Máme jeden druhého, a pro mě nikdy nebude nikdo jiný."
Vzal ji za ruku. "Doufám, že to tak zůstane napořád. Nepřeji si nic jiného."
"Teď už nás nic nerozdělí," zašeptala a stiskla jeho dlaň.
Ještě chvíli spolu rozmlouvali. Pro zamilované čas přestává existovat. Konečně ulehli. Gonfala nedokázala usnout. Byla příliš šťastná. Zdálo se jí, že spánek ji připravuje o kouzelné chvíle s milovaným mužem.
Vstala a počala obcházet tábor. Všichni spali. Měsíc se skryl za mraky a dívku pohltil stín pralesních velikánů. Kráčela zvolna tiše, prožívajíc okouzlení z lásky a svobody. Uvědomila si, že její krutost a pomstychtivost byly toliko projevem hypnotické moci, jíž nad ní vládl starý kouzelník. Při vzpomínce na něho se zachvěla. Možná byl jejím otcem, ale co na tom? Prokazoval jí snad lásku a něhu? Snažila se na něho zapomenout. Snažila se na něho myslet v dobrém. Ne, nedokázala to. Nenáviděla jej. Zaživa, i po smrti.
Pokusila se myslet na něco jiného. Na štěstí a radostnou budoucnost.
Náhle za sebou zaslechla hlasy.
"Je to blázen! Vrátit kámen těm špinavejm černochům! Musíme ho dostat, a smaragd taky! U čerta, Trolle, shrábnout tak skoro pět miliónů liber! Že by dal smaragd tý černý holce? Co ta s ním bude dělat? Ne, určitě ho chce pro sebe! A ona si myslí, že je ten pravej a že si ji veme! Ale kdo kdy slyšel, že by si bílej Američan vzal černou ženskou? Máš pravdu, je to nesmysl!"
Dívka na víc nečekala. Jako štvaná laň vyběhla temnotou. Její sen se rozplynul a štěstí pohaslo.

Wood vstal časně a zavolal na Kamudiho.
"Vstávat, chlapci!" nařídil. "Máme před sebou dlouhou cestu!"
Pak vzbudil van Eyka, aby se společně pustili do příprav na několikadenní pochod.

"Necháme Gonfalu spát, jak nejdéle to půjde," řekl. "Dnes bude perný den."
Van Eyk se rozhlédl. A pak počal rukama pátrat v trávě vedle svého lůžka. Náhle vykřikl vzrušením.
"Co se děje?" nechápal Wood.
"Stane, Gonfal je pryč!!! Ležel tady na těch kožešinách."
Wood se ihned pustil do hledání.
"Také smaragd zmizel!" zvolal. "Kdo to mohl udělat?"
"Kaji!" opáčil van Eyk.
Nato oba muži vyrazili k místu, kde spaly domorodé bojovnice, a počali je prohledávat.
"Co chcete?!" divily se ženy.
"Gonfal!" vysvětlil van Eyk.
"Vy ho máte!" pravila jedna z bojovnic. "Ne my."
Wood byl rozezlen. "To se dalo čekat!" řekl. "Ti dva se vztekali jako psi, když se Clayton rozhodl vrátit Gonfal jeho pravým majitelům a smaragd svěřit Gonfale."
"Co uděláme?" zeptal se van Eyk.
"Musíme za nimi! Ubohá Gonfala! Tolik se těšila, co všechno si za smaragd koupí! Mám samozřejmě pro oba dost, ale moc si přála být nezávislá a zbavit se pocitu, že je komukoli na obtíž."
"Však ty jí to vysvětlíš! Ale jestli chceme ty lumpy dohonit, musíme vyrazit co nejdřív!"
"Dobrá," svolil Wood a zamířil ke Gonfalinu přístřešku. Zavolal na dívku jménem, leč nedostalo se mu odpovědi. Zavolal tedy hlasitěji. Podruhé, potřetí, ale vždy bezvýsledně. Konečně vstoupil dovnitř. Gonfala tam však nebyla. Vrátil se, sinalý ve tváři. "Museli ji unést, Bobe," řekl.
Jeho přítel potřásl hlavou.
"To by nás probudilo," oponoval. "Jistě by volala o pomoc."
Wood se polekal. "Ty myslíš..."
Van Eyk mu položil ruku na rameno.
"Nevím o nic víc než ty, Stane. Jen říkám, co je pravda. A ty ji znáš stejně dobře jako já," soudil.
"Ale může to být jen domněnka."
"Nemohli by odvést Gonfalu násilím, aniž by nás to probudilo. Buď s nimi odešla dobrovolně, nebo s nimi neodešla vůbec!"
"Gonfala by mě nikdy neopustila! Proč bychom ještě včera uvažovali o budoucnosti a sňatku?"
Van Eyk pokrčil rameny.
"Opravdu jsi o tom všem přemýšlel, Stane?" zeptal se. "O tom, co by pro vás oba znamenala budoucnost v Americe? Myslím na tvé štěstí stejně jako na její, starý brachu. Myslím na peklo na zemi, které byste oba zakoušeli. Víš stejně dobře jako já, co tu pro člověka znamená být barevný. Vyhýbat se vám budou černí i bílí. Nejsem zaujatý, jen říkám pravdu. Je drsná a nelítostná, ale bohužel je taková."
Wood přikývl. V jeho hlase nebyla jediná známka hněvu.
"Vím to, ale kvůli ní projdu třeba peklem. A budu v něm i žít. Přesto nepřestanu děkovat osudu. Příliš ji miluji," ujistil svého přítele.
"Pak o tom netřeba dál mluvit. Jestli to takhle cítíš, chápu tě. Ať uděláš cokoli, se mnou můžeš počítat vždycky."
"Díky, příteli. Věděl jsem to. A teď vzhůru za nimi!"
"Ještě pořád si myslíš, že ji unesli?"
"Řeknu ti, co si myslím. Mají diamant i smaragd. Viděl jsi, jak Clayton využil jejich síly proti Kaji a Zuli. A oni jí použili proti Gonfale, aby šla s nimi bez odporu. Prožil jsem něco podobného. Mafka mě dokázal stejným způsobem odvést od Claytona."
"To zní pravděpodobně," potvrdil van Eyk. "O tom jsem neuvažoval. Ale - proč chtějí Gonfalu?"
"Nechápeš?"
Van Eyk přikývl. "Jsou to muži," řekl. "A rozhodně žádní mniši!"
"Musíme je najít! Musíme si pospíšit!"
Nic nedokázalo Wooda udržet na místě. Několik černochů se ochotně Přidalo. Honička započala.
Opětovné shledání
Uplynuly dva týdny. Tarzan se vracel domů se spoustou novinek. Přemýšlel o obou Američanech, Gonfale a vězních, které osvobodil ze zajetí v Kaji. Bylo jich dost, aby zajistili karavaně bezpečnou cestu k některému z domorodých kmenů a odtud pak do civilizovaného světa. Věděl, že pochod probíhá hladce, neboť výprava měla dost zkušených nosičů i zásob. A věděl také, že Američané jsou schopni vše uhradit.
Bylo pozdě odpoledne, když dorazil po zvířecí stezce na kraj lesa. Do tváře mu vanul lehký vánek, pohrávaje si s jeho plavými vlasy. Záhy k jeho citlivým nozdrám donesl pach Numy, lva. Byl to starý lev, neboť jeho výpary byly pronikavější než pach mláděte či dospívajícího samce. A pak se k němu donesla vůně Tarmangani - bílé ženy. Vycházela ze stejného směru, kudy se ubíral král zvířat. Hrozilo nebezpečí, že se schyluje k tragédii.
Tarzan se vyhoupl do větví. Zvířecí stezky se často klikatí. Větvovím lze postupovat přímo a co nejkratší cestou. A také co největší rychlostí. Tak ho to naučila Kala, jeho opí matka.
Žena, vyhladovělá a na smrt vyděšená, se zvolna a bez cíle ploužila úzkou pěšinou. Její mysl byla otupělá únavou a vyčerpáním. Neslyšela nic, jen se tu a tam instinktivně ohlédla. A pak náhle spatřila lva. Plížil se k ní tiše a obezřele. Sotva objevil kořist, vycenil tesáky a zavrčel.
Žena se zastavila a hleděla na něj. Neměla dost sil vyšplhat do bezpečí. Věděla, že útěk je beznadějný. A tak zůstala stát, zírajíc před sebe a čekajíc na smrt. Neměla proč žít. Jen se modlila, aby konec přišel rychle.

Ledva se zastavila, učinil tak i lev. Díval se na svou kořist a blýskal očima. Náhle vykročil vpřed. Stačí několik kroků - a oběť bude polapena. Přikrčil se, břicho přitisknuté k zemi. A pak pronikavě zařval a vyrazil do útoku.
Dívka vytřeštila oči. Ve výrazu její tváře byl nejprve děs a poté překvapení. V téže chvíli, kdy lev zaútočil, snesl se mu z větví nejbližšího stromu přímo na hřbet bílý obr. Dívka slyšela řev a skřeky, jež vycházely z hrdel obou protivníků. Zachvěla se. Viděla, jak vzduchem blýskl nůž. Jednou, dvakrát, třikrát. A pak se lev naposledy vzepjal a padl k zemi mrtev.
Muž vyskočil na nohy. A tehdy jej dívka poznala a vydechla úlevou. Znovu se cítila v bezpečí. Muž nakročil na mrtvé tělo šelmy a vzápětí pralesem zazněl vítězný skřek opího samce, nesen do dáli ozvěnou. Pak obrátil zrak k dívce.
"Gonfala!" zvolal. "Co se stalo? Co tu děláte sama?"
Svěřila mu, co se událo. Cítila se být Woodovi na obtíž, a tak raději odešla. Vydala se opačným směrem než karavana. Doufala, že najde nějakou vesnici, kde ji přijmou v dobrém. Leč nenašla nic. A tak se vydala zpátky do Kaji - jediného místa, které znala.
"Nemůžete zpátky," řekl syn divočiny. "Bez Mafkovy pomoci vás zabijí!"
"Vím. Ale co mohu dělat?"
"Pojďte se mnou. Wood pro vás jistě zachránil smaragd. Budete mít vše, co potřebujete. Budete žít v bezpečí a blahobytu."
Trvalo celé dny, než ji dovedl k sobě domů - do prostorného bungalovu, kde ji přivítala jeho žena. Po celou dobu hledali stopu po van Eykovi, Woodovi a jejich družině - ale vše nadarmo. Jejich zmizení bylo záhadou. Tarzan se rozhodl, že ji rozluští. Čas pro něho nehrál roli. Dny míjely. A osud sám měl přinést rozuzlení.

Dva bílí muži s nevelkou družinou zatím putovali pralesem - temným a skličujícím. Zdálo se, že cesta nemá konce.
"Jestli byl kdy kdo beznadějně ztracen, jsme to my," řekl Wood, stíraje pot z oroseného čela a snímaje helmici.
"Nejsme na tom o nic hůř než naši průvodci," dodal van Eyk. "Budeme-li se držet jižním směrem, měli bychom narazit na nějakou domorodou vesnici, kde najmeme další."
"Dobrá, pojďme."
Za několik okamžiků vyšli z lesa a ocitli se na okraji rozlehlé pláně.
"Konečně!" zvolal van Eyk. "Ještě pár mil lesem a zbláznil bych se!"
"Podívej!!!" Wood uchopil svého přítele za ruku a ukázal před sebe. "Muži!!!"
"Vypadají jako válečná výprava. Vidíš ty chocholy?"
"Uviděli nás. Míří rovnou sem."
Oba Američané se zastavili a dívali se, jak se k nim bojovníci blíží.
"Vypadají dobře," poznamenal Wood. "Doufám, že se budou také tak chovat."
Černoši zůstali stát pár kroků před karavanou. Jeden, zřejmě jejich předák, přistoupil blíž.
"Co dělají bílí bwanové v těchto končinách?" zeptal se plynnou angličtinou. "Jsou na lovu?"
"Zabloudili jsme," vysvětloval Wood. "Potřebujeme průvodce, aby nás odtud vyvedli."
"Pojďte," vyzval je černoch. "Zavedu vás k Velkému Bwanovi."
"Jak se jmenuje?" chtěl vědět van Eyk. "Možná ho známe."
"Tarzan."
Oba běloši pohlédli jeden na druhého, neskrývajíce překvapení.
"Chceš říci, že někdo takový opravdu existuje?" divil se Wood.
"Kdo vám řekl, že ne, lhal. Zanedlouho jej uvidíte."
"Jak se jmenuješ?"
"Muviro."
"Dobrá. Veď nás, Muviro. Jsme připraveni."
Za necelou hodinu již stáli na široké verandě bungalovu a čekali na svého hostitele.
"Tarzan," opakoval van Eyk. "To není možné!"
Slyšeli kroky, znějící odkudsi zevnitř. A o chvíli později stanul pán domu před nimi.
"Clayton!!!" zvolali oba muži jednohlasně.
"Jsem rád, že vás vidím," opáčil Tarzan. "Neslyšel jsem o vás jediné slovo. Kde jste byli? Dělal jsem si starosti."
"Té noci, kdy jste odešel, Spike a Troll ukradli oba drahokamy a uprchli. Vzali s sebou Gonfalu. Vydali jsme se za nimi. Už první den jsme v horách ztratili jejich stopu. A nikde jsme ji znovu nenašli. Někteří černoši soudili, že prchají na západ. Zvolili jsme špatný směr a zabloudili jsme."
"Oba drahokamy zmizely? Snad je to tak lepší. Působily jen neštěstí."
"K čertu s nimi!" ulevil si Wood. "Hledám Gonfalu."
"Myslím, že ji brzy uvidíte. Ale teď vám ukáži vaše pokoje. Dáte si sprchu a převléknete se. Až budete hotovi, přijďte do zahrady. Tam nás najdete."
Van Eyk přišel první. V rákosové lenošce tu ležela zlatovlasá dívka s časopisem v ruce. Když jej viděla přicházet, vytřeštila oči.
"Bob!!!" zvolala a vyskočila z lehátka.
"Gonfala!!!"
"Kde je? Je v pořádku?"
"Ano. Je tady. Jak jste uprchla Spikeovi a Trollovi?!"
"Uprchla Spikeovi a Trollovi?" opakovala dívka, nechápajíc. "Nebyla jsem s nimi."
"Odešla jste sama? Proč?"

Vypověděla mu, o čem spolu oba Angličané mluvili.
"Věděla jsem, že přinesu Stanovi jen neštěstí," dodala. "Vím, že mě miluje. Nikdy bych si nemyslela, že mě chce jen kvůli smaragdu. I já ho miluji. Možná že když měl čas vše si promyslet, byl nakonec rád, že jsem odešla."
Van Eyk potřásl hlavou.
"Ne, tak to není," nesouhlasil. "Mluvil jsem s ním. Řekl mi, že by pro vás prošel třeba peklem."
Dívčiny oči se zalily slzami. "Uvidím ho brzy?"
"Bude tu za okamžik. Už jde!"
Sotva Wood dorazil do zahrady a spatřil dívku, zůstal stát jako přimrazený. Nenalézal slov. A pak se k ní rozběhl a stiskl ji v náručí. Byl příliš šťasten, než aby to dokázal vyjádřit. Teprve po chvíli byli oba schopni vypovědět jeden druhému, co prožili. A oba cítili, že teď už je opravdu nic nerozdělí.
Wood měl v úmyslu se oženit a odjet do Ameriky.
"Nejprve musím do Londýna," upozornila Gonfala. "Mám dopis, který musím předat koloniálním úřadům. Říkala jsem ti o tom. Nevím, co je v něm. Nikdy jsem se neučila číst."
Odešla do svého pokoje a zakrátko se vrátila s dopisem. Byl zažloutlý a seschlý. Podala jej Tarzanovi.
"Prosím, přečtěte ho nahlas," požádala.
Tarzan rozevřel arch a četl:

"Svěřuji tento dopis své dceři, aby jej doručila do Londýna na příslušný úřad, který potvrdí její totožnost, pokud se jí podaří uprchnout ze země Kaji.
Matku jí zabili krátce poté, co se narodila. Rozhodli, že se stane jejich královnou. Dali jí jméno Gonfala. Nikdy jsem se neodvážil jí říci, že je to má dcera. Zdejší kouzelník vyhrožoval, že ji zabije, pokud se někdy doví, že on není jejím otcem.
Mountford."
Kanibalové
Zapadající slunce kreslilo po zemi dlouhé stíny a unavený den se chystal k odpočinku. Kdesi v dáli zařval lev. Jeho hlas byl předehrou další tropické noci.
Skupina mužů složila skrovný náklad a rozbila tábor nedaleko napajedla. Dva z karavany byli běloši. Podobně jako jejich černí průvodci, i oni byli vyzbrojeni luky a krátkými oštěpy. Nikdo z mužů neměl pušku. Byla to chatrně vybavená a zbědovaná karavana.
Domorodci spolu hovořili šeptem, sedíce v kruhu kolem ohniště, na němž připravovali jídlo. Běloši se tvářili rozmrzele. Jeden z nich ukázal na černochy.
"Vypadají vyplašený," řekl.
Druhý přikývl. "Jsme v zemi lidojedů a oni to vědí."
Jeho kumpán dlouho mlčky zíral na dva kožené balíčky.
"Mám toho dost, Trolle," procedil skrz zuby. "Ty kameny sou snad prokletý!"
Troll pokrčil rameny. "Pro šest miliónů sem ochotnej vydržet leccos."
"Jo, jestli se vodtud dostanem živý!"
"O to se nebojím. Čeho se bojím, je Clayton. Kdyby nás našel, veme nám kameny."
"Šel na sever."
"Ale říkal, že se vrátí - a že se doví, jestli uděláme nějakej podraz. Nemám toho chlapa rád."
Na ta slova umlkli, přežvykujíce nedovařené maso z divočáka, kterého černoši ulovili předešlého dne. Z lesa, jehož výběžek končil u napajedla, je sledoval pár bdělých očí. Kdesi znovu zařval lev.
"Černý se držej pohromadě," upozornil Spike. "Doufám, že nevětřej nějakýho lidojeda!"
Troll zneklidněl. "Nech toho!" okřikl svého kumpána. "Nemůžeš myslet na něco příjemnějšího?"
"Bez bouchačky je našinec neklidnej. A tohle je k ničemu!" A kopl do toulce se šípy, který mu ležel u nohou. "S tím zabiju leda zajíce - když ho trefím. Ale sotva zabiju slona, i kdyby stál pár kroků ode mě! A co teprve lva, když se na mě rozběhne!"
"Proboha, buď zticha!"
Znovu oba umlkli. Stíny pralesa se rozběhly planinou. Slunce zvolna zapadalo. Náhle se ozval děsivý výkřik.
"Bwana! Podívej!" Jeden z černochů ukazoval k lesu.
Bílí muži byli v příštím okamžiku na nohou. Právě se k nim blížila horda válečníků. Spike se chopil luku.
"Počkej!" zadržel ho Troll. "Je jich moc. Možná přicházej v dobrým!"
Neznámí kráčeli opatrně, zbraně připraveny. Pár kroků před táborem se zastavili a předstoupil divoce vyhlížející předák. Oba bělochy měřil přezíravým pohledem. Troll učinil rukou posunek, znamenající, že nemá zlé úmysly.
"Co děláte v zemi Bantangů?!" zeptal se náčelník.
"Hledáme průvodce," odpověděl Troll. "Za námi je velká výprava. Spousta pušek. Brzy tu budou. Pak odejdeme."
"Lžeš!" zvolal náčelník. "Mí lidé vás sledují dva dny. Žádná velká safari. Žádné pušky. Lžeš!!!"
"Co sem ti říkal," obrátil se Spike na svého kumpána. "Ty kameny nosej neštěstí! Podívej se jim na zuby! Těma trhaj lidský maso!"
"Věděls přece, že sme na území lidojedů," připomněl Troll.
"U čerta! Dal bych voba kameny za pušku!" zavrčel Spike.
"Kameny!!! To je ono! Že nás to nenapadlo dřív!"
"A co jako?"
"Gonfal! Použijem ho jako starej šaman. Vemeš ho do ruky a každej udělá, co chceš!"
"Sakra! To je nápad! Vyženem je vodtud!"

Troll poklekl a počal vybalovat drahokam.
Náčelník učinil další krok vpřed.
"Co to máš?" vyzvídal.
"Velký kouzlo," opáčil Troll. "Chceš ho vidět?"
"Když se mi bude líbit, vezmu si ho!"
Nastala noc. Temnotu kolem ozařovalo toliko světlo ohnišť. Zpoza křoviska pozoroval muže lev.
Troll rozbalil balíček a třesoucí se rukou odhodil kožený obal do ohně. Náčelník naň zíral jako u vytržení. Nevěděl, co to vše znamená, ale lesk kamene jej zaujal.
Troll poklekl na kolena a dotkl se drahokamu rukou.
"Odejděte!" nařídil. "Složte zbraně! Všichni! A pak odejděte!"
Náčelník a jeho spolubojovníci stáli na místě a dívali se na drahokam a muže nad ním. Sotva zjistili, že se nic neděje, dodali si odvahy.
"Nesložíme zbraně a neodejdeme," řekl náčelník. "Zůstaneme tady. Dej mi to!" A ukázal na Gonfal. "Půjdete se mnou! Patříte mi!"
"Radši odejděte!" radil Troll. Snažil se dodat svému hlasu rozkazovačný tón, ale marně.
"Co je to s tím kamenem?" nechápal Spike. "Nic nedělá!"
"Nechápu to."
"Ukaž, zkusím to sám." Spike zakryl kámen dlaní. "Vemte si svý zbraně a odejděte, než vás naše kouzlo zabije!"
Náčelník přiskočil k řečníkovi a kopl jej do tváře tak prudce, až ten přepadl na záda. Nato se dali do pohybu ostatní válečníci, divoce ječíce a mávajíce zbraněmi.
Vtom se ozval pronikavý řev a do nastalé vřavy se vmísil obrovitý lev. Přeskočil ležícího Spikea, a minuv Trolla, vrhl se na náčelníka divochů. Troll využil příležitosti a dal se na útěk. Třímaje v ruce diamant, volal na Spikea a ostatní, aby ho následovali a vzali s sebou i druhý drahokam. Zakrátko zmizel v lese.
Plání zněly výkřiky mužů a řev krále zvířat. Po chvíli nastalo ticho.
Celou noc putovali uprchlíci lesem a zastavili až s rozedněním. Zemdlení klesli do porostu na břehu říčky. Když se trochu posilnili, vrátila se jim alespoň chuť do řeči.
"Zdá se, že neumíme s tím kamenem zacházet," shrnul Troll.
"Kdo říká neumíme?!" ohradil se Spike. "Já to dokážu!"
"Ty?!"
"Jasně! Neřek sem jim, že jestli nevodtáhnou, je po nich? A co se stalo? Gonfal zavolal lva lidožrouta! Udělal, co sem po něm chtěl!"
"Tlachy!"
"Neudělal to?"
"Ne. Lev příběh dřív, než ses kamene dotknul. Cejtil maso. To ho přilákalo, a ne ty!"
"Ukážu ti to. Dej mi kámen."
Spike vzal od Trolla diamant a položil dlaň na jeho třpytivý povrch. A pak se upřeně zadíval na svého kumpána.
"Sedni si!" zavelel.
Troll se dal do smíchu. "Di s tím někam!" zavrčel.
Spike svraštil obočí. Pak ale náhle rozjasnil tvář.
"Mám nápad," řekl. Vzal větévku a vyryl do písku čáru. "Říkám, že ji nesmíš překročit."
"Kdo říká, že nesmím?!" opáčil Troll a učinil krok vpřed.
"Nechápu to," přiznal Spike. "Claytona poslouchal. Sám si to viděl!"
"Byla u toho Gonfala," upozornil Troll. "Možná proto. Možná to bez ní nepůsobí."
"Možná," opakoval Spike. "Ale kouzelník v Zuli dělal totéž se smaragdem, a Gonfala s nim nebyla!"
"Zkusíme tedy smaragd!"
"Ukaž, udělám to."
"Nemám ho!"
"Někdo ho mít musí!"
"Řikal sem ti, abys ho vzal!"
"Vždycky ho nes některej černoch," upozornil Spike. Pak se obrátil k černochům, kteří tu leželi v trávě. "Hej, vy! Kdo z vás má ten kámen?" zvolal. Zírali na něho překvapeně.
"Nikdo," řekl jeden z nich.
"K čertu!!!" zaklel Troll. "Je v tahu! A s nim i tři milióny dolarů! Nechali sme je těm lidožroutům!"
Únos
"Unavena?" zeptal se Wood. "Ani trochu," zavrtěla hlavou Gonfala.
"Na dívku, která nedělala nikdy nic jiného, než seděla na trůnu, si vedete opravdu dobře," usmál se van Eyk.
"Byl byste překvapen. Možná že vydržím tolik, co vy oba dohromady. V Kaji jsem chodila na lov. Mafka na tom trval - chtěl, abych měla sílu. Chtěl, aby všichni měli sílu - všichni, až na něho samotného."
"Jsem rád," řekl Wood, "že k železniční trati je to už jen dva dny cesty. A budu ještě raději, až to bude za námi. Abych řekl pravdu, mám Afriky po krk. Doufám, že už ji nikdy neuvidím."
"Nemám ti to za zlé, Stanleyi," uklidňovala jej Gonfala. "Strávil jsi tu opravdu dlouhou dobu."
"Ano. Věčnost je opravdu dlouhá doba," usmál se Wood. "Stále mi nejde do hlavy, jak jsme mohli uniknout."
"Je to neuvěřitelné," souhlasila Gonfala. "Jsme vůbec první, kdo Mafkovi utekl. A on byl v Kaji opravdu dlouho... Sami říkají, že od nepaměti. Mnozí věří, že stvořil svět..."

Tábořili asi den cesty od nejbližší osady. Měli spolehlivý a dobře vyzbrojený doprovod, který jim poskytl Tarzan. Muži chtěli celý jeden den lovit, neboť v těchto končinách byla hojnost zvěře. Tohle zpoždění bylo Woodovým ústupkem van Eykovi, který byl vášnivý nimrod a od pána džungle dostal povolení rozmnožit svou loveckou sbírku o několik trofejí.
Nastala noc. Stíny, vrhané plameny ohniště, se roztančily po táboře, vábíce divoké šelmy. Byla to krajina lvů. Táborový oheň však přilákal pozornost ještě někoho jiného. Někoho, kdo byl dobrou míli odtud.
"Co to může bejt?" hádal Spike.
"Oheň," zabručel Troll. "Cos myslel? Že je to ledovec?"
"Dobrej fór," opáčil Spike.
"Určitě lepší než kousek jistýho chlápka, kterej utek a nechal tři milióny babek za smaragd bandě lidojedů," odsekl Troll.
"Musíš to pořád vomílat? Víš dobře, že bych jim ho nenechal. U toho ohně musej bejt nějaký chlapi. Rád bych věděl, vo koho de."
"Možná domorodci."
"Nebo bílý lovci."
"A jakej je v tom rozdíl?" zeptal se Troll.
"Ukážou nám, kudy jít."
"A řeknou Claytonovi, že sme tady. Ty seš fakt natvrdlej."
"Jak víš, že tam někde je? Možná vo něm nikdy neslyšeli."
"Je všude. Každej ho zná. Říkal, že se doví, jestli podrazíme Stanleyho. Když sem viděl, co dokázal v Kaji, radši se mu vyhnu. Ten chlap je schopnej všeho!"
"Ať de vo cokoli?"
"Seš hlupák!"
"No dobře. Ale hlavně bysme měli zjistit, kdo to rozdělal ten oheň. A kdyby něco, radši vodtud zmizet. Jestli sou to lidi, co Claytona neznaj, mohli by nám ukázat cestu."
"Konečně si řek něco, co má hlavu a patu. Neuškodí, když se pudem podívat, co sou zač."
"Ten oheň může bejt daleko, a..."
"A co?"
"Je tu všude plno lvů."
"Bojíš se?"
"Jasný, že se bojím. I ty se bojíš, i když ses větší cvok, než sem si myslel. Jen cvok se pustí do míst plnejch lvů v noci a bez pušky."
"Vemem s sebou zapálený větve. Říkaj, že lvi lověj radši ve tmě."
"Dobrá, deme."
S hořícími větvemi blížili se k Woodovu táboru. Poté co prozkoumali cestu, zvolili husté křovisko, jež jim poskytovalo dokonalý úkryt.
"Sakra!" ulevil si Spike šeptem. "Podívej, kdo je to!"
"Gonfala!" vydechl Troll.
"A taky Wood a van Eyk."
"K čertu s nima. Kdybysme tak měli tu holku!"
"Co s ní?"
"Co vlastně v tý hlavě máš? Když ji budem mít, mužem použít diamant jako ten starej šaman, nebo jako Clayton. Budem v bezpečí. Nic a nikdo nám neublíží!"
"Dobrá. Tak ji vodvedem."
"Ticho! Poslechnem si, vo čem je řeč."
Hlasy dvou mužů a jedné ženy, kteří spolu usedli k ohni, doléhaly až k nim. Van Eyk právě hovořil o zítřejším lovu.
"Myslím, že Gonfala by měla zůstat v táboře a odpočinout si. Ale pokud bude chtít, můžete jít spolu. Čím víc nás bude, tím větší naděje na úlovek."
"Mohu dělat všechno, co dělají muži," naléhala dívka. "Můžete počítat tři lovce!"
"Ale Gonfalo..."
"Neměj strach, Stanleyi. Nejsem jako ženy, které znáš. Podle toho, cos mi vyprávěl, bych se já bála tam jako ony tady. Zítra půjdu lovit s vámi. Teď půjdu spát. Dobrou noc, Stanleyi. Dobrou noc, Bobe."
"Dobrá, dohodnuto," řekl Wood s úsměvem.

Opar ranní mlhy dosud visel na obloze a zakrýval probouzející se slunce, když trojice lovců opouštěla tábořiště. Zatímco van Eyk si přál prostě lovit, Wood s Gonfalou toužili po tom skolit lva. Již u snídaně padaly sázky, kdo získá vzácnou trofej. Řev krále zvířat zněl pralesem po celou noc.
Sotva opustili ležení, rozdělili se. Van Eyk zamířil přímou cestou na východ, Wood na jih a Gonfala na sever. Každého doprovázel nosič, který měl na starosti pušku. Někteří členové výpravy se vydali za van Eykem a Woodem. Snad věřili, že budou mít při lovu víc štěstí než dívka. A možná se pod ochranou jejich zbraní cítili bezpečněji.
Zpoza skaliska na vrcholku nevelkého kopce, severozápadně od tábořiště, sledovali lovce Spike a Troll. Pod skalou pak čekalo šest mužů jejich družiny. Angličané nespustili Gonfalu a jejího nosiče ani na okamžik z očí. Směr, jímž se dívka ubírala, dával tušit, že v dohledné době mine jejich skrýš. Zároveň však nebylo vyloučeno, že tudy záhy projdou i van Eyk a Wood.

Ten nebyl příliš spokojen. Nelíbilo se mu, že se Gonfala vydala na lov sama, doprovázena toliko domorodým nosičem. Dívka však zarytě odmítala všechny námitky. Trval tedy alespoň na tom, aby nosičem byl nebojácný chlapík a navíc dobrý střelec. Poručil domorodci, aby měl pušku vždy připravenu, a kdyby se Gonfala dostala do nesnází, aby lva skolil sám.
Gonfala však během několika posledních týdnů nabyla ve střelbě značných zkušeností a rozhodně si nevedla špatně. Nebylo tedy proč dělat si starosti. O čem neměl Wood tušení, byl plán dvou spiklenců, kteří dívku sledovali z úkrytu za skaliskem na vrcholku kopce.
Gonfala minula pahorek, prošla návrším a pak sestoupila na planinu, kde zmizela van Eykovi i Woodovi z dohledu. Krajina, v níž se ocitla, byla protkána roklemi, skalami, křovisky a ojedinělými stromy. Pro Spikea a Trolla nebylo těžké ji následovat, aniž by jim hrozilo nebezpečí, že budou objeveni. Drželi se neustále za ní. Gonfala neměla o svých pronásledovatelích nejmenší tušení, a tak pokračovala v cestě za kořistí, míříc stále dál na západ podél hřebene pahorků. Každým krokem se vzdalovala svým dvěma společníkům. Zdálo se jí, jako by všichni lvi tyhle končiny opustili. A pak náhle zaslechla odkudsi zdáli dva výstřely z pušky.
"Někdo měl větší štěstí než my," řekla nosiči. "Myslím, že jsme se vydali nesprávným směrem."
"Ne, sáhibo," zašeptal muž, ukazuje před sebe. "Podívej! Simba!"
Pohlédla směrem, jímž ukazoval. Mezi stvoly pod vysokým stromem spatřila hlavu lva. Jeho žlutozelené oči byly upřeny přímo na ni. Šelma byla asi sto yardů daleko. Ležela skryta v porostu. Jen hlava jí vyčnívala zpoza houštiny a nebyla příliš dobrým terčem. Dívka věděla, že jediným výstřelem by ji sotva přesně zasáhla, a jen by krále zvířat dohnala k zuřivosti a vyprovokovala k útoku.
Postupovala tedy dál, nikoli však přímo, nýbrž oklikou. Lev ji nespouštěl z dohledu. Když se přiblížila asi na padesát yardů, zastavila se, aby zjistila, co šelma udělá. Ta však zůstala klidně ležet. Učinila tedy ještě pár kroků. Lev vycenil tesáky a zavrčel.
Dosáhnuv vrcholku kopce, Spike se rozhlédl kolem. Pokynul svým mužům, aby zůstali stát, a vyzval Trolla, aby zaujal místo vedle něho. Společně pak sledovali dramatickou scénu, jež se odehrávala dole.
"Chtěla bych, aby se zvedl," řekla Gonfala nosiči. Ten zdvihl kámen a mrštil jím po šelmě. Lev zařval a vyskočil na nohy.
"Střílejte, sáhibo!" zvolal domorodec.
Gonfala zaklekla a vystřelila. Lev se vymrštil do výšky, nepřestávaje pronikavě řvát. Byl zasažen, leč nezastavil se. Naopak - řítil se k dívce plnou rychlostí. Gonfala vystřelila znovu, tentokrát však minula cíl. Nato zacílil domorodec a stiskl kohoutek. Nábojnice se zasekla a ozvalo se toliko cvaknutí naprázdno.
Lev byl již téměř u Gonfaly, když se nosič, notně vylekán, dal na útěk. Nevědomky tak zachránil dívce život, neboť sotva dravec spatřil prchajícího muže, instinktivně se vydal za ním. Gonfala potřetí vystřelila. Ač zasažena, šelma dostihla uprchlíka, strhla jej k zemi a zaryla mu své mocné tesáky do hrdla.
Dívka stála jako přimrazená. Lev sebou chvíli zmítal nad kořistí, pak ale klesl přes nešťastníkovo tělo mrtev.
"Štěstí nám přeje," poznamenal Troll. "Máme nejen tu holku, ale i dvě pušky!"
"A žádnýho svědka," dodal Spike. "Deme!"
Pokynul ostatním, aby ho následovali, a vykročil směrem, kde stála Gonfala. Dívka to záhy zjistila, ale zpočátku měla dojem, že jde o přátele. A pak je poznala. Věděla, že to nejsou dobří lidé. Věděla, že uloupili diamant i smaragd, ale nenapadlo ji, že by jí mohli být nebezpeční.
Přišli s úsměvem a přátelským tónem v hlase.
"Měla ste namále," řekl Spike. "Viděli sme to z kopce. Nemohli sme vám pomoct, i kdybysme měli pušky. Bylo to moc daleko."
"Co tu děláte?" divila se dívka.
"Hledáme cestu k železnici," vysvětlil Spike. "Celý tejdny tu bloudíme."
Troll zatím odebíral pušku a střelivo mrtvému nosiči. Spike si se zájmem prohlížel zbraň, již nesla Gonfala.
"Také jdeme na železnici," prozradila dívka. "Můžete se vrátit do našeho tábora a pokračovat s námi."
"To by šlo," přitakal Spike. "Tohle je bezvadná puška. Můžu se podívat?"
Bez rozmýšlení mu zbraň podala. Pak odstoupila k nehybnému tělu domorodce.
"Je mrtvý," konstatovala. "Vaši muži by jej měli odnést do tábora."
"Nepůjdeme do vašeho tábora," překvapil ji Spike.
"Dobrá," pokrčila rameny dívka. "Co mám tedy dělat? Sama ho neunesu."
"Ani vy se nevrátíte."
"Co tím chcete říci?"
"To, co říkám. Prostě se do svýho tábora nevrátíte. Pudete s náma."
"To ne."
"Poslouchejte, ženská," pokračoval Spike. "Nechceme mít s váma potíže. Nechceme vám ublížit. Pudete s náma dobrovolně. Potřebujem vás."
"K čemu?" Její hlas zněl vyrovnaně, leč uvnitř cítila strach.
"Máme Gonfal, ale bez vás je k ničemu."
"K ničemu?"
"Jo, je to tak. Uděláme to jako Mafka, jen co najdem nějaký místo. Budem žít jako králové. A vy budete královna. Dostanete, nač si vzpomenete. Možná se s váma ožením." A usmál se.
"Čerta starýho," oponoval Troll. "Patří mně zrovna jako tobě."
Gonfala se zachvěla. "Nepatřím žádnému z vás. Oba jste hlupáci. Jestli mě odvedete, najdou vás a zabijí. A přijdete o

mě i o drahokam. Máte-li alespoň špetku rozumu, necháte mě jít. Gonfal můžete vzít s sebou do Evropy. Můžete si za něj koupit, co budete chtít."
"Nebylo by snadný se toho kamene zbavit v Evropě," namítl Troll. "Ne, prostě pudete s náma. A dost řečí."
Stopy
Van Eyk skolil svého lva na druhý pokus. Hned nato zaslechl dvě rány, které vystřelila Gonfala. Wood neměl štěstí, a tak se přidal ke svému příteli. Nepřestal myslet na Gonfalinu bezpečnost. Teď, když měl van Eyk svou trofej, navrhl, aby ji poslali do tábora a vydali se za dívkou. Van Eyk svolil, a tak společně zamířili k místu, odkud zazněly výstřely. Dvě hodiny hledali, volajíce dívku jménem a tu a tam vystřelujíce z pušek. Cestou narazili na louku, kde Gonfala ulovila lva. Leželo tu mrtvé tělo nosiče, avšak dívka byla pryč. Protože zem tu byla tvrdá a kamenitá, neobjevili jedinou stopu. Usoudili, že dívka, nemajíc nikoho, kdo by jí pomohl s úlovkem, odešla do tábora sama. Patrně ji minuli, neboť přišla odjinud. Zůstali tedy klidní, a to až do chvíle, kdy vkročili do tábora a zjistili, že tu Gonfala není.
Bylo již pozdě odpoledne, nicméně Wood naléhal, aby pokračovali v pátrání. Rozdělili se na tři skupiny. Sami vedli každý po jedné, držíce se stezky, kudy se Gonfala ráno vydala. Třetí skupina, vedená domorodým předákem, zůstala v táboře, rozdělala oheň a občasnou střelbou z pušek se snažila navést dívku na správný směr, pokud by minula van Eyka či Wooda.
Únosci i dívka pak slyšeli střelbu po celou noc.
Bylo k poledni příštího dne, kdy se oba Američané, vyčerpaní a zdrcení, vrátili zpátky do tábora.
"Obávám se, že to nemá smysl, starý brachu," řekl van Eyk se soucitem v hlase. "Kdyby byla naživu, slyšela by výstřely z pušky a odpověděla by."
"Nemohu věřit, že je mrtvá," bránil se Wood. "Ne, to nemůže být pravda."
Van Eyk zavrtěl hlavou. "Vím, že to není snadné, ale musíš se s tím vyrovnat. V téhle krajině, plné lvů, je sotva ještě naživu."
"Měla přece dvě pušky," upozornil Wood. "Viděl jsi, že poté co byl nosič zabit, vzala jeho pušku a střelivo. Kdyby ji napadl lev, vypálila by na něj nejméně jednou. A my jsme žádný výstřel neslyšeli."
"Mohl zaútočit nečekaně," namítl van Eyk "Za tmy, než si to stačila uvědomit. Víš, jak lvi útočí. Nejsi-li připraven, trvá to okamžik."
Wood přikývl. "Ano, vím," řekl. "Je mi jasné, že máš pravdu, ale nemohu se vzdát. Ještě ne."
"Rozumím ti, Stane," uklidňoval jej van Eyk. "Mám v úmyslu se vrátit. Kdybych měl pocit, že je alespoň nepatrná naděje, zůstal bych. Ale vím, že je to nesmysl. Měl bys jít se mnou a snažit se na všechno co nejdřív zapomenout. Tady se ti to stěží podaří."
"Nemůžu. Klidně jdi. Já zůstanu."
"Ale co tu budeš dělat sám?"
"Nebudu sám. Vrátím se a vyhledám Tarzana. Pomůže mi. Jestli existuje někdo, kdo ji dokáže najít, nebo alespoň zjistit, jak zemřela, pak je to on."

Celých deset dní opouštěl Wood každé ráno tábor, aby pátral po ztracené Gonfale, a vracel se s nepořízenou, unaven a zklamán. Místo aby se vydal za Tarzanem, vyslal běžce s dopisem.
Den co den prohledával okolí v neochvějné víře, že Gonfala nezahynula. Nenašel jedinou stopu po lidské oběti lvího útoku, jediný útržek oděvu, jedinou nábojnici. Zato objevil spoustu mrtvých zvířat - zebru, antilopu, i drobné šelmy. A ještě něco, co jej utvrdilo v přesvědčení, že Gonfala žije - tábor na severní straně, nedaleko od jeho ležení. Když se ráno onoho osudného dne vydala dívka na lov, musela tudy projít! Kdo tu však tábořil, nevěděl. Předpokládal, že půjde o domorodce. Nikde žádná známka po běloších - žádné prázdné plechovky, odložené svršky či stopy po vztyčeném stanu.
Možná že Gonfalin osud byl ještě horší než milosrdná smrt ve spárech krále zvířat. Ta myšlenka v Američanovi vyvolávala stavy naprostého zoufalství a zároveň touhu po pomstě. Ale komu se vlastně pomstít?
S těmito pocity ulehl. Nepřestával si v duchu vyčítat, že tenkrát dovolil Gonfale odejít bez řádného doprovodu. Jak dlouho se to již zdálo! A jak nekonečné utrpení od té chvíle zakoušel!
Náhle se u vchodu do jeho stanu objevila mohutná postava. Wood zbystřil zrak.
"Tarzan!!!" zvolal. "Proboha, už jsem myslel, že nikdy nepřijdete!"
"Vyrazil jsem hned, jak jsem dostal váš dopis," ujistil jej pán džungle. "Jistě jste zatím hledal. Našel jste něco?"
Wood vypověděl, že nenalezl jediný důkaz, že by Gonfala padla za oběť lvům, zato však objevil cizí tábořiště.
"To je zajímavé," řekl Tarzan. "Dnes je již pozdě se tam vydat. Zítra ho prohledám."
Nazítří ráno se oba muži odebrali na místo. Tarzan pečlivě prozkoumal okolí. Jeho zkušenost a dokonale vycvičené smysly mu odhalovaly skutečnosti, jež by zůstaly normálnímu smrtelníku utajeny. Leccos napověděla ohořelá polena na ohništi a udusaná tráva.
"Byl to nevelký tábor," pravil. "Asi deset až dvanáct mužů. Měli málo potravin i nákladu. Byli mezi nimi dva běloši. Neměli pušky. Ačkoli jsou zdejší končiny plné zvěře, jejich jídlo bylo skromné. Jedli divočáka, kterého zabil domorodec. Zůstaly tu nějaké kosti zbavené morku - to svědčí o černoších. Jiné kosti jsou netknuté - to naopak svědčí o bílých mužích."
"Jak víte, že měli náklad?" zeptal se Wood, který si nedovedl představit víc, než že tu někdo byl, rozdělal oheň a najedl se.
"Když se podíváte pozorně, poznáte, kde leželi. Bylo to před několika dny. Otisky jsou nepatrné, ale jsou tu. Tráva je zválená a jsou na ní stopy provazů, jimiž měli zavazadla připoutaná k sobě."
"Nic nevidím," přiznal Wood.

Tarzan se usmál. "Teď zjistíme, kudy šli," řekl. "Pach tolika mužů bude dost silný."
Vyrazili severním směrem. Právě tudy je vedly pronikavé výpary. Náhle je přehlušil pach pasoucího se stáda. Tarzan se tedy vydal po stopě zpět. Nakonec dospěl k místu, kde leželo mrtvé tělo lva a domorodého nosiče.
"Zdá se, že jste měl pravdu," řekl Woodovi. "Gonfalu unesli bílí lovci."
"Bylo to před jedenácti dny," dodal Wood. "A my nevíme, kde jsou teď, ani co s ní udělali. Nesmíme ztrácet čas. Musíme dál."
"Oba dva ne," namítl syn divočiny. "Vy se vrátíte do svého tábora. Pokud Gonfalu nenajdu a budu potřebovat pomoc, pošlu běžce a vy přijdete s Wazirii."
"Nemohu s vámi?" naléhal Wood.
"Sám budu mnohem rychlejší. Udělejte, jak říkám. To je vše."
Ano, bylo to vše. Wood tu stál a díval se, jak mu bílý obr za návrším mizí z dohledu. Pak se otočil a zamířil zpátky do tábora. Věděl, že Tarzan rozhodl správně.
Dva dny putoval syn divočiny stezkou dál na sever. Stopu však záhy smyl nečekaný déšť. Pán džungle byl nyní na území Bantangů, bojovného kmene kanibalů a odvěkých nepřátel Waziriů. Právě jim mohli Gonfalini únosci padnout do rukou. Nebyli dostatečně vyzbrojeni a bylo jich málo. Proto bylo třeba dostat se do vesnice a zjistit, zda jsou v ní bílí zajatci. Syn divočiny však nevěděl, kde osada kanibalů leží.
Cestu na sever přetínal hřeben nízkých pahorků. Právě tam nasměroval Tarzan nyní své kroky. Když vyšplhal nahoru, uviděl na západní straně doliny lidská obydlí. Rozkládalo se tu několik domorodých sídlišť s doškovými chatrčemi, obehnanými kolovou ohradou. Údolí, v němž vesnice ležely, bylo porostlé stromy a ze západní strany přecházelo v souvislý pás lesa. Tvořilo malebný obraz, skrývající za zdánlivým klidem a mírem napětí a divokost. Půvab podobných míst byl pro syna divočiny jedním z trvalých zdrojů radosti ze života. Vždy, když uvažoval o smrti, jež musí jednou přijít, cítil lítost, že již nikdy nespatří hory, údolí a lesy své milované Afriky. Proto tak silně vnímal krásu kolem sebe.
Věděl, že osada ležící uprostřed kotliny musí být vesnicí Bantangů. Temná noc rozprostřela svůj černý rubáš po pralese a domorodých sídlištích, ukrývajíc je tak před ostatním světem. Pán džungle vstal a protáhl se. Svými pohyby připomínal lva. A pak zamířil dolů do údolí k vesnici kanibalů. Místo bylo ozářeno toliko matným světlem táborových ohňů.
Z kopců se ozval řev krále zvířat. Také on sbíhal do doliny, kde domorodci naháněli svá stáda do dřevěných ohrad. Syn divočiny se zastavil a zvedl tvář k nebesům. Z hrdla se mu vydral pronikavý skřek opího samce, znamenající výzvu. Divoši v osadě strnuli, hledíce tázavě jeden na druhého a třesouce se hrůzou. Bojovníci se chopili zbraní a ženy stiskly děti v náručí. "Démon," zašeptal kdosi.
"Už jsem jednou něco takového slyšel," řekl náčelník. "Je to křik boha Waziriů."
"Proč přichází?" děsil se bojovník. "Od našich nájezdů do země Waziri uplynulo mnoho dešťů!"
"Ne, není to on," opravil se náčelník. "Je to jiný démon. Když jsem byl chlapec, dostal jsem se s kmenem na té straně, kam slunce chodí spát, k hlubokému lesu, kde přebývali zarostlí lidé, co žijí na stromech. Vydávali také takové zvuky. Zvuky, při kterých se ježí kůže a stydne krev. Byli jsme dlouho na cestách. Když jsme opouštěli vesnici, právě končilo období dešťů. Byl jsem velký bojovník. Zabil jsem spoustu nepřátel. Snědl jsem jejich srdce. Byl jsem velmi statečný."
Nikdo mu nevěnoval valnou pozornost, on toho však nedbal a vyprávěl dál. Vesničany teď spíše zajímalo, zda neuslyší další zvuky, jež by jim prozradily, že se blíží nepřítel.
Tarzan zatím dorazil k palisádě. Větve jednoho z pralesních velikánů, rostoucích uvnitř, tu přesahovaly přes její okraj. Tarzan přistoupil blíž, aby hradbu prozkoumal. Otvory mezi kůly sledoval domorodce. Zdálo se, že se uklidnili, neboť výstražný skřek se už neozval. Ženy se dál věnovaly vaření a muži užívali výsady pánů tvorstva - nedělali nic.
Tarzan měl v úmyslu vyskočit na ohradu a odtud na strom, zároveň však nechtěl upoutat pozornost Bantangů. Protože ohrada byla vetchá a zpuchřelá, sotva by se mu to podařilo za naprostého ticha v době večeře. Nezbylo než čekat. Jistě se naskytne příležitost později!
S trpělivostí divoké šelmy, pozorující oběť, vyčkával syn divočiny příhodný okamžik. Dokázal setrvat na jednom místě celé hodiny. Čas pro něho nic neznamenal. Ani příchod mezi civilizované lidi z něj neučinil jeho otroka.
Nic, nač viděl mezi chatrčemi, nenasvědčovalo tomu, že by Bantangové měli bílé zajatce. Tarzan však věděl, že pokud tomu tak je, budou uvězněni v některé z chatrčí. Dříve než vstoupí do osady, měl by právě tohle vědět!
Večeře skončila a černochy počala přemáhat ospalost. Ticho africké noci narušil jen tu a tam řev lva-lovce, zvuk natolik důvěrný, že ač byl stále blíž, nevzrušoval ani domorodce, ani jejich hosta. Uplynula hodina. Lev přestal řvát. Zřejmě dostihl svou kořist a nyní tiše hoduje. Ledva černochům otrnulo, ebenový bojovník svolal hráče na primitivní nástroje a započal divý tanec.
To byla chvíle, na niž syn divočiny čekal. Za ryku bubnů a hlaholu tanečníků vyšplhal na palisádu a odtud do koruny stromu nad ní. Z jedné z větví sledoval dění v osadě. Viděl náčelníkovu chýši i samotného náčelníka. Starý muž seděl na stolci a pozoroval ďábelský rej. U nohou mu leželo cosi třpytivého, co Tarzana okamžitě zaujalo - byl to velký smaragd Zuli.
Teď již nebylo pochyb! Bantangové měli jeden z drahokamů - a to znamenalo, že Spike a Troll nebudou daleko! Ano, byli to oni, kdo unesl Gonfalu! Ale jsou vůbec ve vesnici Bantangů? Bylo proč o tom pochybovat. Nic nenasvědčovalo tomu, že v osadě jsou běloši. Ale syn divočiny to potřeboval věděti A tak trpělivě čekal. Právě trpělivost byla vlastností, jíž se naučil od těch, s nimiž v pralese vyrůstal.
Noc zvolna plynula. Konečně se tanečníci unavili a ulice se vylidnila. Z chatrčí se záhy počalo ozývat klidné oddychování spáčů. Tu a tam zazněl nářek některého z děcek. A kdesi za ohradou zavrčel lev. Syn divočiny se tichounce vkradl do ztichlé ulice. Jako stín plížil se podél příbytků. Jeho citlivé nozdry a bystré oči byly mu neomylným kompasem. Nikdo jej neviděl ani neslyšel. Dokonce ani klímající pes by se v té chvíli nevzbudil!

Tarzan zamířil k náčelníkově chatrči. Na udusané zemi před ní, jako bezcenný odpadek, ležel velký smaragd Zuli. Jeho zelené světlo se odráželo od bronzově opáleného těla pána džungle, a také příbytek náčelníkův tonul v zelenavém odstínu.
Syn divočiny se na okamžik zastavil a naslouchal. Pak překročil práh a vešel dovnitř. Slyšel, jak spáči nerušeně oddychují. Byly tu ženy, děti - a byl tu toké jeden muž. Tím mužem byl náčelník. Tarzan zamířil rovnou k němu. Poklekl a prsty lehce sevřel starci hrdlo.
"Buď zticha!" poručil šeptem. "Chceš-li zůstat naživu!"
"Kdo jsi?!" zeptal se náčelník. "A co po mně chceš?"
"Jsem démon," řekl Tarzan. "Kde jsou bílí muži a bílá žena?"
"Není tu žádná bílá žena," bránil se náčelník.
"Nelži! Viděl jsem zelený kámen!"
"Dva bílí muži ho po sobě zanechali, když utíkali," vysvětloval náčelník. "Ale žádná bílá žena s nimi nebyla! Od té doby slunce vstalo tolikrát, kolik mám prstů na rukou i nohou."
"Proč utekli?" pokračoval Tarzan ve výslechu.
"Byli jsme v jejich táboře. Napadl nás Simba. Bílí muži uprchli a nechali na místě zelený kámen."
Náhle procitla jedna z žen. "Kdo to mluví?" otázala se.
"Řekni jí, aby byla zticha!" nařídil starci Tarzan.
"Mlč!" okřikl ženu stařec, dbalý příkazu. "Jestli nechceš zemřít! Je to démon!"
Žena udusila výkřik a znovu ulehla, bořic tvář do rákosu, jenž pokrýval lůžko.
"Kudy ti muži šli?" ptal se dál Tarzan.
"Přišli ze severu. A pak se vydali na západ. Nepronásledovali jsme je. Lev zabil dva mé muže a ostatní vylekal."
"Bylo jich hodně?"
"Jenom šest. Byla to malá safari. Měli málo jídla a neměli pušky. Byli slabí."
Jeho hlas zněl opovržlivě. "Řekl jsem ti všechno, co vím. Neublížil jsem ani bílým mužům, ani jejich safari. Teď odejdi. Víc nevím."
"Ukradl jsi jim zelený kámen," upozornil Tarzan.
"Ne. Báli se a utekli. Zapomněli ho. Ale bílý kámen vzali s sebou."
"Bílý kámen?"
"Ano. Jeden ho držel v ruce a řekl nám: ‚Odložte zbraně a odejděte!' Říkal, že kámen je kouzelný a že zabije každého, kdo neuposlechne. Ale zůstali jsme a nic se nám nestalo."
Tarzan se usmál. "Neprošla vaší vesnicí bílá žena? Jestli lžeš, vrátím se a zabiji tě!"
"Nikdy jsem neviděl bílou ženu," opáčil náčelník. "Kdyby tudy prošla, věděl bych to."
Tarzan opustil chýši stejně tiše, jak přišel. Zelený kámen vzal s sebou. Znovu se vyhoupl na strom, jehož větve přesahovaly přes ohradu.
Náčelník vydechl úlevou, když se démon vzdálil. Byl propocený od hlavy k patě.
Tarzanovy citlivé nozdry zachytily pach Numy, lva. Syn divočiny věděl, že velká kočka se potuluje kdesi nedaleko osady. Nechtěl hladovou šelmu vyplašit ani se s ní střetnout. A tak se uvelebil v koruně a čekal, dokud Numa neodtáhne.
Tantor
Den za dnem trmáceli se dva muži a jedna žena dál na sever. Spike s Trollem zvolili značnou okliku, aby se vyhnuli území Bantangů. Ačkoliv měli drahokam, chyběla jim odvaha jej vyzkoušet. Gonfala teď byla v bezpečí. Pojišťovala ho žárlivost jejích průvodců. Ani na okamžik ji jeden nenechal s druhým o samotě. Báli se, že jeden druhého zabije. Vědoma si toho, chovala se Gonfala k oběma stejně.
Jeden z průvodců nesl velký diamant. Žádný z Angličanů se jej nemohl dotknout, aniž by ihned nevyvolal podezření druhého. Protože teď byla Gonfala s nimi, měli strach, že jeden využije jejího magického spojení s kamenem, aby se druhého zbavil.
Spike se snažil najít místo, které před lety navštívil se svou výpravou.
"Je to ráj na zemi," vysvětloval Gonfale. "A všude je plno zvířat! Tam bysme žili jako králové! Domorodci sou tam mírumilovný a není jich tam moc. Snadno bysme je ovládli - s váma a Gonfalem!"
"Nevím, přinese-li vám ten kámen něco dobrého," pochybovala dívka.
"Proč ne?" vmísil se Troll.
"Není vám k ničemu. Člověk musí mít vnitřní sílu, aby se s ním mohl spojit."
"Vy ji máte?!" dychtil Spike.
"Mohla jsem jí využít, ale jen do té doby, než mi v tom Mafka zabránil. Jeho myšlenky byly silnější než moje. Od chvíle, kdy zemřel, jsem se o nic podobného nepokusila."
"Ale myslíte, že byste to dokázala?" V Spikeově hlase byla dychtivost i strach. Hodně na sílu drahokamu spoléhal. Spřádal plány o tom, jak dokáže s jeho pomocí ovládat jiné. Zároveň jím však zmítaly pochyby. A nedaly mu spát.
"Myslím, že bych to dokázala," potvrdila Gonfala. "Ale neudělám to, dokud si nebudu naprosto jistá, že mi ani jeden z vás nechce ublížit."
"Na to bych nikdy nepomyslel," dušoval se Spike.
"Ani já ne. Ale jemu bych moc nevěřil," dodal Troll.
Spike učinil výhružný krok a zaťal pěsti.
"Ty mizero," zavrčel. "Myslíš, že máš navrch, ale s tím je konec. Zakroutím ti krkem, a to hned!"
Troll uskočil a chopil se pušky.

"Poď blíž a já ti ukážu!" zahrozil a namířil hlavní proti svému kumpánovi.
"Radši to nedělej," napomenul jej Spike. "Cestou budeš potřebovat každýho! Sám s těmahle šesti černejma neprojdeš!"
"Ani ty ne!" zavrčel Troll.
"Nech toho, není to k ničemu," ustoupil Spike.
"Nedostane mě žádný z vás," ujistila oba muže Gonfala. "Odvedli jste mě mým přátelům. Jednoho dne vás najdou. Bylo by pro vás lepší mě neobtěžovat. Stanley Wood se nikdy nevzdá, dokud mě nevysvobodí. A jestli řekne Tarzanovi, že jste mě odvedli, můžete si být jisti, že vás objeví a potrestá!"
"Tarzan!" zvolal Spike. "Co ten s tím má společnýho?"
"Vy víte, kdo to je?"
"Jo. Každej vo něm slyšel. Ale já ho nikdy neviděl. Myslel sem, že si ho vymysleli. Co vo něm víte? Viděla ste ho?"
"Ano, a vy také."
"My? Ne!" oponoval Troll.
"Vzpomínáte na Claytona?" připomněla dívka.
"Jasně, že si pamatuju Claytona. Ten chlap měl páru za dva. Chcete snad říct, že..."
"Ano. Clayton je Tarzan."
Troll vypadal vyděšeně, Spike zaklel a zachvěl se.
"A co?" vzpamatoval se. "Stejně nás nenajde. Neví, kam deme. A i kdyby, proti Gonfalu je bezmocnej. Můžem s ním udělat, co budem chtít."
"Jasný. Mužem ho zlikvidovat!" dodal Troll, lusknuv prsty.
"To nemůžete," řekla Gonfala.
"Jak to, že ne?"
"Protože vám to nedovolím. Beze mě s Gonfalem nic nezmůžete. A když Stanley a Tarzan přijdou, pomohu jim. Uvidíte! S Gonfalem mohu odstranit já vás!!!"
Muži se podívali jeden na druhého. Spike vyzval Trolla, aby ho následoval, a poodešel několik kroků. Když byli Gonfale z doslechu, zastavil se.
"Poslouchej," zašeptal. "Ta ženská nás má v hrsti. Jakmile se dotkne kamene, sme bezmocný."
"Vypadá to, že Gonfal nám vopravdu nepřinese nic dobrýho," opáčil Troll. "Bez ní s ním nic nesvedem. Když ji k němu pustíme, zbaví se nás. Co budem dělat?"
"Musíme si dát pozor, aby se k němu nedostala. Poneseme ho my. Černocha by mohla přemluvit, aby jí ho dal, až to nebudem vědět. Jestli chceš, můžeš ho nést sám."
"To říkám pořád," potvrdil Troll.
"Teď je všechno jinak," pokračoval Spike. "Žádnej z nás s ním neumí zacházet. Žádnéj nesmí dovolit, aby se ho jen dotkla. Takže sme v bezpečí tak dlouho, jak dlouho ho bude mít některej z nás."
"Ale k čemu nám vlastně je?"
"Počkej, až vodtud budem venku, pak ti řeknu, co s ním. Tý ženský musíme říct, že buď udělá, co chceme, nebo ji vodděláme. Udělá to! I kdyby nás zabila, nenajde vodtud cestu. Takže by jí to bylo stejně k ničemu."
Troll pokrčil rameny. "Možná nás zabije tak jako tak."
"S tím teď nic nenaděláme," shrnul Spike. "Deme! Hej, vy černý kůže! Hej, Gonfalo! Mužem vyrazit! Za hodinu je slunce na vobloze!"

Zatímco opouštěli tábor, daleko na sever od Tarzana, syn divočiny dorazil na kraj lesa, lemujícího údolí Bantangů. Rozhlédl se, hledaje vhodné místo. Ostrým hrotem svého kopí zkypřil zeminu uprostřed trojúhelníku vymezeného třemi stromy. Pak rukama vyhloubil jámu, asi jednu stopu hlubokou, a vložil do ní velký smaragd. Nakonec díru zahrabal a pokryl popadaným listím a větvemi, tak aby nikdo tajnou skrýš neobjevil. Do stromu ve vzdálenosti několika stop od těch, které tvořily trojúhelník, pak vryl nožem značku. Jen on teď dokázal najít tohle místo. Pokud se nevrátí, vzácná relikvie tu zůstane ukryta do skonání věků.
Protože bouře zahladila veškeré stopy, pokusil se Tarzan alespoň odhadnout, co mají oba muži v úmyslu. Teď již nepochyboval, že jde o dívčiny únosce. Věděl, že znají tajuplné účinky Gonfalu, ale že je sami nebudou schopni vyvolat. Náčelník Bantangů mu prozradil, že všechny podobné pokusy selhaly. Ale ať už našli Gonfalu náhodou, či ji unesli násilím, jistě doufají, že jim pomůže sílu kamene spoutat. Kde ji však budou chtít využít? Nejspíše v zemi Kaji! Právě tady jim nebude hrozit nebezpečí, že budou odhaleni. A pak - lidé z Kaji jsou na moc diamantu zvyklí a ochotně se jí podvolí.
A tak se syn divočiny vydal dál na sever, zvoliv stezku, po níž se měli ubírat Spike s Trollem. Dva dny byl na cestě, leč po těch, které hledal, nebylo nikde ani stopy. Lovil, odpočíval, a vždy se znovu vydával na pochod, zdolávaje lesy i pláně.
Když procházel pásem pralesa podél hřebene pahorků, posetých bambusy, zaslechl zvuk, jenž jej přiměl zastavit a naslouchat. Několikrát se opakoval. Bylo to slabé sloní troubení. Syn divočiny okamžitě odbočil ze stezky a vnořil se do bambusové houštiny. Postupoval po větru. Proto musel opsat široký kruh, než narazil na pronikavý pach. Zdálo se, že kromě slona je tu ještě někdo jiný. Záhy bylo cítit i výpary Danga, hyeny. A pak se ozval šílený smích mrchožravé šelmy, následovaný opětovným sloním zatroubením. Tantor byl v nesnázích a syn divočiny spěchal, aby zjistil, co je jejich příčinou.
Jeho přátelství s Tantorem trvalo od nepaměti. Možná že tohohle slona nikdy neviděl, ale byl to prostě slon, a to stačilo. Přátelské pouto jej vázalo ke všem, kdo nosili toto jméno.
Když dorazil blíž, počal se pohybovat opatrněji - jako šelma, která cítí, že by mohla padnout do pasti. Obyvatelé

džungle často vděčí obezřetnosti za život. Syn divočiny se přiblížil k bambusovému houští, odkud dobře viděl. Konečně zahlédl Tantorův hřbet, vyčnívající z jámy. Kolem pobíhal pár skučících a štěkajících hyen a nad lesem kroužil Ska, sup. Tarzan věděl, že Tantorovi hrozí nebezpečí.
Prodral se mezi bambusy a ocitl se na nevelké mýtině, kterou tu vytvořili domorodci a která pokračovala dál stezkou. V té chvíli hyeny přestaly slonu věnovat pozornost a upřely ji na syna divočiny. Když se přiblížil, ustoupily, nepřestávajíce vrčet. Tarzan je minul bez povšimnutí - věděl, že Dango útočí toliko na bezbrannou kořist.
Přistoupil k jámě. Tantor jej spatřil a zatroubil. Svraštělá kůže mu visela na pohublém těle jako cáry. Jistě byl dlouho bez potravy a vody!
Spadl do jámy, kterou tu divoši nastražili a pak zřejmě opustili tyto končiny. Tarzan k němu promluvil řečí obyvatel džungle. Tantor pochopil, že bílý obr přichází na pomoc.
Syn divočiny utrhl několik bambusových výhonků a shodil je dolů. Slon se do nich hned pustil. Voda, obsažená ve stvolech, jej osvěžila a posílila. Vyprahlé tělo ji potřebovalo víc než potravu. Poté Tarzan počal kopím a dýkou vytvářet kolem pralesního herkula jakousi rampu, po níž by zvíře mohlo vylézt do bezpečí. Byla to práce na celé hodiny. Tarzan s ní byl hotov až následujícího dne.
Konečně počalo zvíře zvolna stoupat z pasti. Byl to mohutný samec, jeden z největších, jaké kdy Tarzan viděl. Jeden kel měl tmavší než druhý, takže jej ve stádu nebylo těžké rozeznat.
Sotva se vydrápal z jámy, zvedl Tantor chobot a posadil si svého zachránce na hřbet. A pak se společně vydali na cestu, ubírajíce se sloní stezkou k nejbližšímu napajedlu.

Dny míjely. Wood, čekající na Tarzanově farmě, byl stále neklidnější, neboť o jeho hostiteli nepřicházely žádné zprávy. Naléhal na Muvira, náčelníka Waziriů, aby mu dal s sebou několik mužů. Rozhodl se pátrat po ztracené dívce sám. Waziri nakonec svolil, a Američan se s několika bojovníky vydal na cestu.
Pátrat začal v místech, kde ho Tarzan opustil a kde dosud ležela kostra lva, kterého skolila Gonfala. Věděl jen, že ti, jež hledá, odtud vyrazili severním směrem. Zdálo se, že pátrání bude úmorné a možná i bezvýsledné. Ale alespoň znamenalo nesedět s rukama v klíně.
Když se blížili k území Bantangů, Waziriové, znalí jejich povahy a zvyků, přiměli Američana udělat okliku a raději se jim vyhnout. A náhoda tomu chtěla, že zvolili tutéž cestu, jakou se z téhož důvodu dali i Spike a Troll.
Po necelém týdnu se jim konečně dostalo přesvědčivého důkazu, že zvolili správný směr. V osadě spřátelených domorodců se dověděli, že výprava, v níž byli dva bílí muži a jedna bílá žena, tu přenocovala. Náčelník jim poskytl průvodce do další vesnice na severu.
Wood byl šťasten. Gonfala žije a je v pořádku! Z toho, co vyprávěli vesničané, nic nenasvědčovalo opaku.

Úsilí pána džungle být co nejdříve u cíle bylo zmařeno silným deštěm, a tak se stalo, že na rozdíl od Wooda se vydal po nesprávné cestě. Právě díky podobným rozmarům Osudu bývají životy v sázce a lidé umírají...
Cizinci
Spike a Troll rozmlouvali s náčelníkem jednoho z kmenů na severu. Dostali se sem díky doprovodu domorodých nosičů. Dosud jim přálo štěstí, teď se však zdálo, že je u konce. Snažili se přesvědčit starého náčelníka, aby jim na cestu dál poskytl své průvodce.
"Žádné další muže," řekl stařec. Neměl tyhle bělochy rád. Cítil k nim opovržení, neboť jejich safari byla chudá a chatrně vyzbrojená - příliš chatrně vyzbrojená na to, aby od ní cokoli získal. Cizinci neměli víc než dvě pušky - a dívku. Právě na ni myslel. A také na černého sultána na východě, kterému by ji mohl prodat. Záhy však tuhle myšlenku zavrhl. Nechtěl se dostat s bělochy do sporu. Jednou přišli do jeho osady bílí vojáci a potrestali jej za to, že odmítl pomoci bílým lovcům. Od té doby se moci bělochů bál.
"Co je dál na severu?" zeptal se Spike.
"Hory."
"Mohlo by to bejt místo, kde leží mý údolí," řekl Spike Trollovi. "Taky bylo vobklopený horama."
Snažil se náčelníkovi vysvětlit, co hledá. Ten nasadil potměšilý výraz. Chtěl se bělochů zbavit, a teď k tomu měl příležitost.
"Znám to údolí," potvrdil. "Zítra vám dám doprovod."
"Snad to bude to pravý," poznamenal Spike, usedaje vedle Gonfaly. Dívka se na nic nevyptávala, Spike se však přesto pustil do vysvětlování.
"Nebude trvat dlouho," řekl, "a budeme v bezpečí v mým údolí."
"Nebudete v bezpečí," opravila jej Gonfala. "Tarzan a Stanley Wood brzy přijdou."
"Nikdy nás nenajdou."
"Vesničané je povedou od osady k osadě, tak jako vás," ujistila jej. "Bude snadné držet se vaší stopy."
"Jo. Dokážou jít jen tam, kam je černý zavedou."
"Někde budeme muset zastavit, a tam vás objeví."
"Nezastavíme," opáčil Spike. "Pro zbytek cesty už nebudeme průvodce potřebovat. Řeknu jim, že se vracíme na pobřeží, ale pudeme na západ. Tam nás nenajdou."
"Tarzan a Stanley Wood vás najdoul"
"Přestaňte vo tom svým Tarzanovi a Woodovi! Nemůžu to poslouchat! Dete mi s tím na nervy!"
Troll dívku sledoval zpod přivřených víček. Celý den toho mnoho nenamluvil, jen se na ni díval. Sotva však zachytila jeho pohled, otočil se.
Toho dne brzy ulehli. Gonfala byla v chatrči sama, oba muži pak obývali příbytek společně. Únava a plné žaludky záhy

vykonaly své. Měli dost masa i zeleniny a kukuřice, které domorodcům vyměnili za úlovek.
Gonfala a Spike usnuli okamžitě. Ne tak Troll. Zůstal dlouho vzhůru a přemýšlel. Slyšel, jak jeho kumpán zhluboka dýchá. Bylo jasné, že tvrdě spí. Slyšel zvuky z vesnice. Ty postupně utichaly a také domorodci se odebrali na lůžka.
Jak snadné by teď bylo zbavit se svého soka! Ale Troll se bál. Bál se Spikea, i když spal. Nenáviděl ho stále víc - ale nebyla to pouhá nenávist, co jej nutkalo Spikea zabít. Měl nádherné sny o krásné ženě a bohatství. A Spike stál v cestě jejich naplnění.
Chtělo to jen odvahu. Ne, ještě ho nezabije!
"Později," uvažoval nahlas.
Přikradl se ke dveřím a vyhlédl z chatrče. Všude bylo hrobové ticho. Mrtvé a skličující. Vládlo noční temnotou na míle daleko.
Ledva Troll vyšel z příbytku, převrátil nádobu na vaření. Hluk, který tím způsobil, jej na smrt vylekal. Taje dech, zůstal stát a čekal.
Spike, vyrušen, leč nikoli probuzen, se pohnul a otočil na bok. Troll nic neslyšel, a tak se po chvíli uklidnil. Tiše vykročil k dívčině chatrči.
Gonfala byla vzhůru. Ležela na loži a vytřeštěnými zraky zírala do tmy za dveřmi. Slyšela blížící se kroky. Týdny nervového vypětí, kdy musela být neustále ve střehu, způsobily, že nyní viděla nebezpečí ve všem. Někdo se blíží! A proč by se k ní kradl noční tmou, kdyby neměl zlé úmysly?
Přikrčila se a čekala. Nervy měla napjaté k prasknutí. Skoro ani nedýchala. Ať to byl kdokoli, byl stále blíž. A pak se v otvoru, tvořícím vchod, objevil černý stín. Zvíře nebo člověk se plíží dovnitř po čtyřech!
"Kdo jste?" vyjekla hrůzou.
"Tiše! To jsem já. Nedělejte hluk! Chci s vámi mluvit!" uklidňoval ji Troll.
Poznala jej po hlase, ale to ji strachu nezbavilo. Muž se nyní kradl přímo k ní. Slyšela jeho dech.
"Odejděte," řekla. "Můžeme si promluvit zítra."
"Poslouchejte!" pokračoval. "Určitě nechcete jít do nějakého neznámého údolí a zůstat tak se Spikem a bandou černochů, nemám pravdu? Až nás tam zavede, zabije mě a vás si nechá pro sebe. Znám ho. Je to krysa. Když na mě budete milá, pomůžu vám vodtud. Vemem diamant. Odjedem do Evropy a usadíme se v Paříži."
"Nepojedu s vámi nikam! Jděte pryč! Odejděte, nebo zavolám Spikea!"
"Jestli ceknete, zakroutím vám krkem!" změnil Troll tón. "Budete na mě milá, ať chcete, nebo ne!" A vztáhl k dívce ruku, snaže se jí sevřít hrdlo. Ještě dříve však stačila vykřiknout Spikeovo jméno. Troll ji stiskl, leč narazil na odpor. Udeřila jej do tváře a pak se mu pokusila vytrhnout.
Spike, probuzen výkřikem, vstal.
"Trolle!" zvolal. "Slyšíš? Hej, slyšels něco?"
Nedostalo se mu odpovědi. "Trolle!!!" opakoval.
Zvedl se a přiskočil k lůžku svého kumpána. Byl pryč. Okamžitě pojal podezření. Tušil, co se děje. Několika skoky byl v Gonfalině chatrči. Sotva se protáhl dovnitř, Troll jej přivítal několika nadávkami a zlostným zavrčením. Muži popadli jeden druhého a pustili se do rvačky - váleli se po podlaze a bili do sebe hlava nehlava. Tu a tam některý z nich vykřikl bolestí.
Gonfala se schoulila u stěny, strachy bez sebe. Byli jí stále blíž. Dívka se připlížila ke vchodu. Zdálo se, že muži o ní nevědí. Využila tedy první příležitosti. Když byla venku, vydechla úlevou, ale věděla, že ještě nemá vyhráno. Co když jeden zabil druhého? Viděla, jak se k její chatrči počínají sbíhat vyplašení domorodci. Vyběhla jim v ústrety, prosíc, aby zasáhli.
Mezi muži byl i náčelník. Velmi se zlobil, neboť byl vyrušen ze spánku. Nařídil několika bojovníkům, aby rváče od sebe odtrhli. Muži chvíli váhali, ale pak vstoupili do chýše. V příštím okamžiku ryk bitky ustal. A pak se objevil Spike.
Gonfala se bála nejhoršího. Ze Spikea měla ještě větší strach než z Trolla. I když byli oba hrubí a bezcitní, Troll nebyl tak odvážný a divoký jako Spike. Mohla jej snáze oklamat. Spike byl mnohem nebezpečnější.
Nemyslela teď na nic jiného, než jak odtud uprchnout. Spike byl sám schopen všeho! Vyběhla na druhý konec osady a skryla se mezi chatrče. Každou chvíli čekala, že se Spike rozběhne za ní. Ale ten si ani nevšiml, že opustila chýši. Domnívaje se, že zůstala s mrtvým Trollem, odebral se do svého příbytku, aby si ošetřil rány.
Troll však nebyl mrtev. Ráno jej Spike našel ležet na ulici. Ač notně zakrvácen, neutrpěl žádné těžké zranění. Sotva se k němu Spike přiblížil, vytřeštil oči.
"Co se stalo?!" nechápal.
"Přejel tě náklaďák," odsekl Spjke.
"Náklaďák?!" opakoval Troll. "Žádnej sem neviděl!"
"Měli bysme se najíst a vyrazit," řekl Spike. Byl neklidný a v Trollově přítomnosti celý nesvůj. Něco jiného je chtít zabít člověka, a něco jiného to udělat.
Gonfala vyhlédla zpoza chatrče, za níž se skrývala, a když spatřila oba muže, vydechla úlevou. Troll byl naživu! Nezůstane tedy sama se Spikem! Vyšla ze skrýše a zamířila k nim. Troll na ni zíral, jako by ji viděl poprvé.
"Kdo je ta ženská?" zeptal se.
Gonfala a Spike hleděli jeden na druhého. Spike si zaťukal na čelo.
"Seš natvrdlej?" zavrčel.
"Vypadá jako moje sestra," opáčil Troll, měře dívku nepřítomným pohledem.
Po snídani se mlčky a zamyšlení vydali za dvojicí průvodců na cestu. Spike kráčel první, za ním šli Troll s Gonfalou.
Muž na dívku co chvíli pohlédl, neskrývaje údiv.
"Jak se jmenuješ?" zeptal se.

Gonfala dostala nápad. Možná pošetilý, ale což měla na vybranou?
"Snad nechceš říci, že si nepamatuješ jméno své sestry?" odpověděla otázkou.
Troll měl stále týž skelný pohled. "Jak se jmenuješ?" opakoval. "Jako bych měl v hlavě díru. Nic si nepamatuju."
"Gonfala," představila se dívka. "Přece se pamatuješ na svou sestru!"
"Gonfala. Jo, moje sestra."
"Jsem ráda, že jsi tady," řekla dívka. "Nikomu nedovolíš, aby mi ublížil, že ne?"
"Ublížil?! Ať to někdo zkusí!" opáčil Troll sebejistě.
Náhle se čelo karavany zastavilo. Troll s Gonfalou došli Spikea, který živě rozkládal s průvodci.
"Ty chlapi dál nepudou," oznámil. "Nechaj nás ve štychu."
"Proč?" divila se Gonfala.
"Říkaj, že území před náma je tabu. Říkaj, že tam žijou bílý lidi, co je pochytaj, udělaj z nich otroky, nebo je předhoděj lvům."
"Vraťme se," navrhla dívka. "Jakou má cenu jít dál? Mrtvým vám Gonfal nebude k ničemu. Když mě odvedete k mým přátelům, udělám všechno pro to, aby vám nechali diamant a pustili vás. Dávám vám své slovo. A vím, že Stanley udělá, oč ho požádám."
Spike pohodil hlavou. "Nic takovýho! Pudu, kam uznám za vhodný, a vy pudete se mnou!" Učinil krok vpřed a probodl ji pohledem.
"Nevzdám se Gonfalu, ani vás!" zavrčel.
Dívka pokrčila rameny. "Dala jsem vám šanci," řekla. "Jste hlupák, že jste jí nevyužil!"
A tak pokračovali bez místních průvodců stále hlouběji do neprostupné divočiny. Den co den přesvědčoval Spike sám sebe, že dnes konečně narazí na vysněné údolí, a noc co noc o tom snil.
Trollův stav se neměnil. Stále si myslel, že Gonfala je jeho sestra, a ujišťoval ji svou ochranou. Dívka za to neděkovala jemu, ale spíše podivné hře osudu. Troll nevěděl, kde je ani kam mají namířeno. Ploužil se za svými společníky jako bez ducha. Mlčel, na nic se neptal, a nezajímal ho nikdo jiný než Gonfala. Byl posedlý myšlenkou, že dívka je v nebezpečí, a tak měl pušku neustále v pohotovosti.
Mnoho dní strávili v hornaté krajině, hledajíce Spikeovo údolí. Nakonec po namáhavém pochodu rozbili tábor na úpatí hory při břehu bystřiny. Blížila se noc a obloha v dáli vzplála rudou září západu slunce. Gonfala, stejně jako Spike, naň hleděli jako u vytržení, domorodci pak s bázní a úctou. Troll seděl opodál se zkříženýma nohama a díval se do země.
Spike přisedl blíž k dívce.
"Víte, co to je, drahoušku?" zeptal se. "To není západ slunce, že ne?"
"Vypadá to teď jako požár. Lesní požár."
"To je požár! Jako by voheň stoupal ze sopky! Řeknu vám, co to znamená! Vobjevili sme mý údolí!!! Když sem tam byl poprvý, viděl sem to samý. Teď musíme na západ a pak na sever. Možná že za pár dní tam budem. A pak se spolu usadíme, drahoušku."
Dívka neodpověděla. Nebála se. Věděla, že Troll Spikea zabije, kdykoli ho o to požádá. A zůstat s ním sama se už také nebála. Nezdálo se, že by se mu v dohledné době vrátila paměť.
Příštího dne byl Spike v dobrém rozmaru. Radoval se, že už brzy spatří své údolí. Ale jeho nálada byla rázem ta tam, sotva zjistil, že dva ze šesti černých průvodců uprchli. Lekl se, že s sebou vzali Gonfal. Trolla nic podobného nezajímalo. Kámen zcela pustil z hlavy.
Bylo k poledni, když se před nimi rozevřelo široké údolí, táhnoucí se očekávaným směrem. Sešli do něj bez větších obtíží. Po namáhavém pochodu horami byla pro ně cesta spíše úlevou.
Dolina byla z valné části zalesněná. Stromy tu rostly povětšinou podél řeky, jež údolí přetínala a záhy se ztrácela v rozsedlině mezi pahorky. Otevřená planina byla pokryta travnatým kobercem. Na nejvýchodnějším cípu pak rostl bambusový les.
Spike, nemaje tušení, zda a kým je údolí osídleno, rozhodl pokračovat zalesněnou cestou, lemující bystřinu. Tady byli totiž dokonale kryti. U řeky objevili starou sloní stezku. Pochod tudy byl snadný a rychlý. Náhle se jeden z černochů zastavil, chvíli naslouchal a pak ukázal před sebe.
"Co je?" nechápal Spike.
"Muži, bwana. Jdou sem," vysvětlil černoch.
"Nic neslyším," ohradil se Spike. "Vy jo?" obrátil se na Gonfalu.
Přikývla. "Slyším hlasy."
"Měli bysme uhnout ze stezky a schovat se! Aspoň než zjistíme, co sou zač. Hej, vy tam! Tady je nějaká odbočka!"
Spike vedl skupinu stranou z hlavní cesty jakousi pěšinou, vinoucí se hustým porostem. Po několika stovkách yardů se však znovu ocitli na otevřené pláni. Tady se opět zastavili a naslouchali. Teď už blížící se hlasy slyšeli všichni.
A po chvíli se objevili muži, kráčející cestou, jež měla Spikeovu karavanu dovést do bezpečí. Spike se rozhlédl po možném úkrytu, ale nikde žádný nenašel. Za sebou měli neprostupný porost a před sebou rozlehlou planinu a vzdálené hory. Nakonec usoudil, že nejlépe bude pokračovat podél lesa, a pobídl své společníky, aby jej následovali.
Gonfala se ohlédla a viděla, že pronásledovatelé jsou jim v patách. Nejprve se objevilo několik domorodců, z nichž každý vedl na řetěze lva. Za nimi kráčelo šest podivně oděných a ozdobami ověšených bělochů. Konvoj pak uzavírala ještě jedna šestice bílých mužů. Byli oblečeni podobně jako jejich soukmenovci, jen o poznání skromněji. V rukou třímali oštěpy a meče. Jednomu z nich se cosi houpalo u pasu - a sotva přišel blíž, bylo zřejmé, že jde o zakrvácenou lidskou hlavu!
"Jsou to běloši," řekla Gonfala. "Možná nemají zlé úmysly."
"Nezdá se mi to," opáčil Spike. "Neplahočil sem se takovou dálku, aby mi vás a Gonfal někdo sebral."

"Nezlobila bych se, kdyby to udělal," odsekla Gonfala.
"Dost řečí, maličká!" vykřikl, uchopil dívku za ruku a vlekl ji za sebou.
"Trolle!" zvolala dívka. "Pomoc!"
Troll byl v té chvíli před nimi. Otočil se, a když viděl Gonfalu, jak se vzpírá Spikeovi, rozběhl se k ní. Tvář měl brunátnou hněvem.
"Pusť ji!!!" zahřměl. "Nech mou sestru!" A vrhl se po svém kumpánovi.
Pustili se do rvačky, nešetříce ranami a kopanci. Dívka na okamžik váhala. Pak ale naposledy přeměřila oba rváče letmým pohledem a rozběhla se vstříc neznámým bojovníkům. Určitě žádný z nich nebude horší než Spike!
Muži byli asi v půli cesty k dívce, když jim jejich předák pokynul, aby zastavili, a poté ukázal kamsi do údolí. Bojovníci stáli chvíli jako přikovaní, ale pak se rozběhli přes pláň, pobízejíce lvy do klusu. Dívka stočila zrak směrem, kam ukazoval bojovník. Pohled, jenž se jí naskytl, jí téměř vyrazil dech. Za prchající skupinou se řítilo stádo slonů s jezdci na hřbetech! A několik kroků od ní dál bojovali Spike s Trollem...
Nevděk
Stanley Wood putoval dál po stopě Gonfaliných únosců až k místu, kde je opustili domorodí průvodci. Odtud pak převzali vedení zkušení stopaři z kmene Waziriů. Na jednom místě byla cesta náhle přerušena sloní stezkou. Její pokračování se již nalézt nepodařilo. Pro Wooda to bylo záhadou. Byl zmaten a zklamán. Bez cíle bloumal sem a tam. Kdyby tu tak byl Tarzan! Jedině on by dokázal najít řešení!
"Podívej, bwana," upozornil jeden z Waziriů. "Město!"
Wood se zadíval před sebe. Opravdu, v dáli uviděl lidské sídliště. Žádnou domorodou osadu z doškových chatrčí, nýbrž hradbami obehnané město, zářící bílou a zlatou barvou.
"Co je to?" zeptal se.
Waziriové jen potřásali hlavami, hledíce jeden na druhého.
"Nevím, bwana," přiznal nejbližší z nich. "Nikdy jsem v těchto končinách nebyl."
"Možná je tam sáhiba," mínil jeho druh.
"Možná," připustil Wood. "Jestli tam žijí nepřátelé, zajmou nás," dodal. "A pak se nikdy nedovíme, kde je Gonfala. Nesmějí nás zajmout všechny!"
"Ano," potvrdil Waziri. "Nesmějí nás chytit pohromadě."
"Vypadá to na velké město," pokračoval Wood. "Jistě bude plné bojovníků. Nebylo by těžké nás všechny zubit."
"Jsme Waziriovél" opáčil muž jménem Waranji s pýchou v hlase.
"Ano, vím. Jste velcí bojovníci. I to vím. Ale sedm nás nepřemůže celou armádu, i když šest z nás jsou Waziriové!"
Waranji pohodil hlavou. "Mohli bychom to zkusit," soudil. "Nebojíme se."
Wood položil ebenovému obru ruku na rameno. "Jste skvělí bojovníci, Waranji. A já vím, že pro přátele Velkého Bwany půjdete třeba do pekla, ale nemohu vás obětovat. Jestli jsou ti lidé přátelští, bude jeden v bezpečí stejně jako sedm. A pokud ne, zmůže sedm tolik co jeden. Proto pošlu tvé bojovníky domů. Řekni Muvirovi, že se nám nepodařilo najít Tarzana. A že jsme objevili město, kde by mohla být sáhiba. Pokud Tarzana potkáte cestou, nebo pokud bude již doma, řekněte mu o tom, a on už bude vědět, co dělat. A pokud ne, ať rozhodne sám Muviro. A teď jděte, a hodně štěstí!"
Waranji zavrtěl hlavou. "Nenecháme bwanu samotného," pravil odhodlaně. "Nech mě vyslat běžce se zprávou. My ostatní zůstaneme s tebou."
"Ne, Waranji," trval na svém Wood. "Poslechni mě. Vraťte se."
Jen neradi opouštěli Waziriové svého svěřence. Díval se za nimi, dokud nezmizeli z dohledu. Pak obrátil své kroky k neznámému městu.

Tarzan znovu stanul na konci planiny Ontharu a shlížel dolů na Cathne, Město zlata. Bílé domy, zlaté kupole a zlatý most přes řeku, jež mizela kdesi pod městskými hradbami - to vše zářilo v slunečním svitu. Poprvé viděl město v noci a bylo městem nepřátel. Jeho druhem byl tehdy Valthor, bojovník z Athne, Města slonoviny a odvěkého nepřítele Cathneanských. Dnes mu však město otevíralo svou přátelskou náruč. Královna Nemone, jež mu ukládala o život, byla mrtva. Alextar, její bratr, byl propuštěn z vězení a dosedl na panovnický stolec. Jeho stoupenci byli Tarzanovi přátelé Thudos, Phordos a Gemnon. Tomos, který byl Nemoniným poručníkem, byl zřejmě také zabit či uvězněn. Syn divočiny mohl tedy vstoupit do města bez obav.
Pln radostného očekávání sešel do údolí a přes Planinu lvů zamířil k městským bránám. Planina lvů! Kolik vzpomínek v něm vyvolávala! Cestu ke Xaratoru, posvátnému vulkánu, do jehož útrob nechávali zdejší králové a královny svrhnout nepřátele své říše. Divoké hry v aréně. Lvy, obývající údolí Ontharu. Lvy, po nichž tohle místo dostalo své jméno. Směle a neohroženě prošel dolinu, až konečně stanul před Lvím mostem, kde dvě obrovité zlaté šelmy držely odvěkou stráž. Hlídka sledovala jeho kroky od chvíle, kdy vkročil do údolí.
"To je Tarzan!" řekl jeden ze strážců, jakmile byl syn divočiny na dohled. Když dorazil k bráně, lidé se shromáždili kolem a vítali jej.
Velitel stráže, šlechtic, kterého Tarzan dobře znal, doprovodil hosta do paláce.
"Alextar bude rád, až se doví, že ses vrátil," podotkl. "Nebýt tebe, nebyl by králem - a nebyl by ani naživu. Počkej v předsálí. Půjdu Alextarovi oznámit, že jsi tady."
Tarzan se rozhlédl po místnosti. Měla nízký strop, podepřený řadou masivních sloupů. Vyřezávané dveře, zasazené do mozaiky ze zlata a slonové kosti, vedly do chodby a přilehlého pokoje. Na kamenné podlaze ležely lví kůže a těžké vlněné běhouny primitivních vzorů. Stěny byly hojně vyzdobeny obrazy s válečnými výjevy z bitev mezi Lvími muži z Cathne a Sloními muži z Athne, a také bezpočtem trofejí - lvích, leopardích a sloních hlav. Nechyběly ani hlavy nepřátelských bojovníků, ověšené slonovinovými cetkami.

Trvalo dlouho, než se velitel stráží vrátil. Tvář měl bledou. Doprovázela jej eskorta válečníků.
"Lituji, Tarzane," řekl. "Dal nám rozkaz tě uvěznit."
Tarzan přeměřil pohledem řadu oštěpů, namířených přímo na něho, a pokrčil rameny. Byl zklamán, nicméně nedal to na sobě znát. Znovu se stal šelmou, chycenou do pasti svým odvěkým nepřítelem - člověkem.
Nežádal vysvětlení. Mlčel. Vzali mu zbraně a odvedli jej do místnosti v prvním poschodí přímo nad strážnicí. Byla to lepší cela než ta, jakou kdysi sdílel s Phobegem, členem chrámové stráže, jenž znesvětil zdejšího boha a byl odsouzen k smrti. Byla prostorná a dobře osvětlená, neboť jas oblohy sem pronikal dvěma zamřížovanými okny.
Když ho stráže opustily a zamkly dveře, syn divočiny přistoupil k oknu a vyhlédl ven na nádvoří. Pak se vrátil k pryčně, jež stála u zdi, a ulehl. Nestaraje se o to, co jej čeká, usnul. Byla již tma, když ho probudil skřípot otevírajících se dveří. Na prahu stál muž a v ruce držel pochodeň. Tarzan vstal. V té chvíli muž za sebou zavřel dveře.
"Tarzan!" zvolal. Přišel blíž a položil synu divočiny ruku na rameno. Bylo to znamení, jímž Cathneané dávali najevo své přátelství a dobré úmysly.
"Jsem rád, že tě vidím, Gemnone," uvítal jej pán džungle. "Řekni mi - daří se Doni a jejím rodičům dobře? A co tvůj otec, Phordos?"
"Daří se jim dobře, ale šťastní nejsou. Zlé časy se vrátily."
"Cítil jsem, že něco není v pořádku. Ale co to je, nevím."
"Brzy se to dovíš," opáčil Gemnon. "Jsme opravdu nešťastná země."
"Každá žemě, kde jsou lidé, je nešťastná," uvažoval Tarzan nahlas. "Lidé jsou horší než zvířata. Ale - co se vlastně stalo? Myslel jsem, že po smrti Nemone budete mít po starostech."
"Také jsme si to mysleli," potvrdil Gemnon, "ale mýlili jsme se. Alextar se ukázal jako člověk slabý a zbabělý. Jen dosedl na trůn, podlehl Tomosovi a jeho klice. A ty víš, co to znamená. Všichni jsme v nemilosti. Tomos je vlastně vládcem Cathne. Prostí lidé ho nenávidí, a on to ví. Kdyby opustil město, povstali by, a to by byl jeho konec! Ale teď mi řekni něco o sobě. Co tě znovu přivádí do Cathne?"
"To je dlouhá historie," odvětil Tarzan. "Jedna bílá žena byla unesena dvěma bílými muži. Je spolu s mužem, kterého si chce vzít, pod mou ochranou. Hledám ji. Před pár dny jsem narazil na dva černochy, kteří byli ve výpravě únosců. Popsali místo, kde karavana byla, než zběhli. Leží jihovýchodně od Xaratoru. Proto jsem tady. Chystám se tam. Snad ji najdu."
"Myslím, že nebudeš muset hledat dlouho," řekl Gemnon. "Vím, kde ta žena je."
"Odkud to víš?" divil se syn divočiny.
"Alextar mě často posílá do údolí Thenaru, kam pořádá nájezdy proti Athneanům. To je Tomosova práce. Doufá, že tam budu zabit. Byl jsem v Thenaru nedávno. Trestná výprava neskončila úspěchem. Bylo nás příliš málo. Tomos vždy posílá málo mužů. Většinou jsou to šlechtici, kterých se bojí. Chce se jich zbavit. Cestou zpátky jsem viděl skupinu lidí, kteří nebyli z Athne. Byli v ní otroci, dva bílí muži a jedna bílá žena. Muži řešili potyčkou jakýsi spor. Žena se rozběhla k nám. Zdálo se, že chce těm dvěma uprchnout. Chtěli jsme ji vzít pod ochranu a bílé muže zajmout, ale pak se v údolí objevilo vojsko Athneanů na slonech. Bylo nás příliš málo na to, abychom jim mohli vzdorovat. A tak jsme unikli Průsmykem bojovníků. Jsem si jist, že Athneané ženu i muže zajali a odvedli do Města slonoviny. Ale tohle všechno ti moc nepomůže - Tomos tě má v moci."
"Co se mnou udělá? Má snad nového Phobega?"
Gemnon se usmál. "Nikdy nezapomenu, jak jsi přemohl ‚nejsilnějšího muže v Cathne' a předhodil jej divákům na tribuně. Tomos tehdy prohrál velké peníze - další dobrý důvod, aby tě neměl rád. Myslím, že tentokrát tě do boje proti muži nepošle - možná proti lvu. Anebo použije jed či dýku. Jsou jistější. Ale jsem tu, abych se tě pokusil zachránit. Jen nevím jak. Velitel stráží, jež hlídají dnes v noci, je můj přítel. Proto jsem se k tobě dostal. Kdybys ale uprchl, přišel bych o život. Možná máš nějaký plán."
Tarzan pohodil hlavou. "Nejprve musím vědět, co zamýšlí Tomos," řekl. "A ty bys měl odtud co nejdříve zmizet, aby tě tu nenašli."
"Není ještě něco, co bych měl udělat? Něco se přece musí stát!"
"Nech mi tu svou dýku. Mohla by se hodit. Schovám ji pod pásem." Ještě chvíli hovořili. Pak Gemnon odešel a Tarzan znovu ulehl ke spánku. Neměl strach. V zajetí byl vždy více šelmou než člověkem.
Odplata
Slunce měří všem stejně. Svítí spravedlivým i ničemům, novomanželům i pozůstalým. A horké africké slunce svítilo i onoho dne, kdy měl Tarzan zemřít.
Eskorta přišla k poledni a vyvedla syna divočiny z cely. Zůstal bez jídla a vody. Cožpak muž, kterého čeká smrt, potřebuje jíst a pít? Tarzan měl žízeň. Možná že kdyby požádal, strážci by mu vodu přinesli. I oni byli pouhými vojáky, a ne královými oblíbenci. Leč Tarzan neprosil o nic. Ne proto, že by byl příliš hrdý. Jeho hrdost byla čímsi instinktivním. Bránila mu požádat o laskavost nepřítele.
Když jej vyvedli z paláce na hlavní ulici, bylo mu jasné, jaký osud ho stihl. Táhlo tudy procesí šlechticů a bojovníků a projížděl královský kočár, tažený lvy. Za ním kráčelo osm černochů. Každý vedl na řetěze dalšího lva. To vše Tarzan již jednou viděl. Onoho dne se měl stát obětí štvanice, již na něho uspořádala královna. Dnes královnu vystřídal král. Ale sotva bylo možno předpokládat, že dojde k podobnému zázraku, který ho tenkrát vyrval Beltharovi ze spárů!
Chodníky lemovaly zástupy zvědavců. Když eskorta zamířila k mostu a odtud pak k Planině lvů, vydal se dav za ní. Postupoval klidně a ukázněně, nikoli jako tisíce fanoušků valící se na hokejový zápas do Madison Square Garden. Koho by v té chvíli napadlo, že jej čeká krvavé představení?
Tarzan kráčel za Alextarovým povozem, připoután k němu řetězy a doprovázen dvaceti ozbrojenci. Na Planině lvů procesí zastavilo a bojovníci vytvořili dlouhý kordon, jímž měl odsouzený prchat před lvem. Poté sňali Tarzanovi

pouta. Diváci počali uzavírat sázky na místo, kde šelma dostihne svou oběť. Nakonec honci navedli lva na Tarzanův pach.
Tomos neskrýval radost. Alextar vypadal neklidně. Vždy měl ze lvů strach. Nikdy by se sám z vlastní vůle nevydal na jejich lov. Tarzan jej pozorně sledoval. Viděl před sebou mladého muže s těkavýma očima, malou bradou a drobnými rty. Nic nenasvědčovalo tomu, že jde o bratra hrdé Nemone. Díval se na Tarzana, ale vždy, když se jejich pohledy setkaly, sklopil zrak.
"Pospěšte si!" zavelel svým mužům. "Trvá to dlouho!"
Uposlechli. A pak se to stalo. V jediném okamžiku se klid proměnil v lomoz a paniku. Jednomu z honců, jenž vedl lva na řetězu, se nešťastnou náhodou vysmekl z hlavy krále zvířat obojek. Zabiják zařval a vrhl se mezi bojovníky s oštěpy, kteří tvořili špalír před zástupy diváků. Zatímco vojáci tasili zbraně, diváci propadli zmatku a dali se na útěk do všech stran. Šlechtici se je snažili uklidnit.
Alextar stál na voze. Kolena se mu třásla. Zoufale se dovolával pomoci.
"Sto tisíc drachem tomu, kdo lva zabije!" volal. "Ne, dám víc! Dám všechno, oč požádá!"
Nastražené oštěpy šelmu rozdráždily, avšak z neznámých příčin nezaútočila na bojovníky, nýbrž se otočila a vrhla se přímo proti královu kočáru. Teď měl Alextar opravdu důvod ke strachu! Chtěl utéci, ale kolena se mu podlomila a svezl se do sedačky. Rozhlížel se bezradně kolem. Zůstal vlastně sám. Jeho stráž se přidala k bojovníkům s oštěpy. Tomos dávno opustil arénu. Zůstaly jen šelma a její oběť.
Alextar viděl, jak vězeň tasí dýku a skáče rozlícenému lvu do cesty. Slyšel, jak se mu z hrdla derou divoké skřeky, které si v ničem nezadají s řevem šelmy. Vykřikl hrůzou. Leč jeho zraky zůstaly přikovány k výjevu, jenž se před ním odehrával. Viděl, jak se lev vrhá po novém protivníku. Vše bylo dílem okamžiku.
Tarzan se sklonil a uskočil stranou, uhnuv mohutným tlapám, jež se ho chystaly zmocnit. Pak se vyhoupl zvířeti na hřbet a mohutnou paží je objal kolem šíje. Jeho divoký křik se mísil s řevem rozlíceného dravce. Alextarovi tuhla krev v žílách. Chtěl odtud, ale nemohl. Seděl bez hnutí a vytřeštěnýma očima zíral na strhující divadlo. Lev jistě brzy svého protivníka zabije a pak se vrhne na něho!
Obě zápasící šelmy se válely v prachu. Jednou byl nahoře muž, podruhé lev. Znovu a znovu blýskala dýka vzduchem, aby se vzápětí zaryla zvířeti hluboko do slabin. Bojovníci s oštěpy nyní utvořili kruh, připraveni zasáhnout a sveřepou kočku dobít. Nezdálo se však, že toho bude zapotřebí.
Konečně bylo po všem. Lev se naposledy vzepjal a pak klesl bez vlády k zemi. Zápas byl u konce.
Tarzan vyskočil na nohy. Chvíli mlčky hleděl na bojovníky. Z očí mu šlehaly blesky vítězné šelmy. Poté nakročil na mrtvé tělo před sebou, zvedl tvář k obloze a vydal divoký skřek opího samce, oznamující jeho triumf. Sotva přervala ozvěna hrobové ticho, vojáci ustoupili.
Alextar se dosud třásl jako osika. Bál se lva, ale Tarzana se bál ještě víc. Ten člověk byl dravé zvíře. Jeho skřeky to dokazovaly. A lze se nadít slitování od divoké šelmy? Ne, ten muž ho jistě zabije.
"Odveďte ho!!!" křičel. "Odveďte ho!"
"Co s ním uděláme?" zeptal se jeden z hodnostářů.
"Odveďte ho! Zabijte ho! Jen ho nenechávejte se mnou!"
"Zachránil ti život!" namítl šlechtic.
"Tak dobrá. Odveďte ho zpátky do cely. Později rozhodnu, co s ním. Jsem unaven!"
Šlechtic svěsil hlavu hanbou a pak zavelel stráži, aby znovu odvedla syna divočiny do vězení. Sám kráčel po jeho boku, jakkoli to bylo šlechticům zapovězeno.
"To, cos udělal," řekl, "zasluhuje odměnu, a ne trest."
"Říkal, že tomu, kdo zabije lva, dá, oč požádá," připomněl Tarzan. "A ještě sto tisíc drachem."
"Ano, slyšel jsem to."
"Zdá se, že má krátkou paměť."
"Oč bys požádal?"
"O nic."
Šlechtic vytřeštil oči překvapením. "Ty bys o nic nežádal?!"
"Ne."
"Není nic, co bys chtěl?"
"Nepřítele nikdy nežádám!"
"Nejsem tvůj nepřítel," řekl muž.
Tarzan se usmál. "Od včera jsem nejedl a nepil."
"Dobrá," opáčil muž, opětuje úsměv. "Dostaneš obojí. A nemusíš o nic žádat."
Po návratu do města byl Tarzan uvržen do další cely. Byla v prvním poschodí v křídle, jež směřovalo do ulice. Netrvalo dlouho, dveře kobky se otevřely a vešel bojovník s jídlem a vodou. Položil je na lavici a podíval se na Tarzana, neskrývaje obdiv.
"Byl jsem tam a viděl jsem, jak jsi zabil lva," řekl. "Něco takového se člověku poštěstí jedenkrát za život. Pamatuji se, jak jsi kdysi bojoval s Phobegem. I to bylo úžasné. Daroval jsi mu život, i když jsi ho mohl zabít a všichni volali po jeho smrti. Dokázal by pro tebe zemřít."
"To vím," souhlasil syn divočiny. "Je Phobeg ještě naživu?"
"Ano. A je stále v chrámové stráži."
"Až ho uvidíš, řekni mu, že mu přeji, aby se mu dobře dařilo."
"Udělám to," slíbil žalářník. "Uvidím ho brzy. Ale teď musím jít." Sklonil se k Tarzanovi a ztlumil hlas.
"Nepij víno a drž se zády ke stěně," zašeptal a na ta slova opustil celu.

"Nepij víno..." opakoval tiše Tarzan. Věděl, že v Cathne se skutečně tu a tam přidával do nápojů jed. A bude-li se držet u stěny, nikdo jej nebude moci napadnout zezadu. Dobrá rada! Rada přítele, který k ní měl patrně své důvody. Syn divočiny věděl, že mezi bojovníky ve Městě zlata má spoustu podobných přátel.
Přistoupil k oknu a podíval se do ulice. Viděl lva, jak majestátně kráčí do středu města. Chodci mu nevěnovali žádnou pozornost. Byla to jedna z mnoha ochočených šelem, které se za bílého dne potulovaly ulicemi Cathne. Občas se vrhly na mrtvou kořist, kterou jim někdo předhodil, živého člověka však napadly jen zřídka.
Tarzan viděl, jak se na konci hlavní ulice tvoří hloučky. Lidé mluvili vzrušeně, živě gestikulovali a co chvíli ukázali k paláci. Kolemjdoucí se zastavovali, chvíli naslouchali a pak se připojili k davu.
Vtom vyšel z paláce bojovník a promluvil ke shromážděným. Na jeho slova všichni stočili pohled k oknu Tarzanova vězení. Ledva poznali syna divočiny, počali mu provolávat slávu. Další zvědavci se sbíhali ze všech stran. Bylo mezi nimi mnoho ozbrojenců i prostých lidí. Dav rostl. Když se setmělo, zaplály v ulici pochodně. Z paláce vyšla skupina bojovníků, zřejmě vyjednavačů. Vedl je šlechtic, který se snažil shromáždění rozehnat.
"Osvoboďte Tarzana!" zvolal kdosi. Ostatní se vzápětí přidali jako jeden muž. V čele davu stál obr s pochodní. V jejím světle Tarzan poznal Phobega.
"Hanba Alextarovi!!!" vykřikl, následován zástupem.
Šlechtic se znovu pokusil shromážděné uklidnit. Došlo k potyčce, při níž vzduchem blýskaly oštěpy i meče. Zástup brzy zaplavil celou ulici. Jeho hněv rostl.
Palácová stráž byla bezmocná a ti, kdo na to měli čas, hledali útočiště v útrobách královského sídla. A pak kdosi vykřikl: "Pryč s Tomosem!" Následoval sborový ohlas. Zdálo se, že heslo vyburcovalo dav k činu, neboť vzápětí se počal hrnout k bránám paláce.
Ledva dorazil k portálu, muž, který jej vedl, se zastavil.
"Lvi!!!" vykřikl. "Alextar na nás poslal lvy! Smrt Alextarovi!"
Tarzan pohlédl ke stájím. A skutečně - před nimi se objevilo asi padesát lvů, vedených na řetězech svými krotiteli. Vydrážděni množstvím lidí a hlukem, jenž na ulici panoval, trhali vodítky. Dav se již nedal zastavit. Hrozilo krveprolití.
Tarzan dobře věděl, co může způsobit útok rozběsněných šelem. Přistoupil k okenici a vydal pronikavý skřek na znamení protestu. Protestu proti tomu, že nemůže svým přátelům pomoci. Škubl mřížemi v okně. Jednu z nich se mu podařilo ohnout. Opřel se tedy do ní ještě jednou. Povolila. To stačilo! Postupně vylomil i zbývající mříže a vyhodil je ven. Vyklonil se na římsu. Nádvoří bylo prázdné a také ulice se počala vyprazdňovat, neboť lidé se dali před šelmami na ústup. Syn divočiny se svezl z okna a spustil se do dvora. Před sebou měl branku, zavřenou zevnitř. Tou prošel do ulice a ocitl se přímo před zástupem Cathneanů.
Mnozí jej okamžitě poznali. Tarzan vzal jednomu z nich louč.
"Přineste pochodně!" zavelel. "A také oštěpy! Budeme je potřebovat!" A na ta slova se postavil do čela zástupu.
Všechny šelmy se ohně bojí. Ani jejich král není výjimkou. A tak se lvi okamžitě stáhli, sotva se jim před očima objevily planoucí smolnice. Jakkoli se vodiči snažili pobízet své čtvernohé svěřence do útoku, byli bezmocní. Jeden ze lvů náhle odskočil stranou a napadl svého druha, který se dal okamžitě na útěk k výběhům. Přitom vytrhl několika krotitelům řetězy. Lvi, kteří se ocitli na svobodě, vyrazili kordonem překvapených vodičů zpátky se stájím.
Čelo zástupu zatím udržovalo zbylé dravce z dosahu hořícími pochodněmi. Křik vzbouřenců se mísil s řevem šelem. Hnáni bezuzdným strachem z ohně, lvi odtud prchali jako o překot. Dav je chtěl pronásledovat, leč Tarzan své přátele zarazil.
Zvedl ruku a zjednal klid.
"Nechte je na pokoji," řekl. "Důležitější jsou Alextar a Tomos!"
"Jdu s tebou!" zaznělo z davu.
Tarzan se otočil na řečníka. Byl to Phobeg, strážce chrámu.
"Dobrá," souhlasil syn divočiny. "Kupředu!"
"Vzhůru na Alextara a Tomose!" volal Phobeg.
V zástupu to souhlasně zašumělo.
"Brány!" zvolal kdosi. "Rychle k bránám!"
"Ano. Tudy vede nejkratší cesta. Pojďme!" dodal Tarzan.
Jako na povel vyrazili všichni k boční brance, jež zůstala otevřená, a odtud pak rovnou do paláce. Tarzan znal cestu dobře - byl tu kdysi nejen zajatcem, ale i hostem královny Nemone.
Alextar a jeho nejbližší právě seděli u hodovního stolu. Král byl notně vyděšen. Nejen že slyšel řev davu, ale zároveň byl i dokonale informován o tom, co se děje za zdmi paláce. Věděl, že jeho lvi, které poslal proti povstalcům, byli zahnáni. Všechny muže, schopné bojovat, vyslal proto k bránám, odkud zněl hlahol útočníků. Ač ujišťován svými šlechtici, že vzbouřenci se do paláce nedostanou, nepřestával se bát.
"Je to tvá vina, Tomosi," řekl. "Donutil jsi mě, abych toho divocha zavřel - a teď vidíš, co se stalo! Chtějí mě svrhnout! Možná mě dokonce zabijí! Co mám dělat? Co mohu dělat?"
Tomos nebyl o nic klidnější. Slyšel, jak si dav žádá jeho smrt. Nemyslel teď na nic jiného než na to, jak zachránit holý život.
"Pošli pro divocha," navrhl. "A dej mu svobodu. Dej mu peníze a slož mu hold. A nech rozhlásit, žes tak učinil."
"Ano, ano!" souhlasil Alextar. Pak se obrátil na jednoho z dvořanů. "Jdi a přiveď divocha! A pak se vrať k bráně a řekni všem, co se stalo;
Šlechtic prošel sálem a otevřel vchod do chodby, vedoucí k Tarzanově cele. Nestačil však ani překročit práh. S hrůzou v očích ustoupil zpět.
"Divoch je tady!!!" vykřikl.

Alextar, Tomos a ostatní byli rázem na nohou. Tarzan vešel dovnitř, následován Phobegem a zástupem povstalců. Král i jeho pobočník se pokusili o útěk, syn divočiny s několika muži je však dostihli. Jediný šlechtic netasil meč na jejich ochranu. Všichni bez výjimky svého krále opustili. Alextar byl na smrt vyděšen. Klekl na kolena a prosil o milost.
"Nic nevíš!" volal. "Nařídil jsem, aby tě pustili! Chtěl jsem ti dát odměnu a udělat tě Lvím mužem! Dám ti palác, otroky, cokoli!"
"O tom jsi měl přemýšlet dřív. Teď už je pozdě. A pak - nechci nic z toho, co mi nabízíš. Mohl sis zachránit život a zachovat trůn. Místo toho jsi rozhněval svůj lid."
"Co se mnou uděláš?" hrozil se král.
"Nic," opáčil Tarzan. "Co s tebou udělá tvůj lid, je jeho věc. Ale byl by pošetilý, kdyby nezvolil králem Thudose."
Thudos byl vážený šlechtic a Tarzan jej dobře znal. Věděl, že v jeho žilách koluje krev čestného muže. Byl to skvělý válečník, jehož lid ctil a miloval.
Sotva zástup zaslechl jméno nového kandidáta na panovnický stolec, počal mu provolávat slávu. Zpráva se pak jako lavina šířila městem. Alextar jen tiše naslouchal, popelavý ve tváři. Skončil stejně jako jeho sestra. Ztěžka se zvedl ze židle a přistoupil k Tomosovi.
"Je to všechno tvoje vina," řekl. "Celá léta jsi mě držel jako ve vězení. Zničil jsi život mé sestře - ty a stará M'duze. Připravils mě o trůn. Ale to bylo naposledy!"
Tasil meč a sťal Tomosovi hlavu. Nato propukl v nepříčetný smích. Přítomní v sále stáli bez hnutí a sledovali jeho počínání. Král pak zdvihl krvavou paži ještě jednou a vrazil si ostří meče přímo do srdce. Tak skonal Alextar, poslední z šílených vládců Cathne.
Athne
Hlavní brána Athne, Města slonoviny, byla obrácena na jih. Procházela tudy totiž cesta do sousedního Cathne, Města zlata, pevnosti odvěkých nepřátel Athneanů. Tímto směrem vydávali se bojovníci na loupeživé výpravy, aby se zmocnili žen a jiné kořisti. A odtud pak vyrážela vojska Cathneanů za stejným cílem či za odvetou. Proto byla hlavní brána do Athne silná a pečlivě hlídaná.
Stála mezi dvěma strážními věžemi, odkud pozorovatelé obhlíželi krajinu dnem i nocí. Před ní se rozevírala rozlehlá pláň, na níž se bojovníci připravovali do války a cvičili své slony. Místo to bylo prašné a pusté. Nic tu nerostlo, zato všude byla spousta šlépějí obrovitých tlustokožců.
Severně od města ležela pole. Pracovali tu otroci. Kdo by však přišel do Athne od jihu, sotva by tu spatřil známku života.
Bylo k poledni. Paprsky žhavého slunce se opíraly do stěn strážních věží. Bojovníci, malátní vedrem, seděli ve stínu ochozu a hráli v kostky. Vtom ten, který hlídal, zbystřil pozornost.
"Z jihu se blíží muž," oznámil.
"Kolik?" zeptal se jeden z hráčů, jako by přeslechl.
"Řekl jsem muž, ne muži! Vidím jednoho."
"Není třeba vyhlašovat poplach. Ale - kdo by se sám vydával do Athne? Je to Cathnean?"
"Možná je to jeden ze zběhů."
"Je příliš daleko, abych ho poznal," řekl hlídkující bojovník. "Ne, nevypadá jako Cathnean. Ti nenosí takové obleky!"
Přikročil k hradbě, nahnul se přes parapet a zavolal na velitele stráží. Ten okamžitě přišel a pohlédl vzhůru na ochoz.
"Co se děje?" zeptal se.
"Někdo se sem blíží z jižní strany," vysvětlil voják.
Velitel přikývl, že rozumí, a pak vystoupal po žebříku na vrchol věže. Válečníci přerušili hru a shromáždili se u zábradlí, aby viděli na příchozího. Když se přiblížil, bylo jasné, že jde o cizince. Jeho oděv byl skutečně jiný než obleky Cathneanů.
"Není to Cathnean," potvrdil důstojník. "Ale buď je to blázen, nebo velmi odvážný muž, když se vydal sám do Athne!"
Jakmile Stanley Wood dorazil k bráně, zjistil, že ho z věže pozorují. A pak na něho promluvili v řeči, jíž nerozuměl.
"Jsem přítel," odpověděl a zvedl ruku na znamení pravdivosti svých slov.
Brána se otevřela a vyšel velitel stráží a s ním několik bojovníků. Pokusili se s neznámým navázat hovor, ale sotva zjistili, že se nedomluví, vyzvali jej posunkem, aby je následoval, a vedli ho dovnitř.
Stanuli na konci jakési ulice, sevřené z obou stran nízkými budovami, v nichž byla spousta proluk a krámků. Bojovníci, kteří hosta doprovázeli, byli všichni bílí. A bílí byli povětšinou i obyvatelé města. Jen tu a tam se objevil černoch. Všichni si neznámého prohlíželi s nepokrytým zájmem. Záhy se ocitl uprostřed zástupu. Všude bylo plno zvědavců, kteří překřikovali jeden druhého, ukazovali na cizince a osahávali jeho zbraně. Bojovníci se je snažili rozehnat, udílejíce jakési rozkazy.
Wood byl zcela bezmocný, neboť se s muži nedokázal domluvit. A bylo toho tolik, nač se chtěl zeptat! Možná že je tu někde Gonfala! Jak se o tom ale přesvědčit, když tu nikomu nerozumí? Nezbývá než se naučit místnímu jazyku. Jsou ale ti lidé vůbec přátelé? Skutečnost, že jde o bělochy, v něm posilovala naději.
Co jsou zač? Jejich oděv byl odlišný od všeho, s čím se dosud kdy setkal. Jako by patřili do dávné historie - tak starobylé byly jejich zbraně i vše, co měli na sobě. Odkud vůbec pocházejí? A jak se dostali do nitra Afriky? Jsou to snad potomci kolonistů z bájné Atlantidy, kteří tu uvízli, poté co jejich kontinent nenávratně zmizel pod mořskou hladinou? To vše byly jen domněnky. Ať byli kýmkoli, byli zde, a on byl buď jejich zajatcem, nebo hostem. Doufal, že bude přijat přátelsky. Proč jsou ale hostitelé ozbrojeni?
Zatímco procházeli hlavní ulicí, Wood si pozorně prohlížel členy eskorty i náhodné kolemjdoucí. Velitel stráže byl pohledný tmavovlasý chlapík, který své okolí okázale přehlížel. Nechoval se však nijak útočně. Pokud tu existovaly společenské kasty, měl Wood dost důvodů se domnívat, že tento muž patří k honoraci.

Páska kolem čela, jež svírala hustou kštici, byla ozdobena slonovinovým šperkem ve tvaru lžičky. Muž byl na zápěstích a kotnících ověšen náramky z plátků slonové kosti, pospojovaných řemínky. Kožené úchytky pak byly provlečeny otvory na obou koncích ozdob. Bojovník měl na nohou sandály ze sloní usně, rovněž zpevněné řemeny. Ramena pak chránily slonovinové disky. Kolem krku mu visel náhrdelník, tvořený drobnými kotoučky z téhož materiálu, bohatě zdobenými jemnou řezbou. Z pásky kolem čela visel na každé straně další slonovinový kotouč, zakrývající ušní boltce. Muž byl ozbrojen dýkou a krátkým mečem.
Bojovníci, kteří jej doprovázeli, byli oblečeni podobně, jen s menším počtem ozdob. Také jejich pancíře a sandály byly z hrubší kůže, mnohem méně opracované. Každý nesl na zádech malý štít, a kromě dýky a mečíku měl ještě těžké kopí.
Vedli Wooda k masivní hradbě uprostřed města. Za ní se tyčila nejokázalejší budova, jakou tu dosud viděl. Byla to mohutná stavba, k níž přiléhalo několik menších, stojících uprostřed pěstěné zahrady o rozloze několika akrů.
Před vchodem do strážnice si hovělo několik bojovníků. Uvnitř pak seděl za stolem důstojník. K němu přivedli Wooda a jeden z eskorty podal hlášení. O čem oba muži hovořili, Wood nevěděl. Když však první z nich odešel, bylo jasné, že byl svěřen jeho nástupci.
Ten, ač podobně oblečen, nebudil dojem, že patří do téže společnosti jako jeho předchůdce. Byl to statný, hromotlucky vyhlížející chlapík, nápadně odlišný od ostatních. Když osaměli, zahrnul cizince přívalem otázek. Jakmile zjistil, že si s ním nerozumí, několikrát zlostně udeřil do stolu. Nakonec povolal několik vojáků, vydal jim pokyny a Wood byl znovu odveden.
Tentokrát eskorta zamířila na konec zahrady. Tady jej vstrčili do jakéhosi přístřešku, kde se tísnilo asi padesát mužů. Kotec byl obehnán vysokým plotem, jenž tvořil zbylé tři strany obdélníkové prostory, zvenku hlídané stráží. Teď už bylo Woodovi jasné, že se stal vězněm. Jeho společníky byli špinaví a otrhaní chlapíci, běloši i černoši.
Když vstoupil dovnitř, přeměřili jej zkoumavým pohledem. A pak si počali mezi sebou šeptat. Z tónu jejich hlasu a občasného smíchu vyrozuměl, že se stal terčem pozornosti. Cítil se osamělý. Náhle zaslechl své jméno, vyslovené kýmsi uprostřed hloučku. A pak mu vyšli vstříc dva muži. Byli to Spike a Troll. V té chvíli Wood pocítil prudký nával hněvu, neboť pochopil, že stojí tváří v tvář Gonfaliným únoscům. Rudý zlostí jim vyšel vstříc. Spike zvedl ruku, jako by jej chtěl zadržet.
"Jen klid," řekl. "Když budem stát proti sobě, nikam to nepovede. Sme v pekle, a tak bysme měli držet pohromadě!"
"Kde je Gonfala?!" zahřměl Wood. "Co jste s ní udělali?!"
"Vodvedli ji ten samej den, co chytili nás," odpověděl Troll. "A vod tý doby sme ji neviděli."
"Je v paláci," pokračoval Spike. "Prej se jí a Gonfalu zmocnil nějakej chlap. Zatraceně!"
"Proč jste ji unesli?!" naléhal Wood. "Jestli jí některý z vás ublížil, tak..."
"Ublížil?!" zvolal Troll. "Myslíte, že bych někdy ublížil svý sestře?"
Spike mrkl na Wooda a poklepal si na čelo.
"Nikdo jí neublížil," ujistil Wooda. "Aspoň ne do tý doby, než ji vodvedli. A proč sme ji unesli? Museli sme. Bez ní je Gonfal k ničemu!"
"Prokletý kámen!" ulevil si Američan.
"Taky si myslím," souhlasil Spike. "Nikdy nepřines nikomu nic dobrýho. Podívejte se na mě a na chudáka Trolla! Přišli sme vo smaragd. A teď nemáme ani diamant! Jediný, co můžeme, je vodklízet hnůj ze sloních stájí a čekat, až nás voddělaj!"
Zatímco hovořili, obklopil je hlouček ostatních vězňů, zvědavých na svého nového společníka. Počali se Wooda vyptávat. Když zjistili, že jim nerozumí, obrátili se na Spikea, který odpovídal směsicí afrických dialektů, gest a řeči Athneanů, jejíž základy tu pochytil.
Wood zatím rozvažoval, jak se k Spikeovi a Trollovi chovat. Byli to ničemové nejtvrdšího kalibru a za to, co provedli Gonfale, zasluhovali trest. Byli však zároveň jedinými, s nimiž měl alespoň něco společného. Zdálo se, že Spike měl pravdu, když říkal, že by měli držet pohromadě. Alespoň zatím.
"Chtěj vědět, kdo ste a vodkud ste přišel," pravil Spike. "Řek sem jim, že ste ze země tisíckrát větší než Cathne a že ste šlechtic. Něco jako důstojník. Taky tu maj jednoho. Vidíte toho chlapa s rukama zkříženejma na prsou?" A ukázal na vysokého, urostlého muže, který se nepřidal k ostatním zvědavcům.
"Je to sekáč. Nikdy se nepaktoval s touhle chátrou. A naučil nás jejich řeč."
"Rád bych ho pozdravil," řekl Wood. Měl teď především zájem na tom naučit se jazyk lidí, kteří drželi v rukou jeho osud.
"Dobrá," svolil Spike. "Je to nóbl chlap. Takovejm tu říkaj Sloní muži. Je něco jako u nás vévoda. Před pár měsícema tu bylo něco jako vzpoura. Spousta těchle Sloních mužů zařvala, pokud neutekli nebo se nepřidali ke vzbouřencům. Tenhle to přežil. Říkaj, že je to proto, že byl ke všem spravedlivej a všichni ho měli rádi, dokonce i povstalci. Nepřidal se k nim. A tak ho zavřeli a teď uklízí po slonech. Tyhle jejich povstalci sou jako u nás galérka. Je to verbež, co dělá jen potíže. Valthore," obrátil se na muže, o němž hovořil, "to je můj starej přítel Stanley Wood."
Valthor se tvářil překvapeně, nicméně potřásl nabízenou pravicí.
"Hrome!" vykřikl Spike. "Zapomněl sem, že neumí anglicky!" A pak oba muže představil v jazyce Athneanů.
Valthor se usmál a cosi prohodil.
"Říká, že vás rád poznává," tlumočil Spike.
"Řekněte mu, že já jeho rovněž," opáčil Wood. "A zeptejte se, zda by mě nenaučil svému jazyku."
Když Spike přeložil tato slova, Valthor se znovu usmál a přikývl.
A tak se mezi oběma muži postupně zrodil vztah, jenž nejen vyústil v pevné přátelství, ale zároveň umožnil Woodovi nahlédnout do tajů jazyka Athneanů.
Plynul čas. Wood pracoval spolu s ostatními vězni ve sloních stájích, jež patřily Phorosovi, vůdci vzpoury. Jídla bylo

málo a nestálo za nic, práce byla namáhavá a zacházení hrubé. Dozorci, kteří měli na starosti otroky, patřili k spodině, kterou k moci vyneslo krvavé povstání. Po celou dobu neměl Wood jedinou zprávu o tom, co se děje s Gonfalou. K otrokům se toho příliš nedoneslo. Nevěděl, zda dívka ještě žije. Stav nejistoty a úzkosti na něho těžce doléhal. Dokonce mnohem tíživěji než situace, v níž byl sám.
"Jestli je hezká," řekl mu jednoho dne Valthor, "nemusíš se bát o její život. Nezabíjíme krásné ženy - ani Erythrejci by něco takového neudělali!"
"Erythrejci? Kdo je to?" nechápal Wood.
"Muži, kteří se zmocnili vlády a dosadili Phorose na trůn místo Zyga, krále Athne."
"Je velmi hezká," vrátil se Wood k původní otázce. "Snad až příliš. Přál bych si, kdyby byla půvabná méně."
"To jí neublíží. Jak znám Menofru, bude tvou přítelkyni před Phorosem hlídat. A jak znám jeho, nedovolí, aby ji získal někdo jiný. Bude čekat a doufat - doufat, že Menofru přežije."
"A kdo je Menofra?"
"Žárlivá ďáblice a Phorosova žena."
To bylo zatím to nejlepší, co v Athne slyšel. Mohl však jen čekat a věřit. Cokoli podniknout se zdálo nemožné. Valthor mu prozradil, že se chystá odveta, jež by měla přivodit Phorosův pád a Zygův návrat na trůn. Problémem však bylo, jak se spojit se Zygovými stoupenci. Zygo a ostatní šlechtici se skrývali vysoko v horách, kam uprchli poté, co lůza dobyla město.
Kromě jiných povinností měl Wood za úkol cvičit slona, který mu byl svěřen. Byl na podobnou práci vybrán spolu s Valthorem a oběma Angličany díky vyšší inteligenci, než jakou vykazovali ostatní otroci. Učil se rychle. Každý den vyjížděl na cvičiště jižně od města, doprovázen eskortou a svými společníky.
Jednoho dne se drezéři vrátili do stáje hned po výcviku, který probíhal vždy časně ráno. Právě kartáčovali a myli své čtvernohé svěřence, když dostali rozkaz, aby slony znovu osedlali a vyjeli. Cestou se dověděli, že je čeká lov na zdivočelého sloního samce, který páchá v okolí značné škody.
"Říkají, že je zlý a krutý," poznamenal jeden z bojovníků. "Jestli je to tak, všichni otroci utečou."
"Když byl králem Zygo, šlechtici vyjížděli chytat divoké slony, a ne otroci!" dodal Valthor.
Bojovník přijel blíž. "Jsou neustále příliš opilí, aby zvládli jízdu. Máme jich dost. Raději bychom jeli na lov s muži, jako jsi ty."
"Snad se ti to jednou splní," opáčil Valthor.
"Mají ho!" vykřikl bojovník. A pak i ostatní spatřili mohutné zvíře, jak se vynořilo z bambusového háje na kraji planiny.
Valthor hvízdl. "Je opravdu obrovský! A je-li divoký, jak říkají, bude to těžká práce. A poslat proti němu nezkušené otroky je hotovou vraždou. Dávej na sebe pozor, Stanleyi! Drž se stranou, ať ti stráže říkají cokoli! Není snadné udržet vlastního slona. Podívej se na něj! Blíží se rovnou k nám! Je to kolos - a vůbec se nebojí!"
"Nikdy jsem většího neviděl," přiznal Američan.
"Já také ne," přitakal Valthor. "Ačkoli jsem už těchhle obrů viděl bezpočet. A má i tmavší kůži. Byl by to pravý sloní král!"
"Co uděláme?" zeptal se Wood. "Nedokáži si představit, jak takového titána chytit."
"Přivedou samice," vysvětlil Valthor. "Pokusí se ho zahnat do města a vlákat do ohrady. Podívej!"
Slon zvedl chobot a hněvivě zatroubil. Zdálo se, že se chystá k útoku. Dozorce vydal otrokům rozkaz, aby k němu navedli slonice. Sám však zůstal v bezpečí opodál. Byl to Erythrejec, a nikoli šlechtic. Druhé posílal na smrt, zatímco vlastní kůži úzkostlivě chránil.
Několik nevolníků vyrazilo vpřed. A v té chvíli slon zaútočil. Vřítil se mezi samice, rozráženje je do všech stran, a pak se rozběhl za samcem, na jehož hřbetě se krčil dozorce otroků. Ten se pokusil svého slona obrátit a uprchnout, zvíře však bylo vycvičeno k boji a o útěku toho mnoho nevědělo. A pak - kolem byly samice. Nemohlo se tedy vzdát svému soku bez boje! Zmítáno mezi přirozeným pudem a poslušností vůči svému pánu, odbočilo stranou a čekalo. Vzápětí do něho útočník narazil silou rozjeté lokomotivy.
Slon podklesl a shodil svého jezdce do porostu. Muž byl v příští chvíli na nohou a dal se na útěk. Udělal to nejhorší, co mohl - každé zvíře pronásleduje toho, kdo před ním prchá. Zoufalé výkřiky o pomoc se mísily s troubením rozlíceného samce. Valthor navedl svou slonici blíž, snaže se odlákat útočníkovu pozornost. Wood učinil totéž. Bylo však již pozdě. Útočící samec uchopil nešťastníka, vyhodil jej do výšky a poté jej na místě rozdupal.
Wood se nyní obával, že teď je řada na nich. Nic takového se však nestalo. Valthor vedl svou slonici klidně dál. Útočník se zastavil a svěsil oháňku. Veškerá zuřivost jej opustila v okamžiku, kdy zabil nešťastného dozorce. Vzápětí přijel také Wood, následuje příkladu svého přítele. Valthor pak počal zpívat jakousi píseň, monotónní melodii beze slov, jíž Athneané uklidňovali tato obrovitá zvířata a mírnili jejich občasné záchvaty hněvu a zuřivosti. Po chvíli pokynul Woodovi, aby se přidal, a společně pak vedli obrovitého tlustokožce k městu. Mezi dvěma slonicemi si počínal mírně a odevzdaně. Dozorci s otroky jeli za nimi, neskrývajíce radost, že nemuseli nasazovat vlastní krky.
Zvěst o zkrocení zlého slona se záhy donesla až do královského paláce. A tak příštího dne přišel důstojník a oznámil Woodovi, že je vládcem očekáván.
"Chce vidět, kdo pomohl Valthorovi chytit divokého samce," vysvětlil.
Valthor se k Woodovi naklonil a zašeptal: "Má nějaký jiný důvod. Kvůli tomu pro tebe určitě neposlal."
Phoros
Noc se tiše vykradla ze svého úkrytu, probouzejíc divoké šelmy k činu. Ačkoliv slunce dosud ozařovalo rudými paprsky vzdálený horizont, nad Průsmykem bojovníků se stmívalo.
V Ontharu leží Cathne, Město zlata, v Thenaru pak Athne, Město slonoviny. A v Průsmyku bojovníků stál Tarzan z rodu Opů. Sám a opuštěn, jsa na cestě k Athne, aby zjistil, co se stalo s dívkou jménem Gonfala...

Gemnon se jej snažil přesvědčit, aby nechodil bez doprovodu. A téhož mínění byl i Thudos, jemuž pán džungle pomohl získat trůn.
"Když se nevrátíš za pár dní," řekl mu, "vyšlu do Athne vojsko, aby tě vysvobodilo."
"Když se nevrátím za pár dní, znamená to, že jsem mrtev," pravil na to syn divočiny.
"Možná," připustil Thudos. "Ale oni tě nezabijí, pokud nebudou muset. Hledají otroky a nikdy by se nezbavili někoho takového, jako jsi ty. A pak -potřebují muže ke gladiátorským zápasům."
"Snad ti to bude vyhovovat víc než hřebelcovat slony," usmál se Gemnon.
Tarzan pohodil hlavou. "Nechci ani bojovat, ani zabíjet. A jsou horší věci než se starat o slony."
A na ta slova se vzdálil.
Rozhodl se vyhnout Thenaru za dne, neboť chtěl dojít do Athne nepozorován. Obě údolí byla plna divokých lvů. Nezbylo však než podobné riziko podstoupit. A pak - většinu cesty zůstane chráněn pralesem.
Thenarští lvi se lišili od všech jim podobných. Mnozí z nich utekli z Cathne, kde je cvičili k lovu lidí a krmili lidským masem. Po celé generace byli vychováváni k odolnosti a rychlosti. Proto snad nikde na světě nebylo tak sveřepých šelem.
Nastala noc. Tarzan slyšel řev velkých koček. Zněl z údolí, jež právě opouštěl. Jsa neustále ve střehu, prošel Průsmykem bojovníků a vešel do Thenaru. Od té chvíle řev ustal. Vítr vanul synu divočiny přímo do tváře. To znamenalo, že s sebou odnese jeho pach rovnou k obávaným lidojedům z Cathne!
Zvýšil rychlost. Byl si vědom toho, že i když v životě přemohl mnoho lvů, sotva by přežil útok těchto dravců, kteří se na lov vydávali v celých smečkách.
A pak se znovu ozval řev. Byl stále silnější. To Tarzan dobře znal. Věděl, že šelmy jsou na stopě kořisti. Je to snad jeho stopa?
Nad vrcholky hor se vyhoupl měsíc v úplňku a ozářil svými stříbrnými paprsky dolinu i úzký pás lesa na jejím okraji. Řev lvů se nyní rozléhal široko daleko. Tarzan cítil, že je to on, za kým se šelmy z Cathne vydaly. Normální smrtelník by je podle hlasů stěží spočítal, pro syna divočiny měl však každý z nich jiné zabarvení, a tak záhy zjistil, že má v patách pět dospělých lvů. Soudil, že jsou asi míli za ním. A do lesa to mohlo být necelé tři míle. Pokud se nestane nic nepředvídaného, měl by k němu dorazit dřív než šelmy. Ocitl se však v neznámých končinách, o nichž měl toliko kusé znalosti od Gemnona a Thudose. Ti jej upozornili, že se tu vyskytují mokřiny s břehy z mělkého bahna.
Dal se tedy do běhu, pravidelně oddechuje a zrychluje tep. Lvi však postupovali vpřed ještě rychleji. Ze síly jejich řevu poznal, že jsou již na dosah. Znal tato zvířata a věděl, že jsou vytrvalejší, než u lvů bývá zvykem. Ještě zrychlil. Věděl, že pokud ho zahlédnou, stěží unikne. Naštěstí cestou nenarazil na žádnou bažinu ani jinou překážku, takže bez úhony doběhl k lesu, jenž skýtal bezpečí. Lev se však objevil i tady.
Ti, kdo žijí v džungli, musí uvažovat rychle. Tarzan zvážil situaci, aniž zpomalil svůj úprk. Jeho cílem byl les. Jeden lev je přece jen mnohem méně nebezpečný než celá smečka. Vykřikl, aby na sebe šelmu upozornil. Lev mu zvolna vyběhl vstříc, pak se ale náhle zastavil a váhal. Co teď udělá? Vše záleželo na tom, šlo-li o lva divokého, či cvičeného. Z toho, jak se choval, Tarzan soudil, že půjde o nezkroceného samotáře.
Pět ontharských zabijáků se rychle blížilo. Ve svitu měsíčních paprsků určitě zahlédli svou kořist. Jejich řev to dokazoval. Kdyby to byli lvi žijící volně, útočili by v tichosti. Tihle byli dokonale vycvičení a sebejistí. Nemuseli se vrhat na oběť z úkrytu.
Šelma, kterou syn divočiny spatřil u lesa, se plížila vpřed jen zvolna. Zřejmě byla překvapena, že kořist před ní neprchá, nýbrž naopak se obrací proti ní. Ani řev dalších pěti lvů králi zvířat nepřidal na klidu. Od Tarzana jej dělilo asi padesát yardů. Vtom se z hrdla pána džungle vydral divoký skřek, jakým opí samci varují nepřítele. To byla poslední kapka - šelma se otočila a zamířila zpátky do temného hvozdu. Zanedlouho sem doběhl i Tarzan a vyhoupl se do větví nejbližšího stromu. Vzápětí nato vyrazilo z přilehlé houštiny pět rozlícených ontharských hrdlořezů.
Uchýliv se vysoko v koruně, Tarzan utrhl několik haluzí a počal je házet po šelmách, častuje je hanlivými přídomky v řeči opů. Ač jinak tichý a mlčenlivý, proměnil se nyní v jednu z velkých opic, mezi nimiž vyrostl. Možná mu lvi rozuměli, možná ne. Kdo ví? Ať tak či onak, byli velmi rozezleni. Vyskakovali do výšky v marné snaze po něm chňapnout. To je rozzuřilo ještě víc.
Tarzan neměl času nazbyt, aby jej s nimi utrácel. Vznášeje se větvovím, vydal se na další cestu do Athne. Chtěl se tam dostat v době, kdy budou jeho obyvatelé spát. Od Gemnona a Thudose se dověděl leccos užitečného. V době, kdy obě města spolu ještě živě obchodovala, byli tu častými hosty.
Rozhodl se přijít ze severní strany, jež nebyla zdaleka tak přísně střežena jako ty ostatní. I tak nebylo vyloučeno, že bude odhalen, neboť musel překonat městské hradby za úplňku. Zvolil místo dále od severní brány. Plazil se k městu po břiše, kryt porostem. Tu a tam se zastavil a naslouchal, ale všude bylo ticho. Když byl již jen pár stop od hradby, vstal a rozhlédl se. Přímo za zdí stálo cosi jako chlév. Tarzan vyšplhal na střechu a vzápětí se snesl na dláždění úzké uličky. Z otevřeného okna se vynořila hlava a ozval mužský hlas.
"Kdo jsi?" zeptal se. "Co tu děláš?"
"Jsem démon," opáčil Tarzan šeptem.
Na ta slova hlava zmizela a okno se zavřelo. Syn divočiny tak pohotově využil něčeho, co mu svěřil Gemnon - víry Athneanů ve zlého ducha, který se toulá temnotou a vyhlíží svou oběť.
Drže se směru, který zvolil, pokračoval Tarzan v cestě křivolakými uličkami do středu města. Konečně dorazil k paláci. Věděl, že tu najde stráže toliko u několika hlavních bran. Ostatní byly zamčeny a zřídka užívány.
Když došel k hradbě ze západní strany, zjistil, že v těch místech není ani brána, ani stráž. Svou výškou se nelišila od valu, jímž bylo obehnané město. Pro opího muže nebyla překážkou. Ledva ji překonal, ocitl se v zahradě plné stromů, keřů a křovin. Bylo to malebné zákoutí, odkud se linuly nejrůznější vůně. Ty však nyní Tarzana pramálo zajímaly.

Míjeje jednu stavbu za druhou, dospěl k hlavní budově, tvořící jádro královského paláce. Ke svému překvapení spatřil světlo v oknech. Domníval se, že všichni kromě hlídky budou spát.
Na nádvoří, přiléhajícím z boku k paláci, rostla hojnost stromů. Chráněn jejich stínem, přiblížil se k jednomu z oken a nahlédl dovnitř. Spatřil rozlehlou hodovní síň. Stál tu dlouhý stůl, za kterým seděla spousta mužů. Nejeden z nich byl již notně podroušen.
Sálem zněl hlahol, smích i křik slovních půtek. Muži byli většinou obhroublí a ošumělí. Vůbec nevypadali jako šlechtici. Chlapík, který seděl v čele, bušil do stolu mohutnou pěstí a choval se více jako býk před muletou než jako vážený občan.
Pak přišli otroci, podávali víno a odnášeli prázdné číše a talíře.
"Neřekl jsem ti, abys ji přivedl?" vykřikl ramenatý obr v čele stolu, obraceje se k nejbližšímu ze svých sousedů.
"Kdo a koho má přivést?" nechápal tento.
"Dívku."
"Jakou dívku, Phorosi?"
"Tu dívku," opáčil Phoros opile.
"Ach tak, tu dívku," opakoval po něm jiný hodovník.
"No, proč jste ji nepřivedli?"
"Koho?"
"Tu dívku!"
"A kdo ji měl přivést?"
"Ty ji přivedeš!!!" nařídil Phoros.
Jeho soused potřásl hlavou. "Já ne," vzdoroval. "Menofra by ji přede mnou schovala."
"Nebude to vědět. Šla spát," ujistil jej Phoros.
"Já nemám naději. Pošli otroka."
"Raději neposílej nikoho," vmísil se muž, který seděl Phorosovi po druhém boku a vypadal méně opilý než ostatní. "Menofra jí vyřízne srdce a tobě taky."
"Kdo je tu králem?!" zahřměl Phoros.
"Zeptej se Menofry!"
"Já jsem král," vypjal se Phoros. Pak se otočil k jednomu z otroků. Chlapík se tvářil, jako by se ho to netýkalo. Phoros po něm metl zlatou číší, která jen o vlásek minula jeho hlavu.
"Hej, ty!" rozkázal. "Přiveď dívku!"
"Jakou dívku?" zeptal se otrok, chvěje se po celém těle.
"V Athne je jen jedna dívka, ty čubčí synu! Jdi a přiveď ji!"
Otrok vyšel ze sálu. Nato se rozvinul hovor o tom, co Menofra udělá, až zjistí, že je dívka pryč. Phoros prohlásil, že je ze své ženy unaven, a že jestli si nebude hledět svého, potrestá ji.
Tarzan vše mlčky sledoval. Cítil rozhořčení i hanbu - hanbu z toho, že patřil k témuž pokolení jako tito lidé. Od dětství vyrůstal mezi šelmami v pralese - mezi nižšími druhy. Na rozdíl od lidí byly mnohé odvážné a ušlechtilé. Sotva by se uchýlily k zákeřnostem. Snad jen malé opičky, které jsou v mnohém člověku velmi podobné, by dokázaly něco takového. Často se mu zdálo, že svět se vyvinul opačným směrem.
A kdo vlastně byla ta dívka? Uvažoval, zda by to mohla být Gonfala. Pak se ale ve dveřích sálu objevila mohutná, spíše mužsky vyhlížející postava, doprovázená otrokem. Tarzan na ni hleděl jako u vytržení. To tedy byla ona? Žena měla dlouhé, zavalité ruce a chmýří pod nosem i na bradě. Vypadala velmi odpudivě.
"Co to má znamenat?!" vykřikla, měříc Phorose pohledem, z něhož šla hrůza. "Proč jsi pro mě poslal v tuto hodinu, ty opilý nevychovanče?"
Phorosovi sklapla čelist. Rozhlížel se po svých kumpánech. Snad u nich hledal pomoc, ale žádná nepřicházela. Ostatní se tvářili, jako by byli ženinou návštěvou nanejvýš poctěni.
"Chtěli jsme, aby ses přidala k oslavě," napadlo Phorose.
"Oslavě čeho?" vybuchla žena.
Phoros se znovu prosebně rozhlédl kolem. Zakalenýma očima pátral po svém sousedu.
"Co to oslavujeme, Kandosi?" zamumlal.
Kandos zneklidněl a hryzl rty. Odpovědět se však neodvážil.
"Nelži!!!" vykřikla žena. "Pravda je, že pro mě jsi neposlal!!!"
"Ale ano. Právě teď," bránil se Phoros.
Žena se otočila k vyděšenému otroku za sebou. "Řekl ti, abys mě přivedl?!" zeptala se.
"Ach, královno," zakňučel nevolník, klekaje na kolena, "myslel jsem, že se jedná o tebe."
"Co ti řekl?" pokračoval výslech.
"Řekl ‚Přiveď dívku', a když jsem se zeptal jakou, odpověděl, že v Athne je jen jedna."
Menofra vytřeštila zrak. "Jediná dívka v Athne? Vím, pro koho poslal! Pro tu světlovlasou ženskou, kterou přivedli se dvěma muži! Myslel sis, že ze mě uděláš hloupou!" obrátila se na Phorose. "Ale to se ti nepodaří! Čekal jsi na svou příležitost, a dnes v noci ses opil na kuráž! Dobrá, pošlu ti ji - pošlu ti ji po kusech!"
Na ta slova oslovila shromážděné.
"Kliďte se odtud! Všichni!" rozkázala.
Pak přistoupila ke stolu a uchopila Phorose za boltec.
"A ty půjdeš se mnou, králi!!!" zvolala, doprovázejíc poslední slovo úšklebkem.
Menofra

Tarzan odstoupil od okna a vydal se kolem budovy, hledě do prvého poschodí. Zdálo se, že tam by mohly být ložnice. A v jedné z nich možná spí i Gonfala. Po zdi se tu vinula divoká réva. Tarzan vyzkoušel, zda jej udrží. Nakonec zvolil stvol břečťanu, který byl silný jako jeho paže a z něhož se ke zdi pnul bezpočet menších výhonků. Sotva zjistil, že unese jeho váhu, počal po něm šplhat vzhůru. Těsně pod oknem se zastavil a naslouchal. Snažil se rozpoznat výpary, vycházející zevnitř. V místnosti spal muž. Bylo slyšet, jak těžce oddychuje. Jeho chroptění a pronikavý zápach lihoviny prozrazovaly, že je opilý.
Tarzan se vyhoupl na římsu a vskočil do pokoje. Pohyboval se tiše, aby spáče neprobudil. Jeho oči brzy přivykly tmě, která tu panovala. Měl schopnost šelem vidět v ní lépe než kterýkoli člověk. Snad jej to naučila nutnost. Ten, kdo v noční džungli dobře vidí, má větší šanci přežít.
Brzy objevil cosi tmavého na podlaze. Byl to spáč. Navíc teď hlasitě chrápal. Tarzan přešel místnost a na opačné straně objevil dveře. Tiše nahmatal závoru a odsunul ji. Mírně zaskřípala, muže však neprobudila. Dveře se otevřely a Tarzan stanul v matně osvětlené chodbě. Její strop měl tvar klenby a po obou stranách ji lemovaly vchody do dalších místností.
A pak Tarzan zaslechl hlasy. Byly stále hlasitější a svědčily o hádce. Patřily Menofře a Phorosovi. Ozval se výkřik a za ním náraz těla na podlahu.
Syn divočiny čekal a naslouchal. Slyšel, jak z oné místnosti někdo vychází. Rychle vkročil do komnaty za sebou, nechávaje dveře pootevřené, aby viděl do chodby. Spatřil muže, spěchajícího odtud. Byl to Phoros. Šel vrávoravým krokem a v pravé ruce třímal zakrvácený meč. V očích měl nepřítomný výraz. Prošel kolem Tarzana a zabočil do jedné z postranních chodeb. Pán džungle se okamžitě vydal za ním. Viděl, jak Athnean vkládá klíč do zámku dveří sotva pár kroků před ním. Čekal, až muž odemkne a vstoupí. Nato se přikradl blíž. Chtěl dorazit na místo dřív, než Phoros zamkne zevnitř. Ten však, jsa dosud podroušen, dveře ani pořádné nezavřel. A tak nebylo nic snazšího než jej prostě následovat.
Tarzan se pohyboval ve vší tichosti. A tak ačkoli byl těsně za Phorosem, ten o něm neměl sebemenší tušení. Místnost byla osvětlena jedinou lampou - kusem knotu, který hořel v mělké nádobě naplněné lojem. V rohu místnosti ležela Gonfala se svázanýma rukama a nohama, nedaleko od ní pak Stanley Wood, spoután stejným způsobem. Spatřili Tarzana, ten je však posunkem vyzval, aby zůstali zticha.
Phoros stanul nad oběma vězni se škodolibým úsměvem na rtu.
"Milenci jsou dosud tady," zahuhlal. "Ale proč jsou od sebe tak daleko? Hej, ty hlupáku, podívej se na mě! Ukáži ti, jak milovat ženu! Je teď moje! Menofra, ta stará čarodějnice, je mrtva! Vidíš tenhle meč? Patří Menofře! Právě jsem ji zabil!" A namířil ostřím na Wooda. "Až ti ukážu, jak se má chovat milující muž, zabiji i tebe!"
Přistoupil ke Gonfale a masitými prsty sevřel meč. V té chvíli mu jej kdosi vyrazil z ruky a smýkl jím vší silou o zem.
"Ticho! Nebo zemřeš!" nařídil mu neznámý hlas.
Phoros zvedl hlavu. Spatřil bílého obra, který stál nad ním a mířil mu jeho vlastní zbraní přímo do srdce.
"Kdo jsi?" zaštkal. "Nezabíjej mě! Řekni, co chceš! Dostaneš, oč si řekneš, jen mě nezabíjej!"
"Co chci, si vezmu sám. Nehýbej se!" Tarzan poklekl k Woodovi a rozťal mu pouta. "Odvažte Gonfalu," řekl. "Pak spoutejte toho muže a dejte mu roubík."
Wood jednal rychle.
"Jak jste se sem dostal?" zeptal se Tarzan.
"Hledal jsem Gonfalu. Došel jsem po její stopě až sem. Tady mě zajali. Dnes pro mě Phoros poslal. Možná mu namluvili, že vím, jak ovládnout Gonfal. Spike se chvástal, že to dokáže sám, ale ani on, ani Troll nic nesvedli. Pak někomu nalhali, že Gonfala je bohyní velkého kamene, a tak nás uvěznili do jedné cely a nařídili nám, abychom předvedli kouzlo. Naše shledání bylo tak nečekané! Všem muselo být jasné, že patříme k sobě. Phoros velmi žárlil. Ale zároveň se bál své ženy."
Wood zbavil Gonfalu pout a svázal Phorose. Sotva byl hotov, ozvaly se zvenku kroky. Všichni zůstali stát a poslouchali. Kroky byly stále blíž. Pak náhle ustaly, jako by chodec sám vyčkával, co se bude dít. Nakonec se otevřely dveře a všem se naskytl děsivý pohled. Gonfala vykřikla, Wood ucouvl, jen Tarzan nejevil známku vzrušení. Na prahu stála Menofra. Na hlavě a rameni měla velké rány. Byla celá od krve. Potácela se, leč byla dosud plně při smyslech.
"Stráže!" zvolala a přirazila těžkou veřej.
"Zdá se, že jsme v pasti," poznamenal Wood.
"Máme rukojmí," dodal Tarzan.
"To byl příšerný pohled," zašeptala Gonfala, chvějíc se jako osika a ukazujíc ke dveřím. "Jak se to mohlo stát?"
Syn divočiny ukázal na Phorose.
"On vám to řekne. Myslím, že je teď docela rád, že je s námi," usoudil.
"Je to roztomilý pár," vložil se Wood. "Ale znám i spoustu jiných, v nichž má jeden či druhý podobné úmysly."
"To je hrozné, co říkáš, Stanleyi," vyděsila se Gonfala. "Myslíš, že dopadneme také tak?"
"My jsme jiní," ujistil ji Wood. "Tihle lidé jsou jako zvířata."
"Nejsou jako zvířata," oponoval syn divočiny. "Jsou to lidé a jako lidé se chovají."
"Už jdou," upozornil Wood.
Slyšeli, jak muži vzrušeně hovoří s Menofrou.
"Ten divoch je uvnitř," prozradila jim. "Osvobodil vězně a společně spoutali krále a nasadili mu roubík. Možná že ho zabijí. Nechci, aby to udělali. Jděte, chyťte cizince a krále mi přiveďte!"
Tarzan stál nedaleko dveří. "Jestli vstoupíte, zabiji krále!" zvolal.
"Zdá se, že jsi ve svízelné situaci, Phorosi," řekl Wood. "Ať se děje cokoli, jestli tě dostane Menofra do spárů, bude s tebou zle."

Phoros mlčel. A učinil by tak patrně i tehdy, kdyby neměl roubík.
Bojovníci se zatím na chodbě radili, co dál. Byli bezradní. A bezradný byl i Tarzan.
"Znal jsem jednoho Athneana," řekl. "Byl to šlechtic. Myslel jsem si, že zdejší lidé jsou ušlechtilejší než tihle tady. V Cathne se povídalo, že se tu k moci dostala jiná šlechtická klika. Jsou-li tohle šlechtici, pak náš přítel Spike je sám arcibiskup!"
"Nejsou to šlechtici," opáčil Wood. "Je to lůza. Svrhli krále a jeho dvořany před několika měsíci. Myslím, že brzy svou zemi zničí."
"Vypadá to tak," potvrdil pán džungle. "Zdá se, že mi přítel Valthor příliš nepomůže."
"Valthor?!" zbystřil Wood pozornost. "Vy ho znáte? Je to jediný přítel, kterého tu mám!"
"Kde je? Snad by přece jen mohl pomoci."
"Odtamtud, kde je, nám nepomůže. Pracuje s otroky ve sloních stájích."
"Valthor otrokem?!" vybuchl Tarzan.
"A to má ještě štěstí," ujistil jej Wood. "Vyvraždili téměř všechny šlechtice, které pochytali - až na několik jedinců, kteří se k nim přidali. Zbytek uprchl do hor. Valthora měli rádi všichni - proto zůstal naživu."
"Dobře, že jsme zatím nic nepodnikli," uzavřel syn divočiny.
Vtom se ozvalo bušení na dveře.
"Co chcete?" zeptal se Tarzan.
"Pusťte krále ke královně a nic se vám nestane," zněla odpověď. Phoros se třásl po celém těle a pohazoval hlavou.
Tarzan se usmál.
"Počkejte, musíme se poradit," řekl a pak se obrátil na Wooda. "Vyjměte mu roubík," dodal.
Jakmile byl zbaven cáru látky, jenž mu bránil v hovoru, Phoros počal cosi nesrozumitelného mumlat. Tak byl vyděšen!
"Nenechte ji, aby se mě zmocnila," poprosil nakonec. "Zabila by mě!"
"Nic jiného nezasloužíš," poznamenal Wood.
"Můžeme se dohodnout," navrhl Tarzan.
"Cokoli chcete," opáčil Phoros.
"Svobodu a doprovod do Průsmyku bojovníků," pravil Tarzan.
"Máte je mít," skuhral Phoros.
"A velký diamant," dodal Wood.
"A velký diamant."
"A jak budeme vědět, žes nás neoklamal?" zeptal se Tarzan.
"Máte mé slovo," ujišťoval Phoros.
"To za mnoho nestojí. Chci něco víc!"
"A co?"
"Vezmeme tě s sebou. Nedodržíš-li, cos slíbil, zabiji tě."
"Souhlasím se vším, jen mě zachraňte před ní!"
"Je tu ještě něco," vzpomněl si Tarzan. "Svobodu pro Valthora."
"Slibuji."
"Co ale uděláme s tou starou čarodějnicí a strážemi?" zeptal se Wood.
Tarzan pohodil hlavou. "Vezmeme zatím Phorose odtud a dál uvidíme," řekl.
"Dřív bychom měli mít jistotu, že splní svůj slib. Co ty na to, Phorosi? Poslechne tě stráž?" obrátil se Wood na zajatce.
"Nevím. Mají z ní strach. Každý se jí bojí!"
"Zdá se, že to nebudeme mít snadné," soudil Wood.
Tarzan zatím rozvázal Phorosovi pouta. "Stoupni si ke dveřím!" přikázal. "A řekni své ženě, oč žádám!"
Phoros učinil, jak mu bylo nařízeno.
"Poslouchej, drahá..." začal nesměle.
"Nebudu tě poslouchat, ty vrahu!" ozvalo se z chodby. "Jen co tě dostanu do rukou!!!"
"Byl jsem opilý," pokračoval Phoros. "Nevěděl jsem, co dělám. Poslouchej! Nech mě odvést tyhle lidi z naší země, a oni mě nezabijí."
"Neříkej mi ‚drahá', ty ničemo!"
"Ale drahá Menofro, poslouchej! Pošli pro Kandose a promluvíme si!"
"Jděte dovnitř a přiveďte ho!" nařídila Menofra strážím.
"Zůstaňte, kde jste!" vzchopil se Phoros. "Já jsem král! To jsou královy rozkazy!"
"Já jsem královna!" ječela Menofra. "Říkám vám, abyste vysvobodili krále!"
"Nechci, aby mě vysvobodili," bránil se Phoros.
"Myslím," řekl velitel stráží, "že nejlépe uděláme, zavoláme-li Kandose. Sami nemůžeme rozhodnout."
"Ano, pošlete pro Kandose!" přitakal král.
Slyšeli, jak velitel posílá jednoho ze svých mužů, aby přivedl Phorosova pobočníka, a slyšeli také královnu, jak všem spílá a vyhrožuje.
Wood přistoupil ke dveřím. "Královno!" zvolal. "Nech Phorose, ať nás doprovodí na hranici. Pak je tvůj."
Phoros naň hleděl vytřeštěnými zraky. Něco takového nečekal!
Menofra chvíli přemýšlela.
"Určitě by mě nějak oklamal," řekla nakonec.
"Jak by tě mohl oklamat?" nechápal Wood.
"Jistě by nějaký způsob našel. Klamal celý život!"

"Máš přece armádu! Co by mohl dělat?!"
"Možná," připustila Menofra. "Ale nevím, mohu-li čekat. Chci to hned! Viděli jste, co udělal!"
Za několik okamžiků se vrátil posel s Kandosem. Menofra jej přivítala chladným pohledem a spustila vodopád nadávek. Umlčel ji pokynem ruky a vyslechl, co se stalo. Pak odvedl královnu stranou a cosi si důvěrně šeptali. Když rozmluva skončila, Kandos se vrátil ke dveřím.
"Vše je dohodnuto," oznámil. "Královna právě dala slib. Doprovod vyrazí po rozednění. Cesta v noci je nebezpečná. Slibte, že neublížíte králi!"
"Nic se mu nestane," potvrdil Tarzan.
"Dobrá," opáčil Kandos. "Půjdu připravit doprovod."
"A snídani," dodal Wood.
"Ovšem," řekl Kandos.
Odsouzeni
Stanley Wood byl v dobrém rozmaru. "Zdá se, že našim potížím je konec," řekl. Vzal Gonfalu za ruku. "Prožila sis svoje, a já ti slibuji, že až se odtud dostaneme, poznáš, co je to klid a bezpečí."
"Ano," vmísil se Tarzan. "Klid a bezpečí nehod na silnici, srážek vlaků, pádů letadel, loupeží, únosů, válek a moru."
Wood se usmál. "Ale zato bez lvů, leopardů, divokých slonů, hadů, much tse-tse, o nájezdnících a kanibalech nemluvě."
"Myslím," podotkla Gonfala, "že ani jeden z vás nenamaloval život v příliš růžových barvách. Vždy hrozí nějaké nebezpečí. Ale ať tak či onak, víc než klid a bezpečí je svoboda. Víte, po celý život jsem byla vlastně ve vězení. A tak si dovedete představit, jak toužím po svobodě, bez ohledu na překážky, které budu muset cestou k ní zdolat. Svoboda je tím nejkrásnějším v životě."
"Je to tak," potvrdil pán džungle.
"A také láska," dodal Wood.
"Ano," souhlasila Gonfala, "ale ne bez svobody."
"Budeš mít obojí," slíbil Wood.
"Ale jen do jisté míry," usmál se Tarzan.
"Teď bych se ze všeho nejraději najedla," přiznala dívka.
"Myslím, že nesou jídlo," soudil Wood, ukazuje ke dveřím.
Kdosi právě vkládal klíč do zámku. Dveře se otevřely, muž položil na práh dvě nádoby a odporoučel se.
"Moc toho není," poznamenal Wood, zvedaje nádoby a míře ke svým přátelům. Jedna obsahovala jakousi omáčku s kusy masa, druhá vodu.
"Cože, žádné příbory?" usmál se Američan.
"Příbory? Co je to? Něco k jídlu?" nechápala Gonfala.
"Něco, čím se jí," vysvětloval Wood. "Vidličky, nože, lžíce. Nic takového tu zřejmě neznají."
"Tady," řekl Tarzan a podal Gonfale svůj lovecký nůž. Jeho pomocí pokrájeli maso. Vodu pak pili rovnou z nádoby.
"Není to tak zlé," zhodnotil krmi Wood. "Co je to, Phorosi?"
"Mladý skopec," vysvětlil Phoros. "Divím se, že vám nepřinesli slona. Možná že se Menofra obměkčila." Pak ale pohodil hlavou. "Ne, ta se nikdy neobměkčí!"
"Jsem tak ospalá, že neudržím víčka," pravila Gonfala.
"Já také," dodal Wood.
Phoros pohlédl na Tarzana. "A ty?" zeptal se. "Také se ti chce spát?"
Tarzan přikývl.
Phoros přivřel oči. "Ta stará ničemnice," zamumlal. "Něco nám dala do jídla. Možná nás otrávila."
Syn divočiny hleděl na své společníky. Jeden po druhém upadali do hlubokého spánku. Snažil se překonat působení omamné látky, ale pak i on klesl na podlahu v bezvědomí.

Královnina komnata byla obrazem divoké okázalosti a nádhery. Na zdech visely zvířecí a lidské hlavy. Mezi nimi se skvěly primitivní nástěnné malby s bojovými výjevy, jejichž barvy s léty téměř vybledly. Kůže šelem a vlněné koberce pokrývaly podlahu i lenošku, na které odpočívala Menofra, podepírajíc hlavu ovázanou bílým šátkem. U dveří drželi stráž čtyři bojovníci. Na zemi před pohovkou leželi Wood a Gonfala, dosud v mdlobách. Vedle lůžka stál Kandos. A byl tu i Phoros, nehybný a pevně spoutaný.
"Poslal jsi divocha mezi otroky, jak jsem nařídila?" zeptala se Menofra.
Kandos přikývl. "Ano, královno. A protože je velmi silný, nechal jsem ho připoutat řetězem ke sloupu."
"Dokonce i hlupák udělá občas něco chytrého," zhodnotila jeho počinek Menofra.
"Díky, královno," řekl Kandos.
"Neděkuj mi. Jsi lhář a zrádce. Phoros tě učinil svým pobočníkem, a ty ses obrátil proti němu. Jak rychle se obrátíš proti mně? Ne, ty to neuděláš, protože jsi zbabělec! Ani bys na to nedokázal pomyslet. A kdyby, pověsím tvou hlavu k ostatním na zeď!"
V té chvíli právě Wood otevřel oči a pohnul rukama a nohama, jako by se chtěl přesvědčit, že je dokáže ovládat. Byl první, kdo se probral z bezvědomí.
Rozhlédl se kolem. Viděl Gonfalu, ležící nehybně vedle něho. Zvedl zrak ke královně a jejímu spiklenci.
"Tak jsi dodržela slovo?!" vykřikl, hledaje očima Tarzana. "Kde je?!"
"V bezpečí," odpověděl Kandos. "Královna se slitovala a nechala vás všechny naživu."
"Co s námi uděláte?"

"Divoch bude zápasit v aréně," vzala si slovo Menofra. "Ty a dívka mi prokážete jistou službu."
"Jakou službu?"
"Brzy se to dovíte. Kandosi, pošli pro kněze. Phoros se brzy probudí."
Gonfala otevřela oči a sedla si. "Co se stalo?" zeptala se. "Kde to jsem?"
"Jsme stále v zajetí," vysvětlil Wood. "Ti lidé nás podvedli."
"Svět je daleko!" vydechla dívka a do očí jí vyhrkly slzy.
Vzal ji za ruku. "Musíš být statečná, miláčku," zašeptal.
"Jsem unavená. Byla jsem statečná už příliš dlouho. Tolik se mi chce plakat, Stanleyi."
Nyní se probral i Phoros. Ospale zamžikal, a sotva spatřil Menofru, škubl sebou.
"Krysa se probudila," řekla královna.
"Tys mě zachránila, drahá!" zvolal Phoros.
"Říkej tomu tak, chceš-li," svolila královna s břitkým tónem v hlase.
"Zapomeňme na to, co bylo," pravil Phoros. "Kandosi, zbav mě pout! Cožpak král může zůstat takhle svázaný?!"
"Mně se to tak líbí," opáčila Menofra. "Chtěl bys snad být svázaný jinak? Třeba žhavými řetězy? To není špatný nápad!"
"Ale Menofro, drahá, to přece nemůžeš udělat!"
"Nemohu?! Chtěls mě zabít, abys mohl žít s touhle ženskou! Dobrá, nespoutám tě žhavými řetězy. Ještě ne. Nejdřív tě něčím potěším."
Ozvalo se klepání na dveře. "Kněz přichází," oznámil strážný.
"Ať vstoupí," nařídila Menofra.
Wood pomohl Gonfale na nohy. Pak oba usedli na lavici. Když kněz vešel a uklonil se před královnou, Menofra ukázala na sedící pár.
"Tyhle dva oženíš!" poručila.
Wood s Gonfalou hleděli překvapeně jeden na druhého.
"To není samo sebou," mínil Wood.
"Něco takového jsem si přála," dodala Gonfala. "Ale byla bych raději, kdyby k tomu došlo jinde a za jiných okolností. Nevěřím, že to ta žena myslí upřímně."
Svatební obřad byl prostý. Během něho se Menofra vítězně usmívala, zatímco Phoros rudl zlostí. Když ceremonie skončila, královna se obrátila na svého muže.
"Znáš zdejší zákony," řekla. "Kdokoli vstoupí mezi ty dva, musí zemřít. Víš, žes ji navždy ztratil? Chtěls mě zabít, že? Já tě nechám žít. Ale dej si pozor! Budu tě mít neustále na očích!"
Na ta slova vybídla jednoho ze strážců. "A teď je odveď! Muže do stáje, ženu do komnaty. A dobře zamkni!"

Sotva se Tarzan probral z mdlob, zjistil, že je přivázán ke kůlu a kolem krku má železný obojek. Byl sám. Avšak slamníky ze zatuchlé trávy, špinavé svršky, nádoby a zbytky ohnišť - to vše napovídalo, že stáj slouží jako lidské obydlí. Pochopil, že byl uvězněn v příbytku pro otroky.
Z polohy slunce usoudil, že ležel v mrákotách několik hodin. Účinky omamné látky pominuly, zůstala jen bolest hlavy a pocit roztrpčení, že se nechal tak snadno oklamat. Co se asi stalo s Woodem a Gonfalou? Proč byl od nich odloučen?
Zatímco takto uvažoval, vrata stáje se otevřela a vešla eskorta. Přiváděla Wooda. Američan zamířil rovnou k Tarzanovi.
"Měl jsem o vás strach," přiznal. "Bál jsem se, že vás zabili." A pak vypověděl, jak Menofra naložila s Gonfalou.
"Je to šílené, Tarzane," uzavřel své vyprávění. "Ta žena je ďábel. Co budeme dělat?"
Tarzan poklepal na kovový obojek, který mu svíral hrdlo.
"Moc toho dělat nemohu," řekl.
"Proč myslíte, že vás připoutali a mě ne?" divil se Wood.
"Zřejmě jim sloužím k pobavení," odpověděl Tarzan s trpkým úsměvem.
Po zbytek dne hovořili o všem možném. Většinou měl slovo Wood. Tarzan nikdy nebyl příliš řečný. A Wood mluvil především proto, aby nemusel myslet na Gonfalinu situaci.
Pozdě večer se vrátili otroci z práce a obklopili Tarzana.
Jeden z nich mu vyšel vstříc, sotva jej uviděl.
"Tarzane!" zvolal. "Jsi to opravdu ty?!"
"Ano, Valthore," odpověděl syn divočiny.
"Vidím, že i ty jsi zpátky," všiml si Valthor Wooda. "Nečekal jsem, že se ještě setkáme!"
Wood vyprávěl o svém neštěstí. Valthor se tvářil vážně.
"Tvá přítelkyně Gonfala je v bezpečí, dokud žije Menofra. Ale ta možná nebude žít dlouho. Kandos to dobře ví. Až bude s Menofrou konec, Phoros se vrátí k moci. A jestli se tak stane, zničí tě a Gonfala ztratí naději. Situace je zlá. Nevidím jiné řešení než Zygův návrat na trůn."
K Tarzanovi zatím přistoupil vysoký otrok.
"Pamatuješ se na mě?" zeptal se.
"Ano," odpověděl Tarzan. "Ty jsi Gemba. Byls otrokem v Thudosově domě v Cathne. Jak dlouho jsi tady?"
"Dlouho. Chytili mě při jednom z nájezdů. Práce je tu těžká a noví pánové krutí. Kéž bych byl zpátky v Cathne!"
"Bylo by ti tam dobře, Gembo. Tvůj pán je v Cathne vládcem. Myslím, že kdyby věděl, že jsem ve vězení, vytáhl by do války proti Athne."
"Jeho armáda by tu byla docela vítána. Ale sotva kdy přijde. Nedoví se, že jsi tady."
"Kdybych neměl tenhle obojek," pokračoval pán džungle, "dostal bych se odtud a přivedl ho i s vojskem. Jistě by mé

přátele osvobodil."
"Ale vaše okovy se nám těžko podaří sejmout," dodal Wood.
"Máte pravdu," potvrdil Tarzan. "Jsou to plané řeči."
Po několik dní plynul život v otrocké kolonii bez vzruchu. O tom, co se děje v paláci, sem nedorazila jediná zpráva. Valthor svěřil Tarzanovi, že si možná bude moci vybojovat svobodu v aréně, avšak kdy se gladiátorské hry budou konat, nevěděl. Noví vládci Athne všechno změnili, nedbajíce starodávných tradic a zvyků. Dokonce vypukly spory o tom, zda Athne ponese jméno po Phorosovi, nebo jeho ženě.
Každé ráno odcházeli otroci za prací. Tarzan zůstával celý den sám, připoután ke sloupu jako divoká šelma. Věděl, že zajetí dlouho nesnese. Nicméně kdyby jej kdokoli viděl, řekl by, že je se svým údělem smířen. Ač rozhněván, nehnul brvou.
Jednoho odpoledne se otroci vrátili z chlévů dříve než obvykle. Stráže s nimi tentokrát zacházely nepřiměřeně tvrdě. A také byla všude spousta důstojníků, kteří sem jinak zavítali jen zřídka. Nahrnuli otroky do kotce, počali je počítat a kontrolovat jejich jména. Zdálo se, že několik nevolníků se pokusilo o útěk, a patrně přitom i někoho zabili. Tři na seznamu skutečně chyběli. Kdyby byli dopadeni, čekalo by je mučení a pak smrt.
Dozorci vedli výslechy velmi tvrdě, snažíce se zjistit, co měli nevolníci v úmyslu a kolik se jich na celé věci podílelo. Když odešli, otroci přestali skrývat svou nenávist. Ve vzduchu bylo cítit vzpouru. A stačila jediná jiskra, aby se její plamen rozhořel naplno.
Valthor se snažil nevolníky uklidnit.
"Čekala by vás jen smrt na mučidlech," řekl jim. "Jsme všichni pouze bezbranným davem. Vyčkejme, změna musí přijít! Jako že jsou bohové nade mnou! Nespokojenost panuje nejen v kolonii, ale i ve městě. Přijde den, a Zygo se vrátí z hor a osvobodí nás!"
"Ale mnozí zůstanou otroky, ať vládne kdokoli," namítl jeden z černochů. "Já patřím mezi ně. Jaký je rozdíl v tom, vládne-li Zygo nebo Phoros? Stejně nebudu svobodný."
"Ne," oponoval Valthor. "Slibuji, že až se k moci dostane Zygo, budete volní. Dávám ti své slovo."
"Dobrá," připustil otrok. "Jinému bych nevěřil, ale všichni vědí, že co Valthor řekne, také udělá."
Byla již skoro tma a v osadě zaplály ohně. Otroci se pustili do skrovné večeře. Jejich jídelníček tvořilo povětšinou sloní maso, ochucené turínem. Z toho vařili jakousi omáčku.
"Je velmi výživná," usmál se Wood. "Má v sobě všechno, včetně sloních štětin a písku."
"Zdá se, že nemáš rád zeleninu," dodal Valthor.
Od chvíle, kdy do stáje přivedli Tarzana, Spike a Troll se drželi stranou. Spike se syna divočiny nepokrytě bál. A dělal vše pro to, aby svým strachem nakazil i Trolla. Nejvíc se strachoval o diamant. Troll si pamatoval jediné - že Gonfala je jeho sestra a že ji ztratil. Nic jiného jej netrápilo a o ničem jiném nemluvil. Přesto se Spike o diamantu raději nezmiňoval. Doufal, že ho získá zpět, jen co pravý panovník dosedne zpátky na trůn, přijme jej jako hosta a vzácnou relikvii mu vrátí. Jenže kdy to bude?
Zatímco otroci večeřeli a hovořili o možné vzpouře, objevil se ve stáji dozorce se skupinou bojovníků, z nichž jeden nesl řetěz a kovovou ohlávku. Sotva vešli, důstojník oslovil Valthora.
"Tady jsem," přihlásil se hledaný, vstávaje.
"Mám pro tebe dárek, pane," ušklíbl se dozorce, který za Zygovy vlády sloužil ve stájích jako čeledín.
"Vidím," opáčil Valthor. "Musí to být pro čeledína pocta něco takového mi přinést."
Důstojník zrudl zlostí. "Dej si pozor, nebo tě naučím chování," zavrčel. "Teď jsi čeledínem ty a já jsem pán!"
Valthor pohodil hlavou. "Ne, chlapče, mýlíš se. Vždycky zůstaneš pacholkem, a dobře to víš. Proto se zlobíš. Proto mě nenávidíš. Phoros z tebe udělal pána, ale věř mi, z šakala lev nikdy nebude!"
"Dost!!!" zvolal dozorce. Pak se obrátil ke svým pochopům. "Dejte mu obojek a připoutejte ho vedle divocha!"
"Čím jsem si zasloužil takovou poctu?" zeptal se Valthor.
"Menofra rozhodla."
"Rozumím," přikývl Valthor. "Nenávidí nás ještě víc než ty. Tvé zaměstnání bylo dokonce ušlechtilejší než její. Než se s ní Phoros oženil, byla štětkou z ulice!"
"Říkej si, co chceš," ušklíbl se dozorce. "Zítra ty i divoch zemřete v aréně pod tlapami divokého slona."
Smrt
Otroci neskrývali své rozhořčení nad tímto rozsudkem smrti, jenž měl být trestem za pokus o vzpouru a výstrahou ostatním. Valthor však nebyl odsouzen proto, že by se sám zúčastnil rebelie nevolníků, nýbrž proto, že byl mezi nimi oblíben, a navíc šlechtic. Také Wood byl zděšen zprávou, že Valthor s Tarzanem zemřou, neboť oba byli jeho přáteli. Nedovedl si představit, že statečné srdce pána džungle navždy umlkne a jeho tělo skončí v prachu arény pod sloními tlapami, pro potěchu nelítostných barbarů.
"Musíme něco udělat!!!" řekl. "Nemohli bychom odstranit řetězy?"
Tarzan pokrčil rameny. "Zkoušel jsem to," pravil. "Kdyby to byla litina, mohli bychom je zlomit. Jsou však pružné a dokážeme je toliko ohnout. Snad kdybychom měli dláto - ale nemáme nic. Ne, nezbývá než čekat."
"Ale oni vás zabijí, Tarzane! Copak to nechápete?"
Tarzan se usmál. "Na tom není nic zvláštního. Mnoho lidí zemřelo, umírá a ještě zemře. I vy, příteli."
"Tarzan má pravdu," vmísil se Valthor. "Všichni musíme zemřít. Záleží na tom jak. Jestli se postavíme smrti čelem jako bojovníci, není čeho litovat. Pokud jde o mě, jsem rád, že mě zabije slon - jsem Sloní muž. Ty víš, co to znamená, Tarzane. Byls v Cathne. Tam jsou šlechtici Lví muži. Víš, jak hrdě nosí tento titul. A totéž platí o nás. Oni chovají lvy, my slony. Jejich bůh, Thoos, je lev, náš Dyaus je slon. Šlechtici, kteří uprchli před lůzou, si jej vzali s sebou do hor. Erythrejci žádného boha nemají."

"Kdybych si měl vybrat, jak zemřít," pokračoval syn divočiny, "dal bych přednost lvu. Lev zabíjí rychle. A pak - slon byl vždy mým přítelem. Možná dokonce nejlepším přítelem. Nerad si připouštím, že mě můj přítel zabije."
"Tenhle nebude tvým přítelem, Tarzane," řekl Valthor.
"To vím. Nemyslel jsem na něho jako na takového," vysvětloval Tarzan. "Ale teď dost řečí. Půjdu spát."
Osudné ráno příštího dne bylo jako každé jiné. O tom, co oba muže čeká, nepadlo ani slovo. Odsouzenci s Woodem posnídali, živě s ním rozmlouvajíce. Valthor se smál a Tarzan usmíval. Jako by se nic nedělo.
Wood byl stále neklidnější. Když nadešel čas odchodu do stájí, otočil se za synem divočiny, aby mu požehnal.
Tarzan mu položil ruku na rameno. "Nerad se loučím, příteli," řekl.
Kdyby Wood věděl, jak zřídka užívá syn divočiny tohle oslovení, byl by jistě poctěn. Tarzan měl mnoho přátel mezi obyvateli džungle, ale jen málo mezi lidmi. Wooda si ze srdce oblíbil. Pro jeho inteligenci, odvahu a ryzí charakter.
"Nechcete nic vzkázat své..." Wood váhal dokončit otázku.
Tarzan pokrčil rameny. "Děkuji, ne," odpověděl. "Bude vědět, tak jako vždy."
Wood se otočil a vzdálil se. Šel nejistým krokem, těžce dýchal a tvář skrýval v dlaních.

Odpoledne přišli pro Tarzana a Valthora - jednotka bojovníků a několik dozorců, všichni v plné zbroji. Jejich naleštěné zbraně se blýskaly na slunci jako drahokamy. Před palácem se houfoval dav zvědavců. Byla tu spousta slonů s nádhernými postroji. Na hřbetech nesli baldachýnová nosítka, do nichž usedla nová honorace Athne. Pod jakýmsi altánem, který se skvěl na bedrech největšího ze zvířat, seděla Menofra. Když ji Valthor uviděl, nemohl se zdržet smíchu. Tarzan se k němu otočil s tázavým výrazem ve tváři.
"Podívej!" řekl šlechtic. "Tváří se jako pávice! Opravdová královna! Vidíš ten povýšený pohled? Při velkém Dyausovi! S korunou na hlavě do arény! Něco takového vidět a zemřít!"
Valthor se nesnažil ztišit hlas. Ba dokonce se zdálo, že je tomu naopak. Jeho smích vyvolal kolem pozornost. A jeho slova slyšela i sama Menofra. Byla rudá zlostí. Sňala z hlavy korunu a položila ji na baldachýn. Celá se třásla. A když kynula průvodu, aby se dal na cestu, hlas jí přeskakoval.
Stovka slonů, bezpočet bojovníků, korouhví, praporců, barev a ozdob. Okázalé, leč nikoli majestátní procesí. Chyběla opravdová vznešenost. Vše bylo falešné a předstírané.
Průvod prošel hlavní ulicí k jižní bráně, lemován zástupy mlčících diváků. Žádné provolávání slávy, žádné ovace. Jen tu a tam slovo na adresu odsouzenců. Bylo jasné, na čí straně jsou sympatie lidu.
Sotva procesí opustilo bránu, zabočilo k amfiteátru, který stál hned za městem. Zatímco diváci prošli hlavním vchodem k ochozům, Tarzan s Valthorem a eskortou pokračovali k menší bráně, vsazené do vysoké zdi před shromaždištěm gladiátorů. Do arény odtud vedla nízká branka. Tarzan si všiml, jak chatrné a zubožené jsou zdejší hradby. Bude snad aréna něčím podobným?
Na shromaždišti bylo velké množství bojovníků. Po chvíli přivedli další vězně. Kráčeli za slony nižších hodnostářů, kteří tvořili konec průvodu. Mnozí z nich se hned dali do hovoru s Valthorem.
"Jsme poslední šlechtici, kteří neuprchli nebo nepadli do rukou vzbouřencům," vysvětloval Valthor. "Phoros a Menofra se domnívají, že vyvražděním nepřátel se zbaví protivníků i strachu. Ale jen si tak nadělají další odpůrce. Lidé ze středních vrstev byli vždy na straně šlechty, a ne lůzy, jež nastolila hrůzovládu."
Asi čtyři stopy od vrcholku vnitřní hradby byl vodorovný trám, nesoucí konce podpěr. Na něm směli vězni stát a sledovat dění v aréně, dokud na ně nepřišla řada. Když Tarzan s Valthorem a ostatními zaujali svá místa, průvod právě vytvořil v aréně kruh. Nato Menofra sestoupila ze svých nosítek a usedla v panovnické lóži. Tribuny byly zaplněny jen zpola. Tunely se však dovnitř hrnuli další návštěvníci. Všude hučely lidské hlasy, klapaly sandály a tu a tam zatroubil slon. Nicméně nezdálo se, že by to byl zástup bezstarostných, spokojených lidí, kteří se přicházejí pobavit. Spíše to byl dav, ovládaný strachem. Nikde žádný smích, ani radost.
Program her započal soubojem muže proti muži. Na jedné straně stál urostlý erythrejský bojovník s mečem a kopím, na druhé bývalý šlechtic, vyzbrojený toliko dýkou. Byla to poprava, nikoli souboj. Poprava, spojená s mukami odsouzence. Diváci sledovali zápas povětšinou mlčky.
Valthor s Tarzanem hleděli do arény se zjevnou nevolí.
"Nebylo by těžké si s tím obrem poradit," mínil syn divočiny.
"Myslíš, že bys dokázal Hyarka zabít?" vmísil se strážce, stojící Tarzanovi po boku.
"Proč ne?" opáčil pán džungle. "Je neobratný, hloupý, a především zbabělý."
"Hyark, a zbabělý?!" vykřikl strážce. "To je novina! Mezi Erythrejci platí za jednoho z nejstatečnějších!"
"To věřím," pravil Tarzan a Valthor se usmál.
Hyark zatím vykračoval sem a tam před královskou lóží. Otroci odtáhli bezvládné tělo jeho oběti a do shromaždiště gladiátorů vešel důstojník, aby vybral další zápasníky.
Strážný ho vzal za ruku. "Tady je jeden, co si myslí, že dokáže zabít Hyarka," řekl.
Důstojník zbystřil pozornost. "Kdo si to myslí?" zeptal se.
Strážný ukázal prstem na Tarzana. "Tenhle divoch. Možná že by se Menofře takový zápas líbil. A jistě by ji pobavil."
"Dobrá," souhlasil důstojník. "Sám bych to rád viděl. Snad po příštím souboji. Zeptám se královny."
Druhý vězeň, vedený do arény, byl již stařec. Také on dostal k sebeobraně nůž. A pak na něho vypustili lva.
"Je to starý samec," řekl Tarzan. "Většinu zubů dávno nemá, je zesláblý a na těle samá prašivina."
"Ale toho muže zabije."
"Ano, zabije ho. Je to přece jen divoká šelma."
"Toho bys také dokázal zabít?" vmísil se strážný, tváře se, že se dobře baví.
"Možná," připustil Tarzan.

Dozorce se dal do smíchu. Ten cizinec je opravdu zábavný!
Lev byl k starci milosrdný a zabil jej hned. Nato zřízenci zahnali zvíře zpátky do klece svými oštěpy a důstojník oznámil, že královna svolila k zápasu mezi Hyarkem a neznámým divochem.
"Slíbila, že Hyarka udělá kapitánem za to, že za jediné odpoledne zabije dva muže," dodal ještě.
"Tenhle tady říká, že by dokázal zabít i lva," smál se strážce.
"Budu bojovat s oběma najednou," řekl Tarzan. "Jestli se Hyark nebojí vstoupit do arény, když je tam lev."
"To by bylo něco!" luskl prsty důstojník. "Půjdu ještě jednou promluvit s královnou."
"Proč to všechno?" divil se Valthor.
"Neřekl jsem ti, že bych byl raději, kdyby mě zabil lev?"
Valthor pohodil hlavou. "Možná máš pravdu. Alespoň bude konec dřív. Tohle čekání je k zbláznění."
Důstojník se vrátil velmi brzy. "Domluveno," pravil stručně.
"Co si o tom myslí Hyark?" zeptal se Valthor.
"Nelíbí se mu to. Řekl, že má nemocnou ženu, a proto žádá, aby Menofra určila někoho jiného, kdo zabije divocha."
"A co říkala Menofra?"
"Jestli Hyark nevstoupí do arény, zemře."
"Královna má smysl pro humor," uzavřel šlechtic.
Tarzan s důstojníkem se odebrali do arény. Tady sňali vězni kovový obojek a vyzbrojili jej dýkou. A pak se pán džungle vydal ke královské lóži, kde již stál Hyark. Sotva spatřil svého soupeře, rozběhl se k němu v naději, že s nim skoncuje dřív, než otroci vypustí lva. Zřízenec u klece byl očividně neklidný, stejně jako lev, který vrčel a řval, lomcuje mřížemi.
Hyark sevřel v pěsti oštěp a vyrazil vpřed. Doufal, že jím Tarzana zasáhne, jakmile bude na dostřel. Netoužil po ničem jiném než co nejdříve opustit bojiště.
Tarzan se přikrčil a postupoval vstříc svému protivníku. Nůž měl dosud zasunut za pasem. To, že má holé ruce, vyvolalo v hledišti úžas. Hyark byl zaskočen. Jako by v duchu proklínal chvíli, kdy tak neuváženě přijal cizincovu výzvu. Nebál se svého soka, bál se lva. Co když se šelma neznámému vyhne a zaútočí rovnou na něho? Tahle představa mu naháněla hrůzu.
Byli již blízko sebe. Hyark vykřikl a vrhl se na protivníka, míře mu ostřím oštěpu přímo na srdce. Tarzan věděl, co je třeba učinit. Spoléhal na svou hbitost a sílu. Vytrhl útočníkovi kopí a odhodil je stranou. Hyark se tedy rozhodl sáhnout po meči. Byl však příliš pomalý. Syn divočiny byl v okamžiku u něho, sevřel jej svými ocelovými prsty a mrštil jím o zem. V té chvíli to arénou zašumělo - zřízenec právě vypustil lva!
Svíraje Hyarka za límec kabátce a držadlo meče, proměnil jej Tarzan v bezmocnou horu masa. Hlediště jako by se rázem probudilo. Lidé se smáli a pokřikovali na královnina favorita.
Tarzan zatím jedním okem sledoval šelmu. Viděl, jak kluše arénou přímo k nim. Čím byla blíž, tím lépe mohl odhadnout situaci. Byl to malý lev, starý a vyhublý. Jistě dlouho trpěl hlady. Pán džungle nyní dostal zlost na ty, kdo jej nechali takhle strádat. Rozhodl se, že nebohé zvíře pomstí.
Když se lev přiblížil, postavil se mu čelem, drže Hyarka před sebou jako živý štít. Než velká kočka vyrazila do útoku, mrštil nešťastníkem přímo proti ní. Hyark učinil přesně to, co Tarzan předpokládal. Zvedl se ze země a dal se na útěk. Tarzan zůstal stát. Ani sval na jeho těle se nepohnul. Šelma neváhala ani okamžik, otočila se a vyrazila za prchajícím a ječícím Hyarkem.
"Statečný Hyark bude muset přidat do kroku, chce-li se dožít jmenování kapitánem," řekl Valthor strážnému. "Byl by udělal lépe, kdyby zůstal na místě. Dokud běží, lev ho bude pronásledovat. A sotva mu unikne."
Před královskou lóží lev Hyarka dostihl. Nešťastník klesl k zemi, odsouzen k smrti v jeho spárech. Tarzan zatím zvolna kráčel bojištěm. Mířil k hlavní tribuně, kde král zvířat právě dokonával své krvavé dílo. Cestou zvedl Hyarkův oštěp a poté se počal zezadu plížit k nic netušící šelmě. Lev, zabrán kořistí, jej neviděl. Dav sledoval dění v aréně v němém úžasu, unesen odvahou polonahého obra.
Tarzan byl zvířeti stále blíž. To o něm nemělo tušení. Těsně za lvem položil kopí na zem. Chtěl je použít jen v krajním případě, pokud by jeho plán selhal. S rychlostí Sheety, leoparda, vyskočil zvířeti na hřbet, uchopil je za hřívu a kolem krku a strhl k zemi. Vzápětí mrštil běsnící šelmou přímo do panovnické lóže. Otočil se a klidným krokem kráčel ke shromaždišti gladiátorů.
Lev dopadl na všechny čtyři u Menofřina stolce a srazil královnu k zemi. Vyděšen a zmaten, skočil do sousedního ochozu. Rozháněje se tlapami vpravo vlevo, poráželkolem sedící diváky jako kuželky. Konečně dorazil k tunelu a odtud pak pádil z amfiteátru k vytoužené svobodě.
Na tribunách vypukl zmatek. Většina přítomných provolávala Tarzanovi slávu, zatímco ten došel na shromaždiště a zaujal své místo po Valthorově boku. Strážný, který se mu zprvu vysmíval, naň nyní hleděl s neskrývaným obdivem. Ostatní vězňové jej oslavovali a blahopřáli mu.
"Menofra by tě měla dekorovat vavřínovým věncem," řekl Valthor. "Poskytl jsi všem podívanou, jakou dosud nezažili."
Tarzan pohlédl ke královské lóži. Viděl, jak se Menofra zvedá do křesla.
"Lev propásl velkou příležitost," poznamenal. "A pokud jde o vavříny, nezasloužím si je. Byl to lev, a ne diváci, koho jsem chtěl pobavit."
Když se dav na tribuně uklidnil, vrátil se na shromaždiště velící důstojník.
"To byl pošetilý nápad," pravil, "pustit lva do Menofřiny lóže. Kdybys to neudělal, dala by ti svobodu. Ale teď rozhodla, že zemřeš. Ty i Valthor. Okamžitě se vrátíte do arény."
"Špatně znáš zdejší lidi," řekl Valthor Tarzanovi, když společně stanuli v písku kolbiště. "Nemohu se smířit s tím, že jsi sem přišel zemřít. Osud je prostě proti nám."

"Co naplat, příteli," opáčil syn divočiny. "Alespoň jsme se znovu setkali. A pak - ještě žijeme!"
"Ale jak dlouho?"
"Asi máš pravdu."
"Máš nějaký plán?"
"Žádný," řekl Tarzan. "Vím jen, že slona do Menofřiny lóže hodit nedokáži."
"Znám ho," prohlásil Valthor. "Pomáhal jsem ho chytit. Je obrovský a divoký. Nemá lidi rád. Zachránili ho, ale stejně ho jednou zabijí - je příliš nebezpečný."
"Otevírají výběh," upozornil Tarzan.
Od brány se blížil mohutný sloní samec a hlasitě troubil. Zprvu si dvou mužů uprostřed arény nevšiml a počal obíhat kolem tribun, jako by hledal cestu ven. Pak se ale otočil a vyrazil do útoku.
Tarzan si všiml, že má jeden kel tmavší než druhý. V té chvíli si vzpomněl na událost, jež se odehrála před mnoha dny a na jiném místě. Vzpomněl si na hyeny, jak pobíhají kolem sloní jámy, a na supa, opisujícího zlověstné kruhy nad pralesem.
Slon zvedl chobot a zatroubil. Byl stále blíž. Tarzan učinil několik kroků vpřed a zvedl ruku.
"Dan-do, Tantor," řekl v jazyce obyvatel džungle. " Tarzan yo."
Zvíře se zastavilo a měřilo Tarzana zkoumavým pohledem. Syn divočiny mu vykročil vstříc, dávaje Valthorovi znamení, aby jej následoval. Položil slonu ruku na chobot.
"Nala Tarzan!" nařídil. "Nala Tarmangani!"
Slon pronikavě zatroubil a pak zvedl oba muže na hřbet. Chvíli stál, kývaje se ze strany na stranu, zatímco Tarzan k němu tiše promlouval. Pak znovu zatroubil a dal se do běhu kolem arény.
Diváci byli jako u vytržení. Zvíře se blížilo ke shromaždišti gladiátorů, když Tarzan vydal další pokyn. Slon se obrátil a vykročil napříč bojištěm. Se skloněnou hlavou vyrazil proti jedné ze stěn, aby ji vzápětí strhl k zemi. A pak vyběhl ven, unášeje Tarzana a jeho přítele do bezpečí.
Když byli za branami amfiteátru, viděli, jak jejich pronásledovatelé nasedají do baldachýnových nosítek svých slonů a vydávají se za nimi.
"Jsou to váleční sloni," upozornil Valthor. "Dokáží být velmi rychlí."
"Mají velký náklad," opáčil Tarzan. "Těžká nosítka a každý ještě pět nebo šest bojovníků."
Valthor přikývl. "Dostaneme-li se jim z dohledu, je vyhráno." Pak pohlédl před sebe a strnul.
"Při matce velkého Dyause!!!" zvolal. "Dostali jsme se mezi slony a lvy! Cathneané se blíží! A vypadá to, že přicházejí bojovat! Podívej!"
Také Tarzan spatřil karavanu, blížící se planinou přímo k nim. Na válečných vozech se tísnilo vždy několik lvů. Bojových lvů z Cathne! Syn divočiny se otočil a za sebou spatřil nejméně tolik válečných slonů z Athne.
Bitva
Myslím, že můžeme uniknout oběma stranám," soudil Valthor. "Nasměruj slona na východ. Zygo a jeho věrní jsou v horách."
"Před přáteli netřeba utíkat," opáčil Tarzan.
"Doufám, že dřív než vypustí lvy, poznají, kdo jsme. Ta zvířata dokáží zaútočit na slony zezadu a strhnout jim jezdce ze hřbetu!"
"Tak půjdeme dál pěšky," rozhodl syn divočiny.
"A Erythrejci nás chytí," namítl Valthor.
"Musíme využít příležitosti. Počkej! Už to mám!"
Promluvil k slonímu býku. Zvíře se zastavilo a otočilo. Tarzan seskočil na zem, Valthor okamžitě za ním. Pak syn divočiny znovu zvířeti cosi pošeptal. Čtvernožec zvedl chobot, nastražil slechy a vykročil vstříc zbylým tlustokožcům.
"Doufám, že je zdrží, než dorazíme k Cathneanům," řekl Tarzan.
Na ta slova oba vyrazili směrem ke konvoji bojovníků z Města zlata. Blýskala tu kopí, svítily helmice a vrčeli lvi. Náhle jeden z válečníků vyběhl z řady. Tarzan jej hned poznal. Byl to Gemnon.
"Tarzane!!!" volal na syna divočiny. "Přišli jsme tě vysvobodit!"
"Jak víte, že jsem byl v nesnázích?" divil se Tarzan.
"Gemba nám to řekl. Uprchl z vězení a běžel rovnou za Thudosem."
"Dva moji přátelé jsou dosud v zajetí v Athne," upozornil pán džungle.
Čtvernohý Tarzanův přítel zatím dorazil k prvnímu z athneanských slonů. Vrazil do něho takovou silou, že bojovníci, kteří mu seděli na hřbetě, do jednoho popadali z nosítek. Poté zaútočil na dalšího. Ostatní se rozutekli do všech stran. V příští chvíli se na scéně objevili váleční lvi z Cathne. Neútočili na slony, nýbrž na nosítka s bojovníky.
Velitel Erythrejců se snažil své muže zformovat, ale než se tak stalo, Cathneané přešli do protiútoku. Povstalci počali házet oštěpy a snažili se útočníky zahnat ke slonům. Proto se Cathneané rozhodli nejprve vnést mezi zvířata paniku. Bojištěm se rozléhal křik bojovníků, troubení slonů a řev lvů.
Zatímco část Thudosových vojsk vytlačila povstalce z planiny, zbytek měl za úkol znemožnit jim ústup. Po smrti svého velitele ztratili Athneané odvahu. Bezhlavě prchali z bojiště, či se vzdávali nepříteli.
Thudos vedl své oddíly do Athne. S ním pochodovali i Tarzan a Valthor. Osvobodili Wooda a ostatní vězně, včetně Spikea a Trolla. A pak vyrazili k paláci, aby zachránili Gonfalu. Nenarazili na žádný odpor. Palácová stráž se před nimi rozutekla dřív, než vůbec došlo k boji.
Tarzan a Wood, vedeni jedním z otroků, spěchali do komnaty, kde byla Gonfala vězněna. Sotva překročili práh, spatřili dívku, jak stojí nad Phorosovým tělem, třímajíc v ruce dýku. Když spatřila Wooda, vyběhla mu vstříc a skryla se v jeho náručí.

"Dověděl se, že Menofra je mrtva," vysvětlovala. "Musela jsem ho zabít."
Wood ji přivinul k sobě.
"Ubohé dítě," šeptal. "Co všechno jsi musela vytrpět! Ale tvá muka jsou u konce. Erythrejci jsou poraženi. Jsme mezi přáteli!"
Po pádu Athne se kolo událostí roztočilo na plné obrátky. Zygo se vrátil na trůn. Díky svým odvěkým nepřátelům, Cathneanům!
"Teď budete žít v míru," řekl Tarzan.
"Mír!!!" zvolali Thudos a Zygo jednohlasně.
Celý týden zůstali Tarzan a jeho přátelé v Athne. Poté se vydali na jih. Netrvalo dlouho, a setkali se s Muvirem a jeho bojovníky, kteří se vypravili hledat svého milovaného Bwanu. Konečně se mohli vrátit domů.
Tarzan nechal odvést Spikea a Trolla na pobřeží. Museli slíbit, že se do Afriky již nevrátí. Když byli na odchodu, Spike přeměřil dychtivým pohledem velký diamant.
"Užili sme si kvůli němu svý," řekl. "Někdy to bylo hotový peklo."
"Dobrá," opáčil Tarzan. "Vezměte si ho."
Wood s Gonfalou hleděli na Tarzana jako ve snách. Neřekli však nic, dokud oba Angličané neodešli. Pak si ale neodpustili otázku, proč dal drahokam takovým ničemům.
Tarzanovi pohrál na rtech lehký úsměv.
"To nebyl Gonfal," vysvětlil. "Ten mám doma. Tohle byla napodobenina, kterou Mafka ukazoval, aby ten pravý uchoval v tajnosti. A ještě něco. Našel jsem velký smaragd Zuli a zakopal jsem ho v zemi Bantangů. Jednou se vydáme i pro něj. Budete bohatí. Určitě tak, abyste poznali, jaké to přináší nesnáze, a aby vám vydržely až do konce života."